

Dụng Phụ

Contents

Dụng Phụ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	19
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	47
14. Chương 14	51
15. Chương 15	54

Dụng Phụ

Giới thiệu

Thể loại:Hiện đại, phụ tử thức chất niên hạ, cao H, bá đạo cường công x cam chịu nhược thụ x kiêu ngạo cường thụ, son

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-phu>

1. Chương 1

Chuyện diễn ra vào một đêm mùa xuân khi ánh sáng chưa chìm hẳn vào trong bóng tối. Tuy bầu trời nhìn chung thì có vẻ âm áp, nhưng là quạ đen lại liệng qua liệng lại như một vị nữ thần bóng tối đang vung dài tay áo bao trùm cả thành phố.

Nơi này là một khu phố, cái nơi mà hầu hết chỉ có bản dân ở. Cùng các xóm nghèo trên toàn thế giới là giống nhau, nó hỗn loạn, ồn ào mà dơ bẩn. Có ngã tư đường hẹp hòi mà chật chội, có gia đình khốn cùng mà ngu muội, nơi này các nam nhân chỉ có một ý nghĩ đơn giản là am hiểu bạo lực, nơi này các nữ nhân không có một chút nữ tính, tất nhiên cũng chẳng có một chút gọi là nhẹ nhàng hoạt bát cùng thẹn thùng vắn nhả mị lực.

Này cũng không thể trách bọn họ. Bởi vì ở trong này vô số phức tạp cùng những góc đường âm u không sáng nổi, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều có thể phát sinh cướp bóc, cưỡng gian cùng bạo lực. Nơi này sở hữu bọn nam tử, đặc biệt không hiểu được như thế nào gọi là giáo dục thanh thiếu niên, cơ hồ có một nửa đều

là thành viên của các tổ chức xã hội đen hạ đẳng, còn các nữ nhân thì sao, chỉ cần bộ dạng hơi xinh đẹp một chút, từ 10 tuổi đến 50 tuổi, trên cơ bản khi đi qua đây sẽ không thể tránh khỏi bị xâm hại trinh tiết. Vậy các nữ nhân bất hạnh này sau đó thì sao, cơ hồ sau đó tất cả đều lựa chọn cùng đi trên một con đường, bán đứng thân thể chính mình để đổi lấy một chút an nhàn trong cuộc sống còn hơn là phải bần cùng, lao động nặng nhọc như những bần dân bình thường, họ chẳng sợ về sau khi hoa tàn ít bướm thì sẽ càng đáng thương hơn.

Mười bốn tuổi Khả Lạc chính là sinh hoạt tại một nơi bất hạnh trong những người bất hạnh như vậy. Đương nhiên khi tuổi còn nhỏ hẳn cũng đã muốn trở thành một trong những thành viên của một tổ chức xã hội đen gọi là “Phi ưng bang” rồi.

Khả Lạc bất hạnh chủ yếu là do cha mẹ hắn.

Cha mẹ Khả Lạc cơ hồ là một cái cớ để dân trong cái xóm nghèo nàn này căng mắt cười nhạo. Bởi vì bọn họ thật sự là rất không xứng !

Mẫu thân Khả Lạc là một phụ nhân vừa già vừa béo vừa nặng ký, hiện tại thoát nhìn như người đã năm mươi tuổi, không khỏi làm người ta hoài nghi nàng cùng với Khả Lạc năm nay vừa mới mãn mười bốn tuổi có phải hay không thật sự có quan hệ mẫu tử. Hơn nữa đây là một nữ nhân cực kỳ thô bạo, chanh chua huyên náo cả làng cả xóm, nhìn nàng cơ hồ mỗi ngày đều như vậy hung hăng ngang dọc đánh chửi trượng phu nhỏ gầy yếu đuối kia, thật sự là giáo nhân có điểm nhìn không được.

Phụ thân Khả Lạc cũng là một cái điển hình kỳ quái. Y năm nay thoát nhìn hẳn là mới có ba mươi tuổi đầu, hình thể nhỏ gầy, luôn cúi đầu, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, cũng tổng làm cho người ta cảm thấy mặt y phi thường dơ bẩn, tựa hồ chưa từng có tẩy qua. Y rất ít nói chuyện, cho dù nói chuyện cũng luôn nhỏ giọng keo kiệt, mặc kệ là đối mặt với thế tử tính cách thô lỗ, hình thể cao to hơn mình, hay thậm chí là mắng chửi y vẫn cúi đầu tỏ vẻ thái độ phi thường hèn mọn. Tên của y là Phi Đặc.

Vì phụ thân mình không có một chút ít khí khái của một nam tử hán thực thụ, thành ra Khả Lạc hẳn không thể nhịn nổi chế nhạo trong lòng. Lòng tự trọng Khả Lạc kì cường vô cùng nên cũng bởi vậy mà hận thấu xương phụ thân Phi Đặc. Hẳn phi thường chán ghét một gia đình không có một chút thân tình ấm áp như vậy, mỗi ngày sau khi cơm nước xong sẽ khoác áo cất bước ra ngoài, từ trời tối mịt mù cho đến khi trời sáng bình minh hẳn mới về cái nơi được gọi là nhà của hắn mà ngủ nghỉ.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Chờ cho màu đen đã muốn lan toả khắp bầu trời, Khả Lạc mới buồn bã ỉu xiu rời nhà đi đến một cái ngã rẽ cách đó không xa. Nơi này là cái hẻm phi thường nguy hiểm, đối với con gái mà nói còn hơn thế nữa, bởi vì nơi này trong vòng một tháng bình thường sẽ phát sinh hơn mười án cướp bóc hoặc là cưỡng gian. Mà đối với một tên côn đồ đồng dạng thuộc loại này, Khả Lạc làm gì, mỗi lần nhìn đến loại trường hợp này hẳn hoặc là ngoảnh mặt làm ngơ làm như không thấy tiếp tục đi đường, hoặc là hưng phấn gia nhập để ném thử những thứ “mới mẻ” lạc thú trên đời.

Hôm nay hắn cùng các huynh đệ trong bang đi khắp nơi lẩn lộn một ngày, thật sự mệt muốn chết rồi, cho nên mặc dù nhìn thấy bốn năm cái bóng đen tụ họp dưới góc đèn đường, còn có một nữ nhân thân mình tuyết trắng bị vây quanh ở bên trong, Khả Lạc cũng không có hứng thú gì mấy, vẫn như trước không quan tâm hơi cúi đầu đi con đường của mình, chính là lại đột nhiên quay sang gật gật đầu tỏ vẻ chào hỏi với một trong những cái bóng đen kia. Khả Lạc nhận thức được một người trong đám đó, gọi là Khải.

“Uy, Khả Lạc! Đến, đến, mau đến đây!”

Không nghĩ tới Khải kia thế nhưng hưng phấn mà chạy nhanh qua tiếp đón Khả Lạc.

“Ta không tham gia, hôm nay cùng các huynh đệ rong ruổi cả ngày, thật sự mệt muốn chết rồi.”

“Đến đây đi, Khả Lạc, bỏ qua đêm nay ngươi nhất định sẽ hối hận đó! Bởi vì về sau không còn có loại cực phẩm như thế này đâu !” Gương mặt cực kỳ hưng phấn hướng hắn nói.

“Cho dù có là siêu cấp mỹ nữ vô địch nhất vũ trụ, ta cũng không có hứng thú!” Khả Lạc miễn cưỡng đáp, lại thất thần một chút, không dám nhúc nhích. Bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy tiếng rên rỉ của nữ nhân kia có chút quen tai.

“Hắc hắc, Khả Lạc người đêm nay nếu không tham gia chắc chắn sẽ hối hận nga! Bởi vì dù là siêu cấp mỹ nữ vô địch nhất vũ trụ cũng không bằng cực phẩm kia đâu!” Nhìn nhìn nữ nhân bị vây bên trong, giờ phút này hẳn thập phần thỏa mãn thở dài một hơi: “Không nghĩ tới trên thế giới thực sự có người như thế! Thật sự là rất thích.”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Bị bọn họ thuyết phục lòng hiếu kỳ, cũng bởi vì càng nghe càng cảm thấy cái thanh âm rên rỉ của nữ nhân kia hình như đã nghe ở nơi nào đó rồi, nên Khả Lạc cũng tò mò bước qua xem thử.

Lúc này nữ nhân kia quỳ rạp trên mặt đất, bị một thiếu niên thân người trắng kiệu cười ở trên người, theo thiếu niên cường hãn tiến vào không ngừng mà thống khổ phát ra từng tiếng rên rỉ. Hai chân thon dài tuyết trắng bị tách ra, cánh tay mảnh khảnh đặt trên phiến đá lạnh lẽo, co rút bám chặt vào phiến đá đến nỗi từng ngón từng ngón tay trắng bệch, không có chút máu. Mái tóc đen tuyền dán sát vào cổ và hai bên gò má tạo nên đường duyên dáng đến mê người.

Lúc này thiếu niên cười trên người nữ nhân đột nhiên hung mãnh tiến vào vài cái, đạt tới cao trào liền rút côn thịt từ trong cơ thể nữ nhân ra. Thiếu niên tên gọi là Đạt Tư liền lật người nữ nhân lại, tựa hồ là cố ý muốn cho Khả Lạc nhìn thấy rõ ràng, hẳn nắm hai chân nữ nhân đang thống khổ thở dốc hồng hộc đang rộng ra.

Khả Lạc nhìn kỹ, không khỏi chấn động kêu lên một tiếng thất thố: “A!”

Nguyên lai căn bản đây không phải một nữ nhân, mà là một nam nhân. Vòm ngực đơn bạc tuyết trắng, còn có hai khóa nhỏ nhỏ nổi lên trước ngực bởi vì bị chà đạp mà lúc này sưng đỏ như hạt lựu ban mai, nên cho dù nhìn thế nào cũng nhìn ra được đây tuyệt đối là một nam nhân. Nhưng là ở chỗ sâu giữa hai chân y lại cấu tạo khác biệt làm cho người ta không thể tưởng tượng được: Đó là cấu tạo kết hợp của nam nhân và nữ nhân, ở nơi rừng rậm lấm tấm mấy hạt mật nước nhỏ nhỏ như nữ nhân, nhưng lại xuất hiện biểu tượng nam tính hùng vĩ đứng thẳng giữa trời quang, mà phía dưới tính khí kia, lại có huyết động nhỏ nhỏ nữ tính, màu trắng mật nước của dịch thể cùng dịch ruột non theo cử động đóng mở của cửa huyết mà không ngừng chảy ra.

“Song tính nhân?”

Khả Lạc bình tĩnh đại ngộ, bây giờ hẳn mới hiểu được cái gọi là “cực phẩm” mà Khải và Đạt Tư bọn họ nói. Hẳn đang muốn hỏi “Các người từ nơi nào mà có được loại mặt hàng hiếm lạ này?”, nhưng chưa kịp mở miệng, Khải đã ngồi xổm bên cạnh nam nhân, thay hẳn tém gọn mái tóc che đầy trên mặt lại, gương mặt thanh tú tuyết trắng của nam nhân cũng theo đó mà hiển hiện ra. Chỉ thấy y nhắm chặt hai mắt, lông mi ở mí mắt có chút giật giật, sóng mũi cao thẳng, hô hấp dồn dập, phập phồng thở vài hơi như hấp hối, cánh môi khê nhếch, nếu không xem xét thân thể y mà chỉ nhìn qua diện mạo kỳ thật nhất định sẽ nghĩ đến hẳn là một nữ nhân hàng thật giá thật, tuyệt không giống một nam nhân chút nào. Nhưng là Khả Lạc lại hoàn toàn sợ ngây người. – bởi vì hẳn đã nhận ra được nam nhân này là ai!

Chính là Phi Đặc! Phụ thân Phi Đặc của hắn!

Tại sao có thể như vậy? Khả Lạc trong đầu trống rỗng.

Bởi vì bình thường Phi Đặc luôn cúi đầu, hơn nữa trên mặt cũng chưa từng có lau chùi sạch sẽ, làm người vệ sinh đường phố nên y chỉ ra đường vào lúc đêm khuya cùng tăng sáng bình minh, bình thường ngày nào cũng tận lực ru rú trong nhà, cho nên cả cái xóm nghèo này tuy rằng mỗi người đều nói Phi Đặc nhu nhược sợ lão bà của mình, nhưng là người đối dung mạo của y ấn tượng cũng không nhiều, cho nên là nói mấy tên côn đồ sắc tâm tràn ngập hiển nhiên cũng không ý thức được chính mình luân bạo cưỡng gian là ai, vẫn hưng phấn đem côn thịt thô to chính mình tiến nhập vào thân thể y ngay giữa đường phố.

Khả Lạc bình thường tuy rằng cực kỳ chán ghét phụ thân yếu đuối, làm cho chính mình không nở mày nở mặt với chúng bạn, nhưng là tối nay đột nhiên biết được chân tướng mọi việc, biết được Phi Đặc xưa nay nhất gan cùng biểu hiện hèn mọn nguyên lai bởi vì y căn bản không phải là một nam nhân chân chính, Khả Lạc đột nhiên cảm thấy Phi Đặc đáng thương, nhìn lại một chút thân thể mảnh mai tuyết trắng đang nằm xụi lơ ở kia, Phi Đặc hiển nhiên là bị chà đạp khủng bố đến nỗi ý thức đã mơ mơ màng màng, y một bên rên rỉ một bên nước bọt theo khoé miệng chảy ra.

Chờ thiếu niên từ trên người Phi Đặc giải quyết xong thú tính trong người thoả mãn đứng lên, Phi Đặc vẫn không nhúc nhích, tựa hồ hôn mê trong chốc lát. Chờ y chậm rãi mở to hai mắt ra, vô thần nhìn quét qua đám thiếu niên tàn khốc vừa rồi cường bạo mình, lại đột nhiên kinh hách, mắt trừng to nhìn Khả Lạc.

“—” Khả Lạc cảm giác ánh mắt đại ra của Phi Đặc cơ hồ sẽ bật thốt lên hai tiếng “Khả Lạc”, liền cuống quýt hành động như những thiếu niên kia, không chút do dự cởi bỏ quần áo bước đến bên người Phi Đặc.

Thân thể Phi Đặc không giống với nam tử bình thường mà cứng rắn, mà là trắng mịn co dãn mềm mại. Tuy rằng trên làn da trắng nõn này đã dính đầy những dịch thể mà người khác lưu lại nhìn chẳng vệ sinh chút nào, nhưng là Khả Lạc áp lên trên người y, dục vọng vẫn không thể nào kìm nén được.

Bàn tay tò mò thăm dò hạ thân hoa viên kỳ diệu của Phi Đặc, trước dùng ngón tay cái cùng ngón trỏ bần nhẹ lên tính khí run rẩy đang đứng thẳng của y. Phi Đặc hiển nhiên là song tính nhân thuộc loại nam tính, thế nên y không có bộ ngực của nữ nhân, mà tính khí nam tính bởi vì chưa đạt cao trào thoả mãn nên vẫn còn đứng thẳng sừng sững. Sau đó hần đem ngón trỏ đâm vào lỗ huyết ẩm ướt phía dưới, nơi này bị chà đạp hồng cả huyết nhưng vẫn như chưa từng khai phá hút chặt lấy ngón tay hần, chất lỏng màu trắng đã nhanh chóng khô cạn, bên ngoài chỉ còn lưu lại mấy đường tơ máu nhợt nhạt xung quanh. Ngón tay duỗi ra đi vào Phi Đặc liền đau đớn, hai hàng lông mày nhíu chặt, hiển nhiên y mặc dù có được huyết động như nữ nhân, nhưng vẫn không thể như nữ nhân tự tìm khoái cảm cho mình từ nơi ấy được. Bị nam nhân tiến vào hoa viên nữ tính này, chỉ có thể làm cho y cảm thấy kịch liệt thống khổ mà thôi.

Khả Lạc rút ngón tay ra, thừa lúc Phi Đặc không chú ý mà tiến cùng một lúc hai ngón tay vào hoa viên. Khả Lạc nâng y lên, chỉ thấy hai ngón tay tuyết trắng thô to, xung quanh là cục huyết xanh xao trắng bệch không còn chút sắc gấc gao bao quanh.

2. Chương 2

Khả Lạc rút ngón tay ra, thừa lúc Phi Đặc không chú ý mà tiến cùng một lúc hai ngón tay vào hoa viên. Khả Lạc nâng y lên, chỉ thấy hai ngón tay tuyết trắng thô to, xung quanh là cục huyết trắng bệch không còn chút sắc gấc gao bao quanh.

Khả Lạc có chút do dự chậm rãi đẩy ngón tay vào sâu bên trong cánh mộng, đại khái là vì tình huống ý thức được chính mình đang dùng tư thế cực kỳ cảm thấy thẹn thùng cùng khuất nhục lửa trình trước mặt thân nhân của mình, làn da tái nhợt của người phía dưới hơi chấn động run run truyền đến xúc cảm trên các đầu ngón tay của Khả Lạc. Ánh mắt thống khổ như động vật nhỏ nhắn đang bị thương nhìn hần làm cho hần tim không đập mà trái tim hơi hơi tê rần, đó là thâm nguyên đau đớn cho huyết mạch thân sinh!

Tuy rằng bình thường là chán ghét, cảm hận người phụ thân nhu nhược yếu đuối vô năng, nhưng khi đêm nay biết được chân tướng mọi việc, biết được người phụ thân mà trong những năm qua mình luôn một mực y hần là nên bày ra vẻ nam tính hùng phong kỳ thật căn bản hoàn toàn không phải là một nam nhân trọn vẹn, y thống khổ trong vô lực mà cô độc cố thủ thân thể nửa nam nửa nữ của chính mình, một loại tâm tình trĩu mến đột nhiên nảy lên trong lòng Khả Lạc.....Ta muốn bảo hộ người.

“Khả Lạc, người đang làm gì? Mất thời gian quá! Người không thượng thì để cho A Kim thượng a!”

Khả Lạc hoảng sợ, cuống quýt đáp lại tiếng bắt mẫn của tên Khải hô: “Úc! Ta chỉ là không nghĩ tới trên đời này cư nhiên sẽ có người như thế, không khỏi có điểm kỳ quái!”

Ngón tay sáp nhập vào hoa viên nữ tính của Phi Đặc, Phi Đặc lập tức phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Bởi vì nơi đó đã bị chà đạp không ngừng đến nỗi cơ hồ vết máu còn ứa ra, chất lỏng màu trắng chưa từng khô cạn theo đóa hoa sừng đỏ không thể chịu nổi thêm nhiều đợt tấn công chậm rãi chảy ra. Ngón tay từng chút một xâm nhập chỉ thấy trên trán Phi Đặc đã thấm đẫm mồ hôi, lông mày xinh đẹp cũng vì thống khổ mà nhíu lại thật chặt. Khả Lạc thật sự không đành lòng, do dự mà đưa tay ra vào cánh mộng Phi Đặc.

Hần tuy rằng chưa từng trải qua mấy loại chuyện này, nhưng là cũng đã từng nghe thấy các huynh đệ trong bang mua về một số nam kỹ nói về phương thức làm tình giữa hai nam nhân với nhau, vì thế đầu lưỡi gương ra liếm ướt ngón tay chính mình, bắt nó miễn cưỡng sáp nhập u huyết chặt chẽ của Phi Đặc. Phi Đặc nhỏ

giọng thở dốc tuy rằng cũng phát ra rên rĩ, nhưng là vẻ mặt của y xem ra tựa hồ không có thống khổ như lúc trước nữa.

“Yêu, thật sự không ngờ a! Khả Lạc tiểu tử ngươi cư nhiên còn có hứng thú với phương diện này? Ha ha!”

Khả Lạc làm bộ như không có nghe thấy Đạt Tư lên tiếng trêu chọc, đem hai ngón tay tham tiến vào hoa viên Phi Đặc..... Sau đó là ba ngón, bốn ngón..... Tuy rằng trong quá trình “khai thác” Phi Đặc vẫn biểu hiện biểu tình không khoẻ cùng thống khổ, sau cũng gần có thể miễn cưỡng sáp nhập được hết bốn ngón tay của Khả Lạc, nhưng là sợ bị người khác nhìn ra chính mình khác thường mà biết được thân phận của Phi Đặc, Khả Lạc không thể không ngoan[độc] quyết tâm, ngay cả tiểu đệ của mình trên đỉnh cũng không nhin nổi mà rĩ ra từng giọt chất lỏng trắng trắng, hai tay hần dùng sức vận bung cánh móng Phi Đặc ra hai bên, trong lòng nổi một hồi trống hăng hái lấy tinh thần đem tiểu đệ chính mình sáp nhập đi vào.

“A!” Phi Đặc phát ra tiếng kêu bén nhọn mà thảm thiết, tuy rằng Khả Lạc chỉ mới mười bốn tuổi còn thịt cũng không lớn là mấy, nhưng là địa phương cực đoạn hẹp hòi bị một thứ gì đó cứng rắn nóng một hơi sáp nhập thật sâu bên trong, Phi Đặc vẫn là đau đến đầu toát đầy mồ hôi, co rút cứng ngắt thân mình.

Khả Lạc chỉ có thể dùng ánh mắt an ủi hàm chứa nước mắt Phi Đặc đang ngóng nhìn hắn, đồng thời nắm lấy vòng eo tinh tế của Phi Đặc, bắt đầu nhẹ nhàng mà đưa đẩy ra vào. Nhưng tình huống bây giờ đối với hai người mà nói đều chẳng tốt đẹp gì, không có bơi trơn cùng trạng thái cứng ngắt co rút huyết động của Phi Đặc, đừng nói chỉ có một mình Phi Đặc thống khổ lệ rơi đầy mặt, chính là bị dùng đạo của y siết chặt làm cho Khả Lạc không thể động đậy, mồ hôi cũng kịch liệt xối xả chảy xuống hai bên gò má.

Khả Lạc không còn cách nào khác, đành phải kiên trì dùng sức đem côn thịt chính mình rút ra khỏi huyết khẩu, sau đó lại một hơi hung hăng sáp nhập sâu vào bên trong, cứ tiếp tục đẩy đẩy ra vào mấy cái như vậy, làm Phi Đặc khóc không thành tiếng mà rên rĩ, cảm giác được bên trong trơn trượt tựa hồ tốt hơn nhiều. Trong lúc đâm vào rút ra đều đều như vậy, Khả Lạc đưa mắt nhìn xuống, nhìn thấy trên côn thịt chính mình dính đầy máu tươi của Phi Đặc mà lòng không khỏi nổi lên một chút xót xa.

Khả Lạc hưng phấn dần dần nổi lên, bắt đầu liều lĩnh va chạm nóng cháy trong u huyết, cái loại tình sự côn thịt bị nuốt vào thật sâu bên trong nơi ẩm ướt nóng nóng này như một chất gây nghiện làm cho hắn hoa mắt thần mê, không khỏi ôm chặt lấy thắt lưng Phi Đặc, khiến cho hai chân trần trụi của y mở thật to ra hai bên, gắt gao bám vào ôm sát lấy thắt lưng của hắn, cánh móng mượt mà hơi hơi nhếch lên cao thừa nhận hắn càng ra sức kịch liệt va chạm. Phi Đặc quỳ rạp trên mặt đất, thống khổ thở hào hển, toàn thân căng thẳng cứng ngắt bao phủ, làn da tái nhợt xanh xanh trắng trắng, bị người dùng sức thâm cắm vào mật huyết, y thoát nhìn tựa hồ không hiểu được cái gì gọi là khoái cảm.

“Người này dường như cá tính có chút lãnh cảm nga..... Mặc kệ có bao nhiêu thống khổ phía trước hay thống khổ phía sau, đều không có một chút phản ứng sung sướng gì hết.....”

Khả Lạc đâu còn tâm trạng mà nghe Khải đang đứng một bên bình luận, âm thanh của hắn thoát ra dồn dập khi đạt được đỉnh cao trào trong cơ thể Phi Đặc. Thân thể có chút mệt nhọc mà nằm lên lưng Phi Đặc, Khả Lạc cảm giác được Phi Đặc dưới thân run run kịch liệt khóc không thành tiếng.

“Tốt lắm, tới lượt ta!” Một thiếu niên khác không kiên nhẫn đứng chờ lâu thêm nữa, một bước tiến tới đem Khả Lạc rút ra, đem Phi Đặc đang nằm úp sấp trên mặt đất kéo về phía mình, cường hãn tách hai chân y ra đem côn thịt thô to đã sớm cứng rắn của chính mình trực tiếp đẩy vào đóa hoa sưng đỏ đã đổ không ít máu của y.

Phi Đặc đang thống khổ khóc thút thít liền vì sự xâm nhập quá mức đột ngột cùng mãnh liệt của thiếu niên mà hét thảm lên một tiếng, y khổ sở không chịu nổi hung khí nóng rực sung sức ra vào trong người mình, thân thể y vô lực vận vẹo tựa hồ muốn kháng cự thoát khỏi sự va chạm, nhưng lại bị thiếu niên không một chút lưu tình hung hăng tát một bạt tai, khóe miệng lập tức xuất hiện vài đường tơ máu, Phi Đặc chỉ có thể ngã quỵ xuống nền đất mặc cho thân thể ngăm đen của thiếu niên ra sức hành hạ mình, hai chân bị nâng lên cao cường ép thân thể y phải thừa nhận côn thịt thô to đâm thủng sâu vào bên trong làm cho y ngoại trừ thống khổ cũng chỉ biết thêm hai từ đó là thống khổ để hình dung thần trí của mình, cũng chỉ có thể phí công liều mạng dùng ngón tay xụi lơ bám lấy nền đất cứng rắn lạnh lẽo, máu loãng cùng dịch thể từ chỗ sáp nhập chảy xuống đùi, rồi lại chảy xuống đất, lưu đầy dưới thân y.....

Thời điểm thiếu niên lên tới đỉnh phóng thích vào bên trong, Phi Đặc cũng kiệt sức mà nhắm mắt hôn mê. Thân mình bị tàn phá bừa bãi như một món đồ chơi dơ nhớp bị vứt bỏ nằm rải rác trên mặt đất. Ở giữa hai chân cơ hồ là vết máu loang lổ cùng dịch thể tanh tưởi không ngừng chảy ra, ngay cả mặt mũi cũng sưng vù, lưu lại từng giọt nước mắt sâu nặng trên mi.

“Đi thôi, về!”

Cả nhóm thiếu niên cuộn cuộn kéo nhau trở về, Khả Lạc do dự hỏi một câu: “Còn người này tính sao đây?”

Chợt nghe Khả thật to cười nhạo một phen, sau đúng lý hợp tình nói: “Cứ để y nằm đó! Đến sáng ngày mai nếu y không chết coi như y có vận khí, còn nếu như chịu không được...chết cũng đáng!”

Một người trần truồng sau khi bị luân bạo nằm bẹp trên nền đất lạnh lẽo mặc cho gió rét càn quét một đêm như vậy, chịu đựng được đến sáng ngày mai cho dù mệnh lớn không chết được, hai cái đùi nhất định cũng tê liệt. Huống chi thân thể Phi Đặc đặc biệt, bình thường cũng chẳng phải cái loại nam tử cường tráng.

Lo lắng cùng đề phòng đám thiếu niên đã đi xa, Khả Lạc xuất ra tốc độ nhanh nhất chạy trở về nơi Phi Đặc nằm. Khoan nói đến Phi Đặc sức lực yếu ớt không thể chịu đựng được tới sáng mai mà chết, mà là vận nhất trong khoảng thời gian này, lỡ như bị một tên hay nhiều tên lưu manh nào đó phát hiện ra y, lại tiếp tục cường bạo y, tới lúc đó muốn cứu cũng không thể cứu y được nữa.

May mắn Thượng Đế vẫn còn có chút tình người.

Phi Đặc vẫn nằm im tại chỗ không nhúc nhích, bốn phía im ắng cũng không có ai đi qua.

Nhìn một đồng hồ hỗn độn trước mắt, Khả Lạc đau xót đem thân thể lạnh như băng của Phi Đặc ôm vào trong lòng, nhặt lên nhất kiện quần áo có thể nói là còn lành lặn bao lấy thân thể trải đầy vết thương của y.

“Phi Đặc! Phi Đặc!”

Khả Lạc chưa từng gọi Phi Đặc hai tiếng “phụ thân”, đương nhiên lúc này sau khi đã quan hệ thể xác với y, hẳn càng không thể gọi. Nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt y, Phi Đặc từ động chậm rãi mở mắt, nhìn thấy người trước mắt rõ ràng là Khả Lạc con mình, cả người lập tức run run muốn đứng lên né tránh.

Nước mắt theo khóe mắt một giọt một giọt lăn trên hai gò má, rơi xuống trên đùi Khả Lạc.

“Đừng khóc.....Phi Đặc..... Đừng khóc.....”

Khả Lạc không biết như thế nào an ủi Phi Đặc, chỉ có thể ngốc lảng thay y lau đi nước mắt: “Thực xin lỗi, ta hôm nay là không muốn để cho bọn họ biết thân phận của ngươi mới....., kỳ thật ta căn bản không nghĩ.....cái kia của ngươi.”

Ôm lấy khuôn mặt Phi Đặc, Khả Lạc nói mơ nói hồ, không biết mình nên nói cái gì cho phải. Khi biết được bí mật thân thể của Phi Đặc, không biết vì cái gì, Khả Lạc đột nhiên thực để ý Phi Đặc sẽ suy nghĩ cảm nhận như thế nào về mình. Hẳn thực sự không muốn phụ thân hắn hiểu lầm dụng ý của hắn.

“Ta hiểu được.” Phi Đặc thanh âm khàn khàn nói. Khả Lạc nhẹ nhàng thay y lau đi vết máu hai bên khóe môi. Phi Đặc không nhịn được đau đớn hít một hơi.

“Đau không?” Khả Lạc trong thanh âm tràn ngập nhu tình ngay cả chính hắn cũng không biết từ đâu mà phát ra.

“Đau. Ta cả người đều đau đến mức muốn rời ra từng mảnh.....” Thanh âm run run không muốn nhắc lại những chuyện khuất nhục như vậy một lần nữa, Khả Lạc tưởng những Phi Đặc sẽ khóc một trận long trời lở đất, trách móc vận mệnh. Nhưng là y không có khóc, ngược lại chính là yên lặng đến gần thân thể Khả Lạc, đánh một cái rùng mình.

“Lạnh lắm đúng không? Chúng ta về nhà đi.” Khả Lạc đem Phi Đặc gắt gao ôm vào lòng, đem quần áo loạn thất bát tao này nọ toàn bộ đứng lên, lung tung bao lấy thân thể trần trụi của Phi Đặc.

“Không..... Ta không thể để cho.....nàng.....biết.....” Phi Đặc nhát gan trốn tránh ánh mắt Khả Lạc, nhưng là Khả Lạc đương nhiên biết cái gọi là “nàng” kia chính là chỉ mẫu thân của chính mình.

Một loại tình cảm triền miên đột nhiên nảy lên trong lòng, Khả Lạc ôn nhu càng ôm chặt Phi Đặc hơn, khẽ hôn hai gò má ẩm ướt của y: “Ta cam đoan với người, trên thế giới này người biết bí mật của người cũng chỉ có một mình ta.” Ngấm lại cảm thấy không ổn, lại bổ sung một câu: “Ta là nói người còn sống a.”

3. Chương 3

Kết quả hai người đi giáo đường, tránh gió ở dưới thánh đàn.

“Lạnh không? Ta thường xuyên qua đêm ở chỗ này khi không muốn về nhà.” Khả Lạc điều chỉnh một chút thân thể Phi Đặc, làm cho y có thể nằm trong lòng mình càng thêm thoải mái.

Phi Đặc sau một lúc lâu cũng không nói chuyện. Khả Lạc cảm thấy kỳ quái, đang muốn hỏi y, lại cảm thấy trong bóng đêm Phi Đặc áp mặt vào ngực mình, nhẹ nhàng mà hỏi: “Người không muốn về nhà nguyên nhân là bởi vì không muốn nhìn thấy ta.....đúng không?”

“.....” Khả Lạc không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể trầm mặc ôm chặt lấy Phi Đặc, ở trên mặt lạnh như băng của y hôn một cái. Hắn nghĩ Phi Đặc hẳn là hiểu được ý tứ của chính mình.

Phi Đặc cũng không nói nữa, y cơ hồ giống như suy nhược mà mệt mỏi. Trong bóng đêm yên tĩnh, Khả Lạc nghe được Phi Đặc dồn dập mà nhỏ vun thở dốc, nâng tay lên nhẹ chạm vào trán y. Phi Đặc phát sốt rồi.

Khả Lạc trong lòng lo lắng, nhưng là giờ phút này hắn cũng nghĩ không ra biện pháp nào khả quan hơn, đành nói: “Phi Đặc, hay là nên về nhà đi thôi?”

“Không.....Không được.....Người ôm ta, ta chịu đựng một chút là tốt thôi.....Ôm chặt một chút, ănn.....” Phi Đặc mơ mơ màng màng gất gao hướng ***g ngực Khả Lạc cọ cọ. Cảm giác được người ý lại cần hắn che chở, Khả Lạc ngây ngô đột nhiên trong lòng nổi lên một chút cường đại hùng hổ nói: “Người ngoan ngoãn ngủ, ta sẽ ôm người thật chặt.....”

Sau đó hai người cũng không nói chuyện nữa, da thịt tiếp xúc lẫn nhau, nhiệt độ cơ thể giống nhau, tim đập giao hòa trùng nhịp, đã muốn không cần ngôn ngữ.

Nhưng là Khả Lạc vẫn là nhịn không được muốn hỏi chút chuyện: “Phi Đặc, người tại sao đêm hôm khuya khoắc lại chạy đến đó?” Bình thường chỉ khi nào tăng sáng cùng hoàng hôn y mới đi ra ngoài quét rác. Hôm nay rất cuộc vì cái gì chạy đến đó? Kết quả lại khuất nhục bị người người thay phiên nhau cưỡng bạo.

“Ta..... Ta muốn tìm một lão đồng học trong thành.”

“Cái gì? Người đã từng đọc sách?” Khả Lạc giật nảy cả người. Trong cái xóm nghèo, khu nhà ổ chuột này cả trai lẫn gái tám chín phần mười đều là mù chữ. Giỏi nhất thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng biết được vài chữ mà thôi.

Hắn thế nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua Phi Đặc cầm bút, tất nhiên vẫn không thể tin được Phi Đặc y đã từng đọc sách này nọ.”VẬY, người là đọc được sách tiểu học năm mấy?”

Tốt nghiệp tiểu học là bằng cấp cao nhất mà người ở đây có thể đạt được.

Mặc dù ở trong bóng đêm nhìn không rõ được cái gì, nhưng Khả Lạc có thể cảm giác được Phi Đặc giờ phút này ở trước ngực chính mình nhất định cười đến ngọt ngào: “Ngốc tiểu tử.....Ta liền nói cho người đi, ta năm đó là tốt nghiệp đại học XX thành cao tài sinh đó nha.”

“Cái gì!” Khả Lạc giật mình lớn tiếng kêu lên. Đây quả thực cùng phát hiện phụ thân mình Phi Đặc cư nhiên là song tính nhân giống nhau làm hắn giật cả mình!

“Kia.....VẬY người tại sao lại đến đây ở? Còn thú cái người đàn bà chanh chua đó về làm nương ta?—người bị bệnh thần kinh a?— còn làm hại ta đời này chịu khổ gặp cảnh khổ cùng!”

Vào những năm trước kia, người có thể học được lên tới đại học, hoàn cảnh gia đình nhất định không hề yếu kém. Hơn nữa, cầm một cái bằng tốt nghiệp đại học đi tìm việc làm, khẳng định cũng chẳng ai dám chê bai, sỉ nhục cả. Nếu đã học cao tới đại học như vậy, kia tại sao y lại muốn chạy đến cái nơi thường xuyên

xuất hiện bọn lưu manh du côn đầu đường xó chợ cùng mấy cô kỹ nữ gái *** như khu ổ chuột kia mà ở?— Khả Lạc thật sự hoài nghi Phi Đặc chỉ số thông minh có vấn đề, run rẩy khòe miệng hỏi: “Ai, người không phải bởi vì thật sự yêu thương cái lão nương béo như heo đó nên mới đến đây đây chứ?”

Kính nhờ! Này vui đùa một chút cũng không buồn cười chút nào.

“Ai.....Nàng tốt xấu gì cũng là mẹ người, đừng nói khó nghe như vậy.” Phi Đặc tinh thần tựa hồ đã hảo hơn một chút, đem mặt chôn ở hõm vai của con, Khả Lạc chỉ có thể nghe được y mơ hồ nói: “Là vì có rất nhiều chuyện..... Người không rõ.....”

“Là vì người là song tính nhân đi?” Khả Lạc trắng trợn hỏi, phát hiện thấy thân thể Phi Đặc không ngừng run run hần mới giật mình cảm thấy chính mình không nên khắc cho vết sẹo này của y càng sâu hơn nữa. Khả Lạc áy náy ôm thân thể mảnh khảnh của Phi Đặc, ở trên làn da mềm mại nhẵn bóng nhẹ nhàng vuốt ve. Phi Đặc so với các bạn gái trước kia của hắn thất lưng còn mảnh hơn, đi xuống nữa sẽ bắt gặp hai cánh mỏng đầy đặn nở nang, kìm lòng không đậu tay hắn nâng lên trượt theo cơ đùi nhẵn nhụi của Phi Đặc tham nhập vào chỗ sâu ướt át bên trong, nơi đó bởi vì bị vô số chà đạp mà tới giờ vẫn còn chảy ra mật dịch trong suốt, làm cho nơi riêng tư của y vẫn còn ướt đầm. Khả Lạc lập tức liền cương lên.

“Khả Lạc.....” Nghe được thanh âm xấu hổ của Phi Đặc, Khả Lạc mới hiểu được chính mình này giờ gắng gượng còn thật phần đỉnh thế nhưng lại nằm giữa hai chân y. Sợ hãi cùng thẹn thùng làm Phi Đặc y cả người khẽ run một chút, cái miệng bị Khả Lạc vuốt ve thì càng run kịch liệt hơn. Nhưng là Khả Lạc vẫn cảm giác được ngọc hành mềm mại phía trước của y hơi hơi ngẩng đầu chạm vào hạ phúc của chính mình.

“Người cũng muốn?” Thân thủ cầm trụ ngọc hành khẽ ngạnh lên của Phi Đặc, tuy rằng Phi Đặc xấu hổ vụng vụng thân mình, miệng thì liên tục nói: “Không cần như vậy”, nhưng là một phút đồng hồ sau tính khí nhỏ nhỏ của y nhờ bàn tay của Khả Lạc mà dần dần cứng rắn lên.

“A.....” Khả Lạc một bàn tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Phi Đặc, tay kia thì bắt đầu dùng sức ma sát lên xuống ngọc hành của y. Phi Đặc nằm trong ***g ngực Khả Lạc không ngừng phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, bởi vì kích tình mà cái miệng càng không ngừng co rút đóng mở, quả nhiên không đến năm phút đồng hồ y liền tiết ra tay hắn, thân thể mảnh mai xụi lơ nằm trên người Khả Lạc không ngừng thở gấp hút không khí.

“Người không phải tính cách lãnh cảm sao!” Ngón tay Khả Lạc vì dịch thể bắn ra quá nhiều mà trở nên ướt sũng, Khả Lạc nhẹ nhàng ghé vào bên tai Phi Đặc ngạc nhiên hỏi.

“Ta..... Ta là nam nhân a.....Đương nhiên chỉ có.....mới.....” Phi Đặc tựa hồ thẹn thùng lỗ tai đều đỏ ửng lên, hàm hồ than thở lại làm cho Khả Lạc hiểu được ý tứ của y. Nam nhân chỉ có bị đụng chạm nam tính tính khí thì mới đạt đến cao trào, bị trở thành nữ nhân bị người người luân bạo đương nhiên không có khả năng sinh ra khoái cảm !

Đương nhiên..... Tuy là một song tính nhân, nhưng là Phi Đặc tựa hồ thể chất nam tính nổi bật vượt trội hơn là nữ tính. Y không có vú, lại có tính khí nam tính đứng thẳng trên hoa viên nữ tính, hơn nữa còn có thể bắn tinh...có thể cùng nữ nhân trên giường chế tạo ra một sinh mệnh mới!

Không biết vì cái gì, Khả Lạc tâm tình lập tức trở nên ác liệt, một phen trụ lấy cảm Phi Đặc: “Nói bậy! Người không phải là nam nhân!”

“Khả Lạc.....” Phi Đặc giật mình thoát ra thanh âm khổ sở, muốn nhận được một chút thương cảm của Khả Lạc, nhưng ngược lại lại làm cho hắn tự dưng nóng giận. Thô lỗ tách ra hai chân Phi Đặc, ngón tay sáp nhập nơi phía dưới tính khí xụi lơ kia, huyết động nữ tính nhỏ nhỏ: “Có nam nhân nào giống người có cái này sao? Người rõ ràng chính là nữ nhân!” Một bên sờ soạng cánh bướm hai bên hoa viên, bên còn lại thì mãnh liệt đem ngón tay chính mình tiêm sáp đi vào.

“Không cần..... Đau quá..... Khả lạc!”

Nơi bị chà đạp đến mức sung huyết sưng đỏ bây giờ đã trở nên mất cảm đến cực điểm, cho dù chỉ là đụng chạm nhẹ nhàng nhất cũng sẽ khiến y đau đớn đến tột cùng. Huống chi là bị thô lỗ cắm ngón tay vào như thế.

“Vậy người nói, người là nữ nhân hay là nam nhân?”

“Ta.....Ta là nam nha! Khả Lạc, ta là phụ thân ngươi, ta thật là nam nha.....”

Phi Đặc cả người đau đớn ghé vào trên người Khả Lạc, không biết vì cái gì vừa rồi Khả Lạc còn đối chính mình ôn nhu nay lại đột nhiên biến đổi sắc mặt. Nhưng là những lời này còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy hạ thân một trận đau đớn, hoa viên nữ tính đã bị vật lớn nóng rực của Khả Lạc vờn qua vờn lại ngay trước cửa, “Không cần! Khả lạc!” Một câu chưa kịp kêu lên, cơn thịnh nộ của Khả Lạc đã hung hăng sáp nhập vào cơ thể chính mình, Phi Đặc vô lực giãy dụa, đồng thời lại bị Khả Lạc dùng sức đem cái mông mềm mại hướng hạ thân hắn mà ấn, đem hung khí nóng bỏng như cây đuốc nhỏ hoàn toàn nhồi vào huyết động nhỏ hẹp của y. Hai người kết hợp thật sâu, làm cho Phi Đặc đau đến mức nước mắt không ngừng tuôn rơi, càng mơ hồ sản sinh một chút lỗi giác hạ thân cần phải lấp đầy khoảng không bên trong.

“Khả Lạc, van cầu ngươi..... Rút ra.....”

Suy nhược căn bản không có khí lực chống cự Khả Lạc tiến vào, Phi Đặc chỉ có thể ứa thật nhiều nước mắt khóc lóc cầu xin.

“Vậy ngươi nói, ngươi là nữ nhân hay là nam nhân?”

Phi Đặc không rõ Khả Lạc vì cái gì nhất định phải thừa nhận chính mình là nữ nhân, ý thức hoảng hốt khiến cho y trả lời có chút thất thà: “Ta là nam..... Nam nha..... Khả Lạc..... A..... Nha!”

Khả Lạc không một chút lưu tình hướng chỗ sâu trong cơ thể dùng sức đâm tới tấp, Phi Đặc đau đến hét ầm lên. Thật muốn lập tức đứng lên, thoát ly khỏi cơn thịnh nộ đang mạnh mẽ tra tấn y, nhưng là y hiện tại một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể xụi lơ ở trên người Khả Lạc, mặc cho thiếu niên đem phần nộ chính mình cuồng nhiệt một lần lại một lần chà đạp vách tường miễn cưỡng yếu ớt bên trong. Hạ thân theo Khả Lạc động thân tiến vào mà phập phồng nhấc nhô lên xuống, bắt buộc mở rộng hai chân vô lực trên mặt đất, nơi kia tuy rằng bị tiến thật sâu vào trong mà thống khổ, nhưng lại vẫn theo mỗi một lần lửa nóng trườn sáp mà tràn ra một lượng lớn mật nước, cái mông Phi Đặc càng không ngừng co rút.

“Nói..... Ngươi là nam nhân hay là nữ nhân?”

Khả Lạc thở hồng hộc, lại vẫn chặt chẽ bắt lấy thắt lưng Phi Đặc bắt buộc y chỉ có thể nhận chính mình xỏ xuyên qua thật sâu. Đầu vầng mắt hoa, mỗi một lần đều bị Khả Lạc đỉnh vào nơi sâu nhất trong cơ thể, làm cho Phi Đặc cảm giác như thắt lưng mình đều bị đâm đến thủng một lỗ thật to. Không ngừng mà phát ra tiếng khóc rên rỉ cùng thống khổ, đau đớn khiến cho môi y đều khô nứt run run, rốt cục chống đỡ không được, hoàn toàn yếu đuối ở trong ngực Khả Lạc thất thanh khóc rống.

“..... A a!”

Rốt cục cũng bạo phát dục vọng trong cơ thể Phi Đặc, nâng mông y lên để rút ra cơn thịnh nộ bản thân. Tuy rằng chỉ là động tác nhỏ nhẹ khê khàng, nhưng vẫn làm cho Phi Đặc đau đến thân thể ớn lạnh run. Mật dịch ướt đầm theo Khả Lạc rời khỏi, từ trong cơ thể Phi Đặc thông thả chảy ra, đặc sệt tích tụ lại trên hạ phúc của Khả Lạc.

Khả Lạc thở hổn hển ôm chặt lấy thân thể Phi Đặc, nhìn y ức chế khóc đến như vậy, tuy rằng đau lòng vuốt ve thân mình Phi Đặc làm cho y ngừng khóc, nhưng là hắn tuyệt đối không vì hành động lỗ mãng vừa rồi của mình mà cảm thấy áy náy.

“Hiểu chưa? Thân thể ngươi như vậy, là không có khả năng trở thành nam nhân. Ngươi là nữ nhân — từ giờ trở đi, ngươi chính là nữ nhân của ta.”

Thanh âm khàn khàn của thiếu niên vừa mới trải qua dậy thì biến thanh cao giọng tuyên bố chủ quyền làm cho thân thể Phi Đặc run run, Khả Lạc giờ tay nâng lấy phần nách cùng hai chân của y như trước kia hắn ôm bạn gái vậy, một lần nữa đem y ôm vào trong lòng: “Ta sẽ hảo hảo thương ngươi, sẽ đối với ngươi có trách nhiệm đằng hoàng. Kỳ thật.....Ngươi cố chấp như vậy làm cái gì? Làm nữ nhân hay nam nhân có cái gì khác nhau đâu? Quan trọng nhất chính là hạnh phúc thôi là được rồi, có đúng hay không?”

[Soo: Ngươi cũng cố chấp bắt nạt nhận là nữ đấy thôi==]

Ở trên mặt đầy lệ của Phi Đặc, hắn thân một cái rồi nói: “Ngủ đi. Đừng khóc. Chờ đến lúc trời sáng, chúng ta sẽ đi.”

“Đi.....đi đâu?”

Cho dù bị bắt buộc chà đạp như thế nào y cũng vô pháp oán hận, bởi vì đây là thân nhân trên người chảy dòng máu huyết thống của chính mình, Phi Đặc mong manh hỏi.

“Mặc kệ ở đâu cũng được. Đi đến một nơi có thể làm cho chúng ta hạnh phúc là được rồi!”

Trên mặt đào dạt tươi cười, Khả Lạc đem quần áo rơi rớt trên mặt đất phủ lên thân người trần trụi của Phi Đặc: “Tốt lắm, trước ngủ đi rồi nói!”

“Nhưng là.....”

Phi Đặc phần lớn ngạc nhiên cùng nghi ngờ đều bị Khả Lạc hôn nồng nhiệt không thể thoát thành lời.

Nguyên lai, giai đoạn một nam hài hoàn toàn biến thành một nam nhân trưởng thành kỳ thật chỉ cần một đêm.

4. Chương 4

Khả Lạc nằm mơ, mơ thấy cô gái Lâm Ti xinh đẹp nhất trong khu ổ chuột đang trần trụi cả người nằm ở trong lòng mình, bầu vú tuyết trắng chưa phát triển đầy đặn ngậy ngô co dãn, nang thẹn thùng hôn lên má hần: “Khả Lạc, người biết không? Ta vẫn luôn thích người.....”

“Không cần..... Không cần như vậy..... Lâm Ti.....” Bối rối lảng tránh, Khả Lạc trước kia đối với Lâm Ti luôn thêm khát mong muốn không thể thành nay lại đột nhiên bùng nổ, nhiệt tình như hoả, nang còn chủ động nâng lên mông, muốn đem phân thân cứng rắn của hần hàm tiến vào thân thể của mình, dục vọng bùng bùng phấn chấn Khả Lạc liền đem chính mình cắm vào trong thân thể Lâm Ti, dùng sức trều sắp ra ra vào vào, Lâm Ti gắt gao ôm hần, giống như kiều giống như si quất to: “A.....Khả Lạc, nhĩ hảo bổng, hảo bổng.....”

..... Thậm chí có thể cảm giác được giữa hai chân thấm ướt của Lâm Ti một mảnh ẩm áp bao lấy côn thịt kiên đỉnh như thiết của hần.....

Khả Lạc sáng sớm bị gió đông vô tình lướt qua mà tỉnh giấc, mới biết được chính mình nguyên lai là đang mộng xuân.

.....Lâm Ti mười lăm tuổi đã sớm xuất giá, gả cho một lão nhân quý tộc lớn hơn nang những năm mươi tuổi.

Ý thức được thân thể mềm mại trên người khe khẽ run, Khả Lạc lúc này mới hoàn hồn trở về hiện thực.

A.....người đang trần trụi nằm ở trong lòng, không phải Lâm Ti từ thời thơ ấu thiếu niên vẫn luôn khát khao, mà là Phi Đặc. Như vậy..... Khả Lạc đột nhiên cảm giác được một trận tim đập, hần mạnh động thân ngồi dậy, vận bung hai chân Phi Đặc ra, quả nhiên, nơi đó đến bây giờ vẫn là ướt đầm. Mà dục vọng chính mình cũng đã sớm ngừng đầu.

“Khả Lạc.....”

Phi Đặc chậm rãi mở to mắt, bởi vì ngày hôm qua mà cổ họng của y có chút khô rát, thanh âm khàn khàn nói. Ý thức được Khả Lạc đang nhìn chăm chú ở địa phương nào của mình, Phi Đặc lập tức liền đỏ mặt.

“Phi Đặc, cho ta được không?”

Tuy rằng biết Phi Đặc hôm qua nơi này gặp vô số chà đạp không thương tiếc, cho dù qua một đêm, bị vật thể nam tính tiến vào, nhất định cũng sẽ cảm thấy đau đớn. Nhưng là Khả Lạc trong lòng nhiệt huyết sôi trào kim lòng không dẫu đưa ra yêu cầu này.

Nhìn dục vọng của con đang cương cứng lên, Phi Đặc chần chờ, theo bản năng khép lại hai chân.

“Ta giúp người lấy tay giải quyết đi.....Được không?”

Biết Phi Đặc đang lảng tránh cái gì, Khả Lạc cơn giận lập tức lại nổi lên.

“Ta đã nói với người biết bao nhiêu lần rằng người là nữ nhân! Người là nữ nhân!”

Xoay người liền đem Phi Đặc đặt ở dưới thân, thô lỗ đem bàn tay tiến đến giữa hai chân y, dùng sức kéo hai cánh hoa nữ tính ra, dứt khoát đem hai ngón tay cắm vào mật huyết nhỏ hẹp bên trong.

Giữa hai chân Phi Đặc tuy rằng vẫn còn duy trì chút ẩm ướt, nhưng là tối hôm qua dịch thể Khả Lạc lưu lại trong cơ thể y đã sớm ngưng kết, nội bích yếu ớt vẫn là không chịu nổi ma sát. Cảm giác như có hàng ngàn cây kim nhỏ đâm vào trong cơ thể mình, Phi Đặc không khống chế được cơn đau liền thất thanh kêu lên.

“Khả Lạc, đừng như vậy..... Đừng đối xử như vậy với ta!”

Cuối cùng cũng là khóc kêu lên, thống khổ hàm chứa lấy ngón tay Khả Lạc trong cơ thể mình, Phi Đặc cứng ngắc thân mình động cũng không dám động. Chỉ có thể cứng rắn thất lưng dùng cánh tay mảnh khảnh ôm tấm lưng đơn bạc của con, cầu xin hẳn không cần như vậy tra tấn chính mình.

“Người liền như vậy ngoan cố duy trì cái tự tôn nam nhân nhằm chán của người?..... Vậy người dùng miệng làm cho ta cao trào đi! Ta sẽ bỏ qua cho người!”

Biết rõ ngày hôm qua bị cả đám côn đồ thay nhau chà đạp cả đêm Phi Đặc giờ phút này khẳng định là động một chút thôi đã cảm thấy cổ hết sức, nhưng là Khả Lạc lửa giận ngập trời bắt buộc chính mình quyết tâm ra tay ngoan độc!

“Khả Lạc.....”

Ngập ngừng nhìn Khả Lạc, ánh mắt dừng ở thiếu niên cường ngạnh trước mặt, Phi Đặc cắn môi, đáy mắt nổi lên một chút lệ quang. Nhưng là y vẫn là cố hết sức đứng dậy, mặc cho mỗi một cái động tác chậm chạp cũng có thể làm cho y đau đến mức hai gò má không nhịn được run rẩy.

Rốt cuộc gục người ở giữa hai chân Khả Lạc, nhìn côn thịt nóng rực ngẩng cao đầu của thiếu niên, Phi Đặc thân thể run run hơi hé môi đem côn thịt Khả Lạc ngậy ngốc tiến vào trong miệng, không hề có một chút kỹ xảo, vài lần răng nanh đụng tới côn thịt Khả Lạc, làm cho Khả Lạc tức giận rống lên: “Người lộng đau ta !”

Phi Đặc khó khăn mà hút lấy côn thịt Khả Lạc, suy nhược cực độ, rất nhanh y liền có chút duy trì không được. Hai cánh tay gầy nứu lấy hai chân Khả Lạc chống đỡ thân mình không bị ngã quỵ xuống đất, khuôn mặt càng lúc càng trắng bệch ra, thần sắc đã muốn mất hoa mày choáng.

Cho dù cưỡng ép chính mình phải cương quyết tàn nhẫn, nhưng khi nhìn thấy Phi Đặc nước mắt một chút lại một chút tràn ra hốc mắt, Khả Lạc rốt cuộc nhịn không được một phen đem Phi Đặc ôm vào trong ngực. Phi Đặc thống khổ, hẳn làm sao mà sung sướng được? Bị Phi Đặc nhẹ nhàng mút như vậy, kỳ thật Khả Lạc khoái cảm một chút cũng không có.

“Phi Đặc.....Phi Đặc.”

“Ân.....” Phi Đặc nức nở trả lời.

Gắt gao hôn y, không để ý y phản kháng lại xoay người đem y đặt ở dưới thân.

Lo lắng nền đất xi măng cứng rắn lạnh lẽo của giáo đường làm đau lưng Phi Đặc, Khả Lạc liền kéo đồng quần áo bên cạnh lót ở dưới thân y.

Tuy rằng Phi Đặc có chút kháng cự, nhưng Khả Lạc vẫn bắt buộc chính mình vận bung hai chân y ra, thật sâu tiến vào trong cơ thể y.

Phi Đặc đau đớn thét lên, vận vẹo thân thể tránh thoát nhưng vẫn vô lực mặc sức con mình xỏ xuyên qua cơ thể.

Cùng Khả Lạc thân thể giao triền, dù có chút choáng váng nhưng vẫn có cảm thụ được nhịp tim của Khả Lạc trong cơ thể mình, Phi Đặc nội bích nữ tính tươi đẹp mà yếu ớt cảm nhận được rõ ràng hình dạng côn thịt Khả Lạc to ngắn dài bé như thế nào.

“Thoải mái không, Phi Đặc?”

Phi Đặc lắc lắc đầu, nước mắt chực chờ tuôn trào.

Khả Lạc có chút nôn nóng.

Nếu sinh ra đã có thể sở hữu một bộ phận tuyệt diệu như vậy, Phi Đặc hẳn là không có lý do không chiếm được khoái cảm mới đúng chứ.

“Phi Đặc.....”

“Ân.....”

“Ta sẽ đem người từng chút từng chút một cải tạo thành một nữ nhân chân chính thực thụ!”

Khả Lạc bá đạo nói làm cho thân thể tuyết trắng mềm mại dưới thân nổi lên từng đợt run rẩy, hắn ôm chặt thắt lưng Phi Đặc, dùng sức đem chính mình đưa vào chỗ sâu nhất trong mật huyết. Đồng thời cúi người xuống, vùi đầu vào khuôn ngực tuyết trắng của y, hàm trụ nhũ hoa phần hồng vào miệng.

Dù có chút đau đớn nhưng Phi Đặc vẫn miễn cưỡng tiếp nhận, đầu nhũ bị con không ngừng mút liếm làm y nhin không được giữa đầu ra sau thở dốc rên rỉ. Cánh tay mảnh khảnh gắt gao ôm lấy đầu Khả Lạc kéo về ngực mình.

Cảm giác được nơi bị mình mút liếm, đang từ từ nhỏ nhỏ nổi lên, cương cứng chạm vào đầu lưỡi, Khả Lạc liền nhả đầu nhũ trong miệng ra, ngẩng đầu lên hôn môi Phi Đặc. Đồng thời cũng vừa ôn nhu vừa dùng hết khí lực chuyển động thắt lưng đưa nam căn nóng rực thật sâu sáp nhập vào trong cơ thể y.

Theo từng đợt va chạm mãnh liệt của Khả Lạc, Phi Đặc nằm giữa phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, cái mông trắng nõn cũng theo đó mà lay động, hai người ái ái ân ân nhiều đến mức mật nước bên trong như vỡ òa mà không ngừng tuôn trào ra ngoài.

“Quá sâu Khả Lạc..... nhẹ một chút.....” Va chạm quá kịch liệt khiến Phi Đặc y sinh ra lỗi giác bên trong thân thể là một cục sắt nóng không ngừng ma sát vách tường, y mềm nhũn cả người cầu xin hắn.

Nhìn Phi Đặc thống khổ như vậy, Khả Lạc cúi đầu dùng môi mình lấp lại cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng khóc than của y.

Nhẹ nhàng mút lấy cánh môi y, nhưng bởi vì y thống khổ khóc rên mà đầu lưỡi của hắn chẳng cảm nhận được vị giác ngọt ngào gì cả, từ đầu tới cuối trừ bỏ chua chát thì cũng chỉ có chua xót mà thôi.

“Phi Đặc, đầu liền ôm lấy ta.”

Phi Đặc tay có chút chần chờ, khe khẽ đặt lên lưng Khả Lạc, sau đó, liền mở rộng hai tay gắt gao ôm lấy thân thể Khả Lạc.

Nhìn Phi Đặc ôm chặt thắt lưng của mình, gục đầu vào vai mình phát ra tiếng rên rỉ, Khả Lạc mơ hồ cảm giác được có một cái gì đó làm cho trái tim hắn trường to lên, to đến mức làm cho hắn không thở nổi.

[cảm giác ngọt ngào lấp đầy trong tim=]]~]

Như muốn đem cả người Phi Đặc hòa lẫn vào trong tận xương tủy, hắn càng ra sức ôm chặt lấy y.

“Phi Đặc!”

Khả Lạc lúc bấy giờ ngay cả chính hắn thậm chí đều phân không rõ ràng lắm người mà hắn đang bạo phát thúc đẩy cơn nóng rực vào bên trong kia gọi là “nàng” hay “y” nữa.

“Phi Đặc.”

Lau sạch sẽ đóa hoa nữ tính đang chảy ra dịch thể của chính mình, Khả Lạc đem Phi Đặc thân trí có chút hỗn loạn ửng vào trong lòng.

Ngón tay dọc theo bả vai Phi Đặc, trượt tới vòng eo mềm mại, rất nhanh liền đổi hướng xoay qua vuốt ve cái mông yêu kiều kia.

Kể từ lúc một giây sau bọn họ ôm lẫn nhau này, thế giới dường như đang dần dần biến chuyển.

Nguyên lai tâm nguyện muốn bảo hộ một người có thể làm cho người ta nháy mắt liền trở nên thành thực, kiên cường hơn rất nhiều.

Tình sự vừa xong, Phi Đặc vẫn yên lặng không nhúc nhích nằm ở trong lòng Khả Lạc. Ước chừng nửa giờ sau y mới miễn cưỡng mở to mắt.

“Khả Lạc.”

“Ân?”

“Chúng ta hẳn là nên ra ngoài đi.”

“Người chịu đựng được sao?”

Nhìn Phi Đặc ngay cả nói chuyện đều giống như người kiệt sức sắp chết, Khả Lạc thật sự có điểm lo lắng.

“Trời sáng cha xứ sẽ đi vào, chúng ta phải rời đi trước khi hừng đông.”

Mặt trời sắp lên rồi.

“Hảo.”

Nhưng là tổng không thể mang theo Phi Đặc thân người trần truồng như vậy rời đi được.

Khả Lạc cởi cái áo sơ mi cũ nát trên người ra phủ lên trên người Phi Đặc, nhưng là hạ thân trần trụi không đủ quần áo để y che.

“Phi Đặc, người trước tiên nằm ở đây một chút, ta trở về lấy vài món quần áo đưa cho người.”

“Ân..... Người cẩn thận một chút, đừng để mẹ người thấy.”

Phi Đặc tinh thần mệt mỏi miễn cưỡng mở to mắt dặn con mình.

“Chờ ta.”

Ở trên môi Phi Đặc hôn một cái, Khả Lạc nhanh nhẹn nhảy người lên.

Chạy được vài bước lại bị Phi Đặc gọi lại.

“Đi nhanh về nhanh a, Khả Lạc.”

“Yên tâm, ta sẽ chạy với tốc độ một trăm mét nước rút!”

Khả Lạc cười làm một cái mặt quỷ. Mặc dù ở trong bóng tối nhưng tựa hồ cũng có thể nhìn thấy Phi Đặc y đang nhoẻn miệng cười đến ngọt ngào.

Rất nhanh liền ra khỏi giáo đường, quay đầu liếc mắt một cái, trong bóng tối đen sì kia Phi Đặc vẫn im lặng nằm ở nơi đó.

Lặng lẽ trở về nhà.

Cửa cùng cửa sổ đều đóng chặt, xem ra mẫu thân đang ngủ.

Xuất ra công phu học được từ “Phi ưng bang”, Khả Lạc mất lượng lớn thời gian ngồi cạy tấm kính thủy tinh bên cửa sổ, đã vậy còn không thuận lợi vài lần phát ra tiếng vang này nọ thật lớn, sợ tới mức hấn lập tức đứng hình đình chỉ động tác.

Rón ra rón rén đẩy cửa đi vào, trong bóng đêm vô ý đụng vào cạnh bàn, Khả Lạc lại sợ tới mức trái tim thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi yết hầu.

Chưa đi vào phòng ngủ, bên ngoài đã nghe thấy tiếng ngáy vang dội cùng thanh âm chếp chếp miệng của mập mạp mẫu thân.

Như một tên trộm thực thụ hấn thả chậm cước bộ, rớt cuộc đi được đến bên cạnh tủ quần áo, nhẹ nhẹ chậm chậm mở cửa ra để ngừa phát ra tiếng vang.

“Ai!”

Khả Lạc sợ tới mức ngây người!

“Cạch” ai đó đã bật đèn — “Tử tiểu tử, ngươi đang làm cái gì!”

Mẫu thân tinh mắt lập tức liền banh miêng quát to, Khả Lạc thở dài một hơi.

“Các người phụ tử như thế nào đều giống nhau như vậy, đêm hôm khuya khoắc không trở về nhà, tính đi làm cường đạo a!”

Bị mập mạp mẫu thân hung tợn xách lỗ tai lên quở trách, Khả Lạc yên lặng đứng nghe. Mẫu thân rút cuộc mắng mỗi cả miêng, khô cả lưỡi, phân phó một tiếng “Đi ngủ cho ta! Về sau còn dám về trễ như vậy, xem ta có hay không đánh gãy chân chó của ngươi!” Song, liền kéo lê dép đi ra ngoài phòng ngủ.

Khả Lạc đoán nàng khẳng định là muốn đi nhờ WC mấy nhà bên cạnh.

Nhất thời như gặp phải đại xá to lớn, cuống quýt từ tủ đồ lấy đi vài món quần áo liền chạy ào ra khỏi nhà.

Bên ngoài mặt trời đã muốn lộ ra ngoài— Khả Lạc nghiêng răng nghiêng lợi mắng cái nữ nhân mập mạp chết tiệt kia, cước bộ càng lúc càng nhanh hướng giáo đường chạy tới.

Ngã tư đường vắng vẻ lạnh lẽo không có người. Chỉ có một chiếc xe ngựa lộng lẫy quý giá từ giáo đường đang chạy ra ngoài.

Xe ngựa đẹp đẽ quý giá như vậy cùng cái xóm nghèo rách mồng tơi này hoàn cảnh có chút không được tự nhiên, thế cho nên thiếu niên đang nóng lòng muốn gặp mặt Phi Đặc, chạy ngang qua xe ngựa vẫn là tìm lòng không đậu thoáng thả chậm cước bộ, mở to hai mắt nhìn chăm chú vào màn xe hoa lệ đang khép chặt kia.

Trong giáo đường vẫn là tối đen như mực, Khả Lạc vọt vào liền hưng phấn kêu: “Phi Đặc! Phi Đặc!”

Không có tiếng trả lời.

Một trận khủng hoảng nảy lên trong lòng, “Phi Đặc !”, Khả Lạc liền chạy nhanh tới phía dưới thánh đàn.

Không thấy Phi Đặc.

Vừa rồi rõ ràng thân thể mềm mại vẫn còn nằm ở nơi đó, hiện tại bây giờ chỉ còn lại có vài món quần áo loạn thất bát tao.

Phi Đặc mất tích rồi.

5. Chương 5

Không thấy Phi Đặc.

Khả Lạc không biết làm sao chấp nhận được sự thật trước mắt.

Dường như là vì kiên cường một lòng một dạ với Phi Đặc, nên khi biết được Phi Đặc mất tích mà thoáng chốc cả người liền sụp đổ.

Gào khóc kêu to hai chữ “Phi Đặc !”, chạy lang thang khắp các dãy phố ngõ nhỏ toàn bộ xóm nghèo, thiếu niên đáng thương mới cúi thấp đầu thần thờ đi vào giáo đường.

Quần áo Phi Đặc bị xé nát vẫn như cũ đặt ở dưới thánh đàn, Khả Lạc ngồi xổm xuống thân hôn vuốt ve chúng nó.

Nếu không phải quần áo Phi Đặc cùng dịch thể chính mình lưu lại phía trên được đặt ngay trước mắt, Khả Lạc quả thật hồ nghi từ tối qua cho đến tối hôm nay hết thấy, chính là mộng xuân.

“Đứa nhỏ? Ngươi làm sao vậy?”

Không biết khi nào thì cha xứ đã đi vào, người giật mình nhìn thiếu niên đang khóc dưới thánh đàn.

“Cha ! Ta..... Bằng hữu của ta mới đây còn ở trong giáo đường bây giờ đã mất tích !”

“Như thế nào có thể? Đứa nhỏ, giáo đường nhỏ bé cấu trúc toàn bộ nhìn đều không sót được thứ gì, không ai có thể từ trong giáo đường mà mất tích được nha. Chắc bằng hữu của người đã đi cùng người khác cũng không chừng.”

“Nhưng là bằng hữu của ta đang bị bệnh, căn bản không thể động dậy được !”

“Kia nhất định là có người nào đó đã mang y đi. Đứa nhỏ, người ra bên ngoài tìm thử xem.”

“Nhưng là..... Ta đã tìm toàn bộ các con phố lớn cùng ngõ nhỏ mấy lần rồi a.....”

Cha xứ cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt khó xử, sau một lúc lâu mới nói: “Kia, người có hay không chú ý tới có người nào đi ngang qua nơi này hay không? Có lẽ là bọn họ đã mang bằng hữu của người đi rồi cũng nên.”

“A!” Khả Lạc không khỏi lớn tiếng kêu lên! Là cỗ xe ngựa đó!

Trên đường gặp được một cỗ xe ngựa hoa lệ cùng xóm nghèo tuyệt đối không hài hòa!

Khả Lạc từ giáo đường chạy ào ra như tên bắn, theo hướng cỗ xe ngựa đi lúc nãy mà điên cuồng lao đầu chạy.

Nhưng vì thời tiết mùa xuân khô cần, đá vụn loang lổ trên đường căn bản không một chút lưu lại vết xe ngựa kéo.

Khả Lạc ôm thất lực ở con đường nhỏ cuối xóm nghèo thở phò ngừng lại.

Nhất vọng vô tể đích thanh thanh kiều mạch lý, lưỡng điều xóa đạo tiệm tiệm ẩn nhập viễn phương.

[Dịch: Kiều mạch xanh ngắt cò bay thẳng cánh, song cảnh rẽ lối dần dần ẩn xa.

Nghĩa: Trong đồng lúa mạch mệnh mông, hai nhánh rẽ lối dần dần khuất xa.

Soo: Ui ui, này thơ, này văn chương, chữ vị đừng chê cười >,<] khả="" lạc="" cho="" tới="" bây="" giờ="" vẫn="" không="" biết="" chính="" là="" hai="" nhánh="" cây="" kia="" đã="" hợp="" với="" nhau="" thành="" một="" góc="" tù="" một="" cái="" thì="" loanh="" quanh="" ở="" vùng="" ngoại="" thành="" xa="" xôi="" một="" cái="" thì="" thẳng="" tiến="" đi="" vào="" nội="" thành="" hắt="" tâm="" tình="" tuyệt="" vọng="" cùng="" cô="" độc="" cúi="" thấp="" đầu="" chậm="" rãi="" đi="" về="" xóm="" nghèo="" mỹ="" nhân="" đã="" từng="" ở="" trong="" lòng="" mình="" khóc="" lóc="" cùng="" rên="" rĩ="" kia="" quả="" thực="" tồn="" tại="" như="" một="" giấc="" mộng="" ảo="" phi="" đặc="" trên="" người="" hương="" thơm="" khinh="" tể="" đến="" bây="" giờ="" vẫn="" còn="" quanh="" quẩn="" bên="" chóp="" mũi="" khả="" lạc="" [khinh="" tể="" :="" nhẹ="" nhàng="" mà="" tinh="" tế="" ta="" sẽ="" bảo="" hộ="" người="" thanh="" âm="" mang="" tính="" trẻ="" con="" kia="" là="" đang="" hướng="" ai="" nói="" mặc="" dù="" nước="" mắt="" từ="" lâu="" đã="" sớm="" rơi="" xuống="" nhưng="" giờ="" phút="" này="" khả="" lạc="" vẫn="" là="" không="" kèm="" chế="" được="" cơn="" xúc="" động="" mà="" tiếp="" tục="" khóc="" xin="" hỏi="" người="" chính="" là="" khả="" lạc="" sao="" người="" xa="" lạ="" thanh="" âm="" tao="" nhã="" làm="" cho="" khả="" lạc="" kinh="" ngạc="" ngẩng="" đầu="" lên="" một="" nam="" nhân="" bộ="" dạng="" phi="" thường="" nghiêm="" túc="" cùng="" xinh="" đẹp="" trên="" người="" khoát="" một="" bộ="" trang="" phục="" thanh="" cao="" cùng="" nơi="" này="" bầu="" không="" khí="" cũ="" nát="" cực="" không="" tương="" xứng="" “người="" là="" ai?” “người="" là="" đứa="" nhỏ="" khả="" lạc="" của="" phi="" đặc="" đi="" phụ="" thân="" người="" không="" có="" đối="" với="" người="" nói="" qua="" sao="" ta="" là="" đến="" đây="" thực="" hiện="" ước="" định="" mang="" người="" đi="" vào="" thành="" a.” “ước="" định="" vào="" thành?” “đúng="" vậy.” nga,="" đúng="" rồi="" ta="" là="" đồng="" học="" đại="" học="" trước="" kia="" của="" phi="" đặc,="" mặc="" sâm="" phụ="" thân="" người="" ngày="" hôm="" qua="" vào="" lúc="" hoàng="" hôn="" có="" vào="" thành="" tìm="" ta,="" chúng="" ta="" ước="" định="" rằng="" từ="" nay="" ta="" sẽ="" phụ="" trách="" nuôi="" dưỡng="" người="" đưa="" người="" vào="" thành="" học.="" chẳng="" lẽ="" phi="" đặc="" thật="" sự="" một="" chút="" đều="" không="" đề="" cập="" chuyện="" này="" với="" người="" sao?” “mặc="" sâm="" trên="" mặt="" lộ="" ra="" vẻ="" kinh="" ngạc="" “không="" có.....” y.....y="" không="" thấy.” khả="" lạc="" thanh="" âm=""

run=" run=" nói=" ra=" sự=" thật.= " không=" thấy=" người=" xa=" lạ=" xem=" ra=" là=" chán=" động,=" nghe=" khả=" lạc=" hấp=" cái=" mũi=" nói=" xong=" tiền=" cần=" hậu=" quả[nguyên=" nhân=" hậu=" quả],=" hấn=" lộ=" ra=" một=" chút=" thần=" sắc=" khó=" khăn.= " này=" cũng=" quá=" khó=" đi.= " trong=" thành=" đầu=" chỉ=" có=" thiên=" thiên=" vạn=" vạn=" [nghìn]=" chiếc=" xe=" ngựa=" như=" vậy,=" cần=" bản=" không=" thể=" nào=" tìm=" kiếm=" rõ=" ràng=" được=" khả=" lạc,=" người=" có=" tin=" ta=" hay=" không?"=" khả=" lạc=" hoang=" mang=" lo=" sợ=" hơi=" hơi=" gật=" đầu.= " vậy=" người=" theo=" ta=" đi=" vào=" thành=" đi,=" chúng=" ta=" chậm=" rãi=" tìm=" kiếm=" manh=" mối,=" có=" lẽ=" có=" thể=" tìm=" được=" phụ=" thân=" người.= " xem=" ra=" phi=" đặc=" cùng=" mạc=" sâm=" tựa=" hồ=" nói=" rõ=" hết=" chuyện=" trong=" nhà,=" cho=" nên=" giờ=" phút=" này=" mạc=" sâm=" cùng=" khả=" lạc=" đều=" không=" có=" nhắc=" tới=" mẫu=" thân=" mập=" mập=" kia=" của=" khả=" lạc.= " mạc=" sâm.= " ân?"=" mạc=" sâm=" đem=" ánh=" mắt=" nhìn=" chăm=" chú=" những=" bông=" hoa=" tiểu=" bạch=" cùng=" kiều=" mạch=" bên=" ngoài=" xe=" ngựa=" thu=" trở=" về.= " xe=" ngựa=" của=" mạc=" sâm=" bề=" ngoài=" thoát=" nhìn=" phi=" thường=" mộc=" mạc=" nhưng=" cũng=" đáng=" được=" xem=" trọng,=" người=" ngồi=" ở=" bên=" trong=" một=" chút=" cũng=" không=" cảm=" giác=" được=" đường=" xóc=" nảy.= " đương=" nhiên=" này=" có=" lẽ=" công=" lao=" thuộc=" về=" mã=" xa=" phu=" nầy=" giờ=" vẫn=" trầm=" lặng=" nghiêm=" túc=" đang=" ngồi=" đằng=" trước=" kia.= " ta.....=" người=" thật=" sự=" là=" đã=" từng=" học=" chung=" với=" phi=" đặc=" sao?"=" đương=" nhiên,=" chúng=" ta=" là=" đồng=" học=" đại=" học=" hai=" năm=" ngồi=" cùng=" bàn.= " nhưng=" là=" đại=" học=" không=" phải=" là=" bốn=" năm=" sao?"=" khả=" lạc=" lập=" tức=" nắm=" bắt=" lỗi=" ngôn=" của=" mạc=" sâm.= " ác.....=" này=" nha,=" là=" vì=" phụ=" thân=" người=" học=" được=" tới=" năm=" hai=" liền=" bỏ=" học.= " mạc=" sâm=" lộ=" ra=" vẻ=" mặt=" tiếc=" hận.= " lúc=" ấy=" chúng=" ta=" đều=" thay=" y=" nuôi=" tiếc,=" bởi=" vì=" chúng=" ta=" dễ=" gì=" có=" một=" đệ=" tử=" giỏi=" nhất=" toàn=" năm=" đầu!"=" "y=" vì=" cái=" gì=" mà=" bỏ=" học?"=" "này.....ta=" không=" rõ=" ràng=" lắm.= " nghe=" nói=" dường=" như=" là=" phát=" sinh=" từ=" gia=" đình.= " mạc=" sâm=" quay=" sang=" kinh=" ngạc=" nhìn=" chăm=" chăm=" khả=" lạc:= " như=" thế=" nào?"=" phi=" đặc=" thật=" sự=" đều=" không=" nhắc=" tới=" mấy=" việc=" này=" với=" người=" sao?"=" khả=" lạc=" không=" để=" ý=" tới=" mạc=" sâm=" hỏi=" lại,=" lại=" lập=" tức=" đưa=" ra=" một=" câu=" hỏi=" khác:= " người=" như=" thế=" nào=" biết=" ta=" là=" khả=" lạc?"=" mạc=" sâm=" xì=" nở=" nụ=" cười:= " ta=" có=" mắt=" nhìn=" tiểu=" hài=" tử=" nga!= " phi=" đặc=" nói=" cho=" ta=" biết!= " y=" nói=" khả=" lạc=" là=" một=" đứa=" bé=" lanh=" lợi=" đầu=" tóc=" hồng=" hồng=" xù=" xù=" như=" một=" con=" nhím!"=" khả=" lạc=" vuốt=" vuốt=" vài=" sợi=" tóc=" hồng=" ngắn=" ngắn,=" ngưỡng=" ngừng=" nở=" nụ=" cười,=" thế=" này=" mới=" yên=" lòng.= " trước=" khi=" tìm=" kiếm=" phi=" đặc,=" khả=" lạc=" sẽ=" ngụ=" ở=" trong=" nhà=" mạc=" sâm.= " mạc=" sâm=" an=" bài=" hấn=" cùng=" nữ=" nhi=" chính=" mình=" lợi=" na,=" cùng=" nhau=" học=" một=" trường.= " tuy=" rằng=" khả=" lạc=" tuổi=" tác=" so=" với=" lợi=" na=" lớn=" hơn,=" nhưng=" là=" bởi=" vì=" hấn=" trình=" độ=" quá=" kém,=" cho=" nên=" cuối=" cùng=" phải=" cùng=" một=" cô=" nhóc=" lợi=" na=" học=" chung=" trường=" cấp=" hai.= " hảo=" hảo=" học=" hành,=" là=" có=" thể=" khiến=" các=" người=" thuận=" lợi=" tiến=" vào=" làm=" quan,=" gia=" nhập=" cuộc=" sống=" xã=" hội=" thượng=" lưu.= " mạc=" sâm=" thường=" xuyên=" đối=" bọn=" họ=" nói=" như=" vậy.= " nhưng=" là=" sau=" hai=" tháng=" chôn=" đầu=" vào=" học,=" khả=" lạc=" bắt=" đầu=" chán=" ghét=" buồn=" tẻ=" sinh=" hoạt=" nhà=" trường=" vô=" vị.= " ngày=" thường=" các=" nữ=" sinh=" tựa=" hồ=" người=" người=" đều=" là=" một=" tiêu=" chuẩn=" thực=" nữ=" đoan=" trang,=" mỗi=" khi=" có=" một=" ít=" quý=" tộc=" bạn=" bè=" của=" giám=" đốc=" trường=" học=" đến=" trường=" đi=" thị=" sát=" này=" nọ,=" bọn=" họ=" sẽ=" đặc=" biệt=" chưng=" diện=" thành=" một=" cô=" con=" gái=" được=" cưng=" chiều,=" trả=" lời=" những=" câu=" hỏi=" của=" giám=" đốc=" dùng=" thanh=" âm=" kiều=" mị=" thướt=" tha=" gây=" sự=" chú="

ý=" ngày=" thường=" những=" nam=" sinh=" một=" bộ=" đứng=" dẫn=" nghiêm="
 túc,=" lại=" tự=" hợp=" lại=" xâm=" xì=" nho=" nhỏ=" quyền=" lợi=" khi=" đi=" học,=" phản=" đối=" chính=" sách=" nhà=" trường.= " khả=" lạc=" bắt=" đầu=" hoài=" niêm=" các=" huynh=" đệ=" trong=" phi=" ứng=" bang.= " ta=" không=" muốn=" đi=" học=" nữa.= " nghe=" được=" khả=" lạc=" nói=" như=" vậy=" mặc=" sâm=" có=" về=" phi=" thường=" giật=" mình:= " vì=" cái=" gì?= " ta=" chán=" ghét=" trường=" học=" có=" một=" đám=" người=" luôn=" sống=" giả=" tạo!=" " này.....nhưng=" là=" ta=" đã=" cùng=" phi=" đặc=" ước=" định=" a.= " người=" không=" biết=" phụ=" thân=" người=" là=" cõ=" nào=" hy=" vọng=" người=" trở=" nên=" xuất=" sắc=" nổi=" bật=" sao?= " chẳng=" lẽ=" người=" thật=" sự=" muốn=" một=" lần=" nữa=" trở=" lại=" cái=" xóm=" nghèo=" kia,=" lại=" từng=" ngày=" từng=" ngày=" một=" trải=" qua=" cuộc=" sống=" hèn=" mọn=" cùng=" dơ=" bẩn=" kia=" sao?"= " nghĩ=" đến=" thân=" thể=" mềm=" mại=" ở=" trong=" lòng=" mình=" khóc=" lúc=" cầu=" xin=" kia,=" khả=" lạc=" nói=" không=" ra=" lời.= " từ=" lúc=" con=" người=" song=" tính=" xinh=" đẹp=" kia=" bị=" chính=" mình=" vắn=" bung=" ra=" hai=" chân,=" phát=" hiện=" bí=" mật=" ở=" chỗ=" sâu=" trong=" thân=" thể=" y,=" khả=" lạc=" sinh=" mệnh=" giống=" nhau=" đã=" bắt=" lực=" để=" tự=" bản=" thân=" mình=" chi=" phối.= " mạnh=" mẽ=" hái=" đi=" bông=" hoa=" nữ=" tính=" của=" phi=" đặc,=" đem=" dịch=" thể=" của=" một=" thiếu=" niên=" như=" mình=" thật=" sâu=" lưu=" ở=" trong=" cơ=" thể=" y,=" khả=" lạc=" đã=" vô=" pháp=" tưởng=" tượng=" một=" thể=" giới=" nếu=" không=" có=" phi=" đặc=" sẽ=" diễn=" ra=" cô=" độc=" như=" thể=" nào.= " hấn=" là=" như=" thể=" nguyện=" ý=" vì=" phi=" đặc=" làm=" hết=" thấy,=" chẳng=" hề=" quan=" tâm=" đó=" là=" chuyện=" khiến=" hấn=" mất=" cả=" mạng,=" trái=" lại=" hấn=" không=" muốn=" phi=" đặc=" phải=" sợ=" bắt=" cứ=" thứ=" gì=" mà=" không=" dám=" yêu=" cầu=" với=" hấn.= " loại=" cảm=" tình=" này=" ngay=" cả=" khả=" lạc=" cũng=" thấy=" bắt=" ngờ,=" so=" với=" mối=" tình=" đầu=" còn=" mãnh=" liệt=" hơn,=" lúc=" nào=" cũng=" lắng=" động=" khắc=" sâu=" trong=" lòng,=" dần=" dần=" ngưng=" kết=" thành=" một=" ngọn=" hỏa=" diễm.= " hỏa=" diễm=" đốt=" cháy=" trái=" tim=" luôn=" tràn=" ngập=" sáng=" khoái=" của=" thiếu=" niên=" làm=" cho=" hấn=" như=" bị=" tê=" liệt=" mà=" kích=" động.= " đồng=" thời=" hấn=" cũng=" không=" buông=" tha,=" tiếp=" tục=" tìm=" kiếm=" tung=" tích=" phi=" đặc.= " mỗi=" một=" chiếc=" xe=" ngựa=" đi=" ngang=" qua=" đều=" khiến=" cho=" khả=" lạc=" quay=" người=" nhìn=" chăm=" chăm.= " có=" một=" ngày=" có=" một=" chiếc=" xe=" ngựa=" mọc=" mọc=" màu=" đen=" chạy=" nhanh=" qua=" người,=" làm=" cho=" khả=" lạc=" tim=" đập=" kịch=" liệt,=" thể=" cho=" nên=" hấn=" đột=" nhiên=" sinh=" ra=" một=" ý=" niêm=" trong=" đầu=" tin=" tưởng=" vững=" vàng=" rằng:= " phi=" đặc=" đang=" ở=" trên=" chiếc=" xe=" ngựa=" kia!= " khả=" lạc=" lập=" tức=" đuổi=" theo=" xe=" ngựa=" kêu=" "phi=" đặc,=" phi=" đặc",=" lại=" thấy=" một=" gã=" trung=" niên=" mập=" mập=" nhưng=" là=" vẫn=" mang=" một=" chút=" cường=" tráng=" anh=" tuấn=" vén=" màn=" xe=" lên=" nhô=" đầu=" ra=" hỏi.= " đứa=" nhỏ,=" người=" đuổi=" theo=" xe=" ngựa=" của=" ta=" làm=" gì?= " còn=" có,"phi=" đặc"= " là=" ai?"= " nhìn=" khuôn=" mặt=" hấn=" vừa=" hòa=" ái=" vừa=" có=" một=" chút=" quyền=" uy,=" khả=" lạc=" ngờ=" ngác=" dừng=" bước.= " nhưng=" là=" không=" biết=" vì=" cái=" gì,=" kia=" trong=" nháy=" mắt=" hấn=" cảm=" giác=" được=" phi=" đặc=" cùng=" chính=" mình=" như=" đang=" gần=" trong=" gang=" tấc,=" đang=" dùng=" hai=" mắt=" xinh=" đẹp=" nhìn=" chính=" mình.= " khả=" lạc=" lúng=" ta=" lúng=" túng=" kêu=" tên=" "phi=" đặc"= ,=" ngồi=" xổm=" xuống=" khóc.= " thân=" sĩ=" kia=" mặt=" không=" chút=" thay=" đổi=" nhìn=" chăm=" chú=" vào=" đứa=" nhỏ=" ngoài=" cửa=" sổ=" xe=" lớn=" tiếng=" khóc=" thì=" thào=" kêu=" "phi=" đặc",=" một=" lúc=" lâu=" mới=" phân=" phó=" mã=" xa=" phu=" tiếp=" tục=" đánh=" xe.= " lợi=" na=" đứng=" ở=" cách=" đó=" không=" xa=" nơm=" nớp=" lo=" sợ=" lúc=" này=" mới=" chạy=" tới=" bên=" người=" khả=" lạc.= " thiên=" a,=" người=" lá=" gan=" cũng=" to=" thật!= " khả=" lạc,=" người=" có=" biết=" vị=" thân=" sĩ=" kia=" là=" ai=" không?"= " là=" ai=" nha?"= " hấn=" chính=" là=" người=" có=" quyền="

lực=" cùng=" tiền=" tài=" lớn=" nhất=" trong=" thành,=" là=" tổng=" đốc=" tiếp=" khác=" ở=" 'sắc=" vi=" viên=" nha!=" người=" chẳng=" lẽ=" không=" phát=" hiện=" trên=" chiếc=" xe=" ngựa=" kia=" dính=" thật=" nhiều=" kim=" cương=" vẽ=" thành=" một=" đoá=" hoa=" sắc=" vi=" sao?"=" [sắc=" vi=" :=" tường=" vi]=" "a!=" khả=" lạc=" chán=" động.= làm=" cho=" hấn=" giật=" mình=" cũng=" không=" phải=" là=" do=" lời=" nói=" của=" lợi=" na.= hấn=" nhớ=" tới=" trước=" kia=" ở=" tổ=" chức=" có=" nghe=" qua=" một=" chút=" lời=" đồn=" đái.= tổ=" chức=" có=" rất=" nhiều=" lưu=" manh=" cùng=" khả=" lạc=" giống=" nhau,=" đều=" phải=" chịu=" sự=" quản=" lý=" của=" phi=" ưng=" bang=" nhưng=" vẫn=" bị=" một=" tổ=" chức=" xã=" hội=" đen=" lớn=" nhất=" "sắc=" vi=" viên=" không=" chế.= đó=" là=" một=" tổ=" chức=" hắc=" đạo=" cường=" đại=" thậm=" chí=" còn=" nắm=" giữ=" mạch=" máu=" kinh=" té=" toàn=" cầu,=" một=" nơi=" lấy=" nghiêm=" khắc=" tàn=" khốc=" đặt=" lên=" hàng=" đầu.= rất=" nhiều=" người=" thậm=" chí=" nghe=" được=" "sắc=" vi=" viên=" ba=" chữ=" này=" thôi=" sẽ=" sợ=" tới=" mức=" hai=" chân=" đều=" muốn=" nhũn=" ra.= nhưng=" là,=" về=" người=" nắm=" giữ=" quyền=" lực=" cao=" nhất=" "sắc=" vi=" viên,=" đến=" nay=" vẫn=" chưa=" ai=" biết=" được=" dung=" mạo=" của=" hấn=" hay=" nằng=" ấy=" như=" thế=" nào.= có=" rất=" nhiều=" người=" hoài=" nghi=" người=" thống=" trị=" tới=" cao=" kia=" là=" một=" người=" lãnh=" khốc=" thị=" huyết=" nổi=" danh,=" kỳ=" thật=" chính=" là=" tổng=" đốc=" tiếp=" khác=" "làm=" sao=" vậy,=" khả=" lạc?"=" lợi=" na=" nghi=" hoặc=" hỏi=" làm=" cho=" khả=" lạc=" phục=" hồi=" tinh=" thần=" lại.= nhớ=" tới=" sự=" thậtk=" không=" thể=" tìm=" thấy=" phi=" đặc.= hấn=" tâm=" lập=" tức=" tâm=" tình=" nặng=" trịch=" rơi=" xuống.= như=" vậy=" vô=" cùng=" lo=" lắng=" mà=" thống=" khổ=" ước=" chừng=" trải=" qua=" ba=" tháng,=" tháng=" đến=" lúc=" buổi=" tối=" đêm=" nọ.= "không=" nghĩ=" tới=" chúng=" ta=" nhân=" vật=" như=" vậy=" cũng=" có=" thể=" nhận=" được=" thiệp=" mời=" dự=" tiệc=" của=" tổng=" đốc=" tiếp=" khác=" hảo=" may=" mắn=" nha!=" thê=" tử=" mạc=" sâm,=" hán=" ny=" tâm=" hoa=" nộ=" phóng=" [mở=" cờ=" trong=" bụng]= ở=" trước=" gương=" vì=" tham=" gia=" tiệc=" của=" tổng=" đốc=" tiếp=" khác=" mà=" chuẩn=" bị=" riêng=" một=" bộ=" lễ=" phục=" dạ=" hội.= "nghe=" nói=" là=" đại=" thiếu=" gia=" của=" tổng=" đốc=" mới=" từ=" nước=" ngoài=" trở=" về=" chỉ=" định=" ."=" cần=" thận=" tỉ=" mĩ=" thất=" cà=" vật=" mạc=" sâm=" vẽ=" mặt=" nghi=" hoặc=" nói:= "nhưng=" là=" ta=" không=" nhớ=" rõ=" chúng=" ta=" đã=" từng=" nhận=" thức=" đại=" thiếu=" gia=" của=" tổng=" đốc=" nha.=" "mặc=" kệ=" nó!=" tham=" dự=" một=" buổi=" yến=" hội=" thượng=" lưu=" như=" vậy,=" đã=" muốn=" đáng=" giá=" ta=" hướng=" mấy=" nữ=" nhân=" hàng=" xóm=" kia=" thói=" phồng=" một=" tuần=" != hơn=" nữa,=" nói=" không=" chừng=" sẽ=" có=" một=" cậu=" ấm=" nhân=" vật=" thượng=" đẳng=" nào=" đó=" coi=" trọng=" lợi=" na=" của=" chúng=" ta=" nha!=" hán=" ny=" đặc=" ý=" quay=" đầu=" lại=" đánh=" giá=" nữ=" nhi=" lợi=" na=" của=" mình,=" cô=" gái=" đoan=" trang=" mặc=" chiếc=" váy=" trắng=" noãn=" nhin=" qua=" hệt=" như=" một=" đoá=" bách=" hợp=" mới=" chớm=" từ=" sáng=" sớm.= "kính=" nhờ!=" lợi=" na=" mới=" mười=" bốn=" tuổi=" a!=" mạc=" sâm=" phiền=" chán=" đánh=" gãy=" móng=" tướng=" của=" thê=" tử.= khả=" lạc=" đứng=" ở=" phía=" sau=" bọn=" họ=" lại=" thiếu=" chút=" nữa=" cười=" ra=" tiếng.= [soo=" ủa..khúc=" này=" ta=" thấy=" lạ...khả=" lạc=" cũng=" là=" 14t=" mà...zy=" sao=" lại=" nói=" kl=" lớn=" tuổi=" hơn=" ln=" a??]=" không=" nhanh=" không=" chậm=" tay=" gài=" lại=" nút=" áo,=" khả=" lạc=" trong=" nội=" tâm=" tràn=" ngập=" kích=" động=" cùng=" bất=" an.= không=" biết=" vì=" cái=" gì,=" hấn=" bản=" năng=" cảm=" thấy,=" đêm=" nay=" sẽ=" có=" một=" chút=" chuyện=" không=" tầm=" thường=" phát=" sinh.= = soo=" à=" soo=" mới=" biết=" được...diễn=" viên=" khương=" ngọc=" là=" gay="0=...Ká" nói=" soo=" biết=" a=" được=" đăng=" bởi=" soo=" vào=" lúc=" 22:52=" gửi=" email=" bài=" đăng=" nàyblogthis!chia=" sẽ=" lên=" twitterchia=" sẽ=" lên=" facebookchia=" sẽ=" lên=" pinterest=" nhà=" kho=" dựng=" ">

6. Chương 6

“Kính thưa các vị tiên sinh, quý ông quý bà!.....”

Trong lúc Tổng đốc đứng ở trên lầu, tay vịn lan can nhìn xuống mấy đầu người đang tụ tập phía dưới phát biểu, một thân ảnh cao gầy chậm rãi xuất hiện ở sau lưng Tổng đốc.

Đó là một nam nhân trên mặt mang một bộ diện cụ tinh xảo bằng đồng màu bạc, thân mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen cực kỳ có phong cách quý phái.

“Nga.....Ta giới thiệu một chút, đây là trưởng tử của ta, Hưu Tư, mới từ nước ngoài trở về, là người thừa kế đương nhiệm chức vị Tổng đốc– mặt hắc bởi vì trong cơn hoả hoạn mà bị thương, cho nên mới mang mặt nạ như thế này.”

“Ba ba ba ba!”

Đối mặt với vô số nhiệt liệt vỗ tay cùng ánh nhìn chăm chú của bao nhiêu người, vị Tổng đốc tương lai Hưu Tư này cũng thần nhiên lộ ra một mặt mỉm cười.

Kia màu da tái nhợt lơ lơ bên ngoài mặt nạ, khoe miệng hơi hơi cong lên, còn có kia ánh mắt xinh đẹp mà sâu sắc đang chăm chú nhìn mọi người, làm cho trái tim Khả Lạc đập liên hồi, phảng phất giống nhau bị sét đánh làm tim đập lệch nhịp.

“Phi Đặc! Phi Đặc!.....”

Khả Lạc liêu lĩnh từ trong đám người chen chúc đi đến phía trước, lệ nóng quanh tròng nhìn lên nam nhân thanh tú giờ phút này tên là Hưu Tư kia, cơ hồ sẽ điên cuồng lớn tiếng gọi, y chính là Phi Đặc! Hắc đám khẳng định đó là Phi Đặc, chắc chắn đó là Phi Đặc!

Hưu Tư ánh mắt cũng liếc sang thiếu niên nước mắt đầy mặt đang đứng chung với đám người phía dưới kia, lấy một loại thái độ không một chút ngạc nhiên nhìn hắc, nhẹ nhàng cho hắc một cái mỉm cười rất nhỏ, khê đến mức thậm chí những người xung quanh căn bản cũng không có chú ý tới.

Khả Lạc ngơ ngác nhìn nam nhân gọi là Hưu Tư kia, tâm tình mờ mịt.

Thẳng đến khi Tổng đốc lớn tiếng tuyên bố: “Vũ hội phía dưới bắt đầu!”

Khả Lạc nghe thấy tiếng vỗ tay cùng hoan hô nhiệt liệt, lách qua đám người đang chuẩn bị khiêu vũ đi đến đại sảnh bên cạnh.

Vũ khúc dịu dàng vang vọng cả đại sảnh, từng đôi thân sĩ cùng thực nữ y phục toả hương nắm tay nhau xoay vòng khiêu vũ.

“Không, cảm ơn.”

“Thực xin lỗi, ta tạm thời không muốn khiêu.” [khiêu vũ]

“.....”

Nghe bên người Lợi Na không ngừng mà cự tuyệt yêu vũ của mấy vị công tử quý tộc, Khả Lạc thần trí như trước vẫn mơ mơ màng màng.

Phi Đặc.

Phi Đặc.

Chỗ trống trong lòng hắc chỉ có thể hàm chứa duy nhất một ý nghĩ này, một cái tên này.

“.....!”

“Khả Lạc!”

“A?” Đột nhiên bừng tỉnh lại, Khả Lạc mới phát hiện Lợi Na không biết khi nào đã muốn mặt đối mặt đứng ở bên người mình.

Nhìn Lợi Na tối nay giống như một đoá hoa bách hợp tinh khiết mà thanh lịch cao sang hướng chính mình lộ ra ánh mắt u oán, Khả Lạc nghi hoặc mà nhìn chăm chú vào nàng.

“Khả Lạc, ta cự tuyệt nhiều người muốn cùng ta khiêu vũ như vậy..... Người vì cái gì.....”

“Cái gì?”

“Người liền như vậy không muốn cùng ta khiêu vũ sao?!”

Lợi Na rốt cuộc cũng lã chã chực khóc kêu, lại chú ý tới Khả Lạc trước mặt cả người đang run lên, ánh mắt nhìn thẳng phía sau chính mình. Đối lời nói của mình, hẳn dường như hoàn toàn không có nghe thấy.

Lợi Na kinh ngạc quay đầu, phát hiện không biết khi nào thì người thừa kế Tổng đốc kia đã đứng ở sau lưng mình cách đó không xa.

Chính giữa mặt nạ thanh đồng thần bí mà cao quý kia là cặp ánh mắt tú lệ nam tính, làm cho Lợi Na đột nhiên không tự chủ được tim đập đứng lên.

“Lợi Na tiểu thư, ta có thể tạm thời mượn một chút bạn của người không?”

“Nga..... Đương nhiên! Chỉ cần ngài nguyện ý nói như vậy, Hưu Tư thiếu gia! Ta phi thường vinh hạnh!”

Mỉm cười nhìn Lợi Na đột nhiên đỏ mặt, Hưu Tư chậm rãi bước tới.

“Khả Lạc..... Tiên sinh, người nguyện ý theo ta đi ra ngoài một chút không? Ta có chuyện muốn mượn sự giúp đỡ cùng thông minh tài trí của người.”

Cùng Phi Đặc thanh âm giống nhau như đúc ôn nhu nhẹ nhàng, làm cho Khả Lạc nói không ra lời.

Khả Lạc mơ hồ theo thân ảnh thon dài mảnh khảnh kia đi tới hoa viên đằng sau phủ Tổng đốc, chậm rãi rời xa đám người tiệc tùng ồn ào náo nhiệt.

Đúng là mùa xuân, từng mảng từng mảng hoa sắc vi rực rỡ nở rộ dưới ánh trăng vẫn như trước kiêu diễm bất đồng với phong tình lãng lơ vào ban ngày.

“Nơi này không có người đến.”

Hưu Tư ở cuối hoa viên, bước tới một cái đình nghỉ mát bị đoá sắc vi che chắn thì dừng cước bộ. Xoay người đối mặt với Khả Lạc.

“Người..... Người rốt cuộc có phải hay không là Phi Đặc?!”

Đối mặt Khả Lạc kích động chất vấn, Hưu Tư mỉm cười, nhắc tay đến sau đầu, tháo Thanh Đồng mặt nạ xuống.

Mái tóc đen bóng phát phơ rủ xuống trán, ánh mắt xinh đẹp để lộ ra thâm tình — hết thấy đều quen thuộc như thế.

Nước mắt đột nhiên lại tràn ngập khoé mắt Khả Lạc. Hắn tắc nghẽn nói không ra lời, chỉ có thể giơ tay chạm vào mặt Phi Đặc, tinh tế sờ soạng, ánh mắt tuần tú kia, cái mũi cao thẳng kia, cánh môi duyên dáng kia.

“Phi Đặc, Phi Đặc của ta.”

Gắt gao ôm lấy thân hình mảnh khảnh của Phi Đặc, hận không thể đem y tiến sâu vào trong cơ thể mình.

Điên cuồng mà hôn môi Phi Đặc, cả hai má lẫn cái cổ duyên dáng kia cũng không buông tha, Khả Lạc cơ hồ là dùng lực cắt đứt vòng eo Phi Đặc, ôm y đến lan can đình nghỉ mát ngồi xuống.

“Đứa ngốc.....”

Bị Khả Lạc điên cuồng hôn với hôn, cả người đã muốn xụi lơ, Phi Đặc ở bên tai Khả Lạc ôn nhu cười nói.

Mang theo ôn hương hô hấp nóng rực trên choker ở bên tai, Khả Lạc đứng quần lập tức liền phồng lên.

Tình dục cơ khát đã lâu làm cho Khả Lạc đang muốn hỏi vô số vấn đề khó hiểu đều tạm thời quẳng ra sau.

“Phi Đặc, ta muốn người, ta rất nhớ người!”

Bàn tay thô lỗ xé từng mảng lễ phục dạ hội chường mắt trên người Phi Đặc, nhanh đến nỗi thậm chí ngay cả Phi Đặc muốn cuống quýt ngăn trở cũng không kịp, kết quả đã bị đưa con lột trần như nhộng.

“Người nha.....” Thở dài nhúu lại mảy Phi Đặc muốn nói cái gì nhưng chưa kịp nói ra đã bị Khả Lạc hung hăng hôn lên môi.

Khả Lạc dùng sức mút lấy môi Phi Đặc, đồng thời lấy tay vuốt ve khuôn ngực của y.

Cảm giác được đầu nhũ nho nhỏ bởi vì mình thô lỗ xoa bóp mà chậm rãi cứng lên.

Lợi dụng ánh trăng Khả Lạc nhìn thấy rõ thân hình bên dưới, đầu nhũ đỏ tươi thán nhiên đứng thẳng như một đoá thù du phủ đầy tơ máu.

Khẽ xoa làn da non mịn của y, thân thể y cứng ngắc từ chối mọi sự đụng chạm của hắn, sắc hồng ám muội như có như không ẩn hiện dưới làn da y.

Tổng cảm thấy hiện tại Phi Đặc đang ở bên cạnh mình, Khả Lạc cao hứng tách hai chân y ra, nhìn đoá hoa mềm mại bị bao vây bởi khí quan nam tính, xác nhận đây đúng là thân thể trước kia mình ôm ấp, hẳn mới yên lòng.

Bàn tay nắm lấy khí quan nam tính nằm trên hai cánh hoa kiều diễm, trước lấy tay đùa bỡn y, khiến cho y nhỏ giọng thở dốc. Khí quan nho nhỏ cũng dần dần chậm rãi cứng rắn lên. Dùng nước bọt làm ướt ngón tay, Khả Lạc bắt ngờ vói tay vào u huyết nữ tính nho nhỏ thần bí mà mẫn cảm của y.

Nhẹ nhàng ra vào vài lần, Khả Lạc chú ý tới Phi Đặc không giống như trước kia lộ ra thần sắc thống khổ, cánh tay y bám lấy lưng chính mình, phát ra từng đợt thở dốc giống như khổ sở khó nhin nhưng cũng giống như ngọt ngào mời gọi. Mà chính mình ngón tay vẫn còn trong u huyết chuyển động, cũng cảm giác được kia nguyên bản vách tường khô khốc, đã bắt đầu chậm rãi trở nên ướt át mà nhanh chóng bao lấy ngón tay chính mình.

“Phi Đặc, người có khoái cảm sao?” Khả lạc kinh hỉ hỏi.

Phi Đặc không có trả lời, chính là đem khuôn mặt đỏ bừng của y vùi vào trong ngực Khả Lạc.

Phát hiện này quả thực làm cho Khả Lạc mừng rỡ như điên, lập tức thêm vào một ngón tay tăng cường khai thác mật huyết của y.

Ngón tay cùng mật huyết trườn sát phát ra tiếng vang ướt át cực kỳ ám muội, mà Phi Đặc tựa vào trên người Khả Lạc thở dốc cũng càng ngày càng mềm yếu.

Khả Lạc rút ngón tay từ trong mật huyết ra, ngón tay rút ra kéo theo nội bích mật huyết đỏ au, chất dịch trong suốt dính dính cũng theo đó mà tràn ra ngoài.

“Phi Đặc, người quá tuyệt vời.”

Kim lòng không đợi nói ra, Khả Lạc đem côn thịt nóng rực đã sớm vận sức chờ phát động để ở cửa vào Phi Đặc.

Địa phương kia tuy rằng đã có chút ướt át, nhưng là nghĩ đến trước kia thống khổ bị luân bạo cùng mạnh mẽ tiến vào, Phi Đặc thân thể vẫn là hơi hơi phát run. Cặp đùi tuyết trắng cũng không nhin được mà hiển hiện từng đợt da gà.

“Không cần sợ. Ta sẽ thực ôn nhu, Phi Đặc.”

Cố gắng dùng nụ hôn nồng nhiệt đuổi đi cảm giác sợ hãi trong lòng Phi Đặc, Khả Lạc chậm rãi đem côn thịt chính mình đẩy vào trong cơ thể y.

Đoá hoa nữ tính mỏng manh lại bị côn thịt nam tính vừa cứng vừa nóng chậm rãi hướng hai bên đẩy ra, cảm giác được con đã muốn hoàn toàn tiến vào chính mình, lần đầu tiên cảm nhận được cái loại khoái cảm nóng rực mà dạt dào trong cơ thể Phi Đặc không khỏi cần môi rên rỉ ra tiếng, vô lực vận vẹo thân hình, mật nước từ nơi cùng con ái ân cũng thao thao không ngừng mà nhỏ giọt tràn ra ngoài.

Ôm lấy thắt lưng Phi Đặc dùng sức thẳng tiến ra vào lấp đầy u huyết của y, Khả Lạc lấy tay còn lại xoa nắn cái mông trắng mịn của y, nhớ tới lần đầu tiên của mình là hái đi bí hoa ở giữa hai cánh mông y, không khỏi nghịch ngợm đùa dai đem ngón tay đến rãnh mông không ngừng run run của y, ngón tay dính ướt mật nước đoá hoa phía trước, nhiều đến bí hoa giữa hai cánh mông, ý đồ đem đầu ngón tay sáp nhập bí hoa thứ hai vẫn đang đóng chặt cửa ra vào.

“Khả Lạc.....”

Bị con trai mỗi một lần đều dùng sức thẳng tiến đến chỗ sâu nhất bên trong, Phi Đặc cả người đã muốn rã rời, chỉ có thể thở dốc dựa vào ***g ngực Khả Lạc, phát ra thanh âm kháng nghị nỉ non.

Nhưng là ngón tay Khả Lạc đã sớm “gõ cửa” bí hoa ở rãnh mông, chậm rãi cắm vào, Khả Lạc không nghĩ tới chính là, Phi Đặc chẳng những không khóc kêu cầu hấn rút ra, ngược lại giống như một tiểu miêu rên rỉ vờn vẹo cái mông, thông dong tiếp nhận ngón tay, nơi tiếp xúc với phân thân nóng rực của hấn càng ra sức tiết ra thật nhiều mật nước.

Khả Lạc càng lúc càng hứng thú, một bên lấy ngón tay tận lực xâm chiếm bí hoa phía sau của y, một bên ở mật huyết phía trước đẩy nhanh tần suất trườn sát, quả nhiên chỉ chốc lát sau, Phi Đặc liền say mê ở trong lòng mình rên rỉ đạt tới cao trào.

Bị đoá hoa Phi Đặc nháy mắt đóng mở đè ép bên trong, Khả Lạc cũng hăng hái tràn trề ở chỗ sâu trong cơ thể y bắn ra tinh hoa của chính mình.

Thừa dịp dục vọng tuổi trẻ chưa kịp ổn định, lần nữa tiếp tục ở trong cơ thể mê người đạt thêm một lần cao trào, Khả Lạc lúc này mới đem côn thịt từ trong Phi Đặc rút ra.

Côn thịt vừa rút lui, một lượng lớn mật hoa trọc bạch cũng theo đó mà chảy ra, từ cánh mông chảy tới bắp đùi rồi lại nhỏ giọt xuống khóm hoa sắc vi phần hồng bên dưới lan can.

Bước tới khóm hoa sắc vi, nhặt lên lễ phục dạ hội của Phi Đặc, Khả Lạc mới phi thường hối hận phát hiện nó đã muốn bị chính mình mới vừa rồi thô lỗ phá hư không có cách nào khác mặc lại lần nữa.

“Ta vừa rồi chính là muốn nhắc nhở người chuyện này..... Nhưng là người cũng không chịu nghe, hết thấy đều cuồng nhiệt như thế.”

Nhìn Khả Lạc chán nản, Phi Đặc nở nụ cười.

Nhìn y cười cười biểu tình tựa hồ còn mang theo một chút vui sướng khi người gặp họa, Khả Lạc nghĩ nghĩ, bỏ lại quần áo, cũng cười: “Chúng ta mặc kệ nó!”

Ôm chặt lấy Phi Đặc, Khả Lạc trong thanh âm tràn ngập nhu tình: “Người ngay tại trong lòng ta, ta mới không cần người mặc quần áo!”

“Ngu ngốc!”

Nhìn Khả Lạc nháy mắt biểu tình lại tràn ngập dục vọng, Phi Đặc khẽ gõ đầu Khả Lạc, bắt lấy tay Khả Lạc, đặt nó ở trên bụng mình.

“Làm sao vậy?”

Nhìn Phi Đặc vẻ mặt như đang muốn nói gì lại nói không nên lời, Khả Lạc kinh ngạc hỏi.

Phi Đặc chính là cố chấp cầm tay hấn toàn bộ đều phủ lên chiếc bụng mềm mại của mình, sau đó gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt hấn.

Khả Lạc nghi hoặc nhìn Phi Đặc ánh mắt lộ vẻ tựa tiểu phi tiểu kỳ quái nhìn mình, lại đột nhiên cảm giác được một mảnh yên tĩnh, ngẫu nhiên có cái gì rất nhỏ động động, xuyên thấu từ bụng Phi Đặc truyền đến tay mình.

“Đây là cái gì?” Khả Lạc khẩn trương hô to lên.

“Người nói xem?”

Phi Đặc nét mặt kỳ quái tới cực điểm cùng với thanh âm cũng kỳ quái tới cực điểm làm cho Khả Lạc trợn mắt há hốc mồm.

Đột nhiên nghĩ đến tính nết kia của y, vẻ mặt hắn dần dần đông cứng lại: “Phi Đặc, không có khả năng là đứa nhỏ trong bụng người đi?”

Không, không, không có khả năng — đây là nói giỡn a. Tuy rằng Phi Đặc là song tính nhân, nhưng là — như thế nào sẽ.....

“Chính nó.”

Phi Đặc trầm thấp khẳng định làm cho Khả Lạc lại trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng lập tức hắn liền thay đổi tinh thần hưng phấn nở nụ cười, ở trên mặt không chút thay đổi của Phi Đặc hôn một cái: “Phi Đặc, người cư nhiên có thể mang thai, đây là chuyện tốt nha! Đây là đứa nhỏ của ta và người đúng không? Đúng hay không?”

Phi Đặc trên mặt nhan sắc nhu hòa, trầm mặc sau một lúc lâu mới khẽ nở nụ cười, rất nhanh liền cúi đầu.

“Không nghĩ tới người cư nhiên có thể hoài thai đứa nhỏ cho ta..... Phi Đặc, Phi Đặc, quả nhiên..... Đây là do trời đã an bài, kiếp này người nên là nữ nhân của ta, đúng hay không? Phi Đặc?”

Hưng phấn khó có thể ức chế Khả Lạc hôn một cái thật kêu lên hai má Phi Đặc, lại nghe đến lời nói lạnh lùng lúc sau của y.

“Ta muốn bỏ đứa nhỏ.”

“Người đang nói cái gì, Phi Đặc!”

Phần nộ bất lấy cánh tay mảnh khảnh của Phi Đặc, Khả Lạc bắt buộc y dùng ánh mắt xinh đẹp kia nhìn thẳng chính mình: “Vì cái gì?”

“Người bây giờ chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, người có tài cán gì có thể nuôi đứa nhỏ này cùng ta? Nói sau, người như thế nào biết đây là hài tử của người?”

Phi Đặc thống khổ trầm mặc một chút, Khả Lạc giống như bị một xô nước lạnh tát vào mặt, nhớ tới sự thật trước kia, trước khi Phi Đặc phát sinh quan hệ với mình, y đã từng bị bảy tám thiếu niên lưu manh thay nhau cưỡng bạo.

“Phi Đặc.”

“Nếu đây là đứa nhỏ của một trong đám người đó, ta càng tình nguyện mổ bụng đem loại tạp chủng này băm thành thịt vụn.”

“Phi Đặc.” Nhìn Phi Đặc bây giờ cùng trước kia giống như hai người hoàn toàn xa lạ, Khả Lạc khổ sở ôm lấy y, lại thân thiết cảm nhận được bởi vì chính mình nhỏ bé yếu ớt mà không thể bảo hộ y, làm cho y bớt đi một ít thống khổ.

“Phi Đặc, ta sẽ vì người mà cố gắng !”

“Àn?”

Phi Đặc ánh mắt trong suốt không kém phần trưởng thành nhìn Khả Lạc.

“Phi Đặc, người chờ, ta nhất định sẽ trở thành một nam nhân kiêu ngạo cho người thấy! Ta nhất định có thể bảo hộ người cùng mấy đứa nhỏ của ta!”

Khả Lạc đem mặt Phi Đặc áp vào ***g ngực đơn bạc của mình: “Vì cuộc sống sau này, ta sẽ kiên nhẫn chờ đợi, đợi cho đến khi Phi Đặc nguyện ý vì ta sinh hạ đứa nhỏ mới thôi!”

Ngữ điệu nguyện thề âm vang hữu lực, trong đó có bao hàm thâm tình cùng ý chí, làm cho Phi Đặc trong mắt lập tức chảy xuống nước mắt.

Khả Lạc, người chỉ là đứa nhỏ mười bốn tuổi nha.....

Khó có thể miêu tả tâm tình, làm cho Phi Đặc không khỏi ở trong lòng Khả Lạc run run đứng lên.

“Mời các người tới tham gia dự tiệc là ta. Người đoán được sao?”

Lặng lặng ôm Phi Đặc ánh mắt đều đỏ hồng vì khóc, đột nhiên nghe được Phi Đặc mỉm cười toát ra một câu như vậy, Khả Lạc không khỏi ngẩn ra.

“Ngày đó, người đứng là ở trong xe ngựa của Tổng đốc, đúng hay không?”

Khả Lạc thanh âm đều run run lên.–“Cảm giác của ta quả thật không sai a..... Ngày đó người vì cái gì không chịu nhận thức ta? Tổng đốc vì cái gì lại phủ nhận người ở trong xe ngựa? Người cùng Tổng đốc rốt cuộc là quan hệ gì?”

Phi Đặc buồn cười nhìn ánh mắt đỏ thắm vì ghen tuông của Khả Lạc: “Vừa rồi ở trong yến hội Tổng đốc cũng giới thiệu rồi đấy thôi! Ta là trưởng tử của hân nha.”

“Người gạt ta! Ta không tin! Ta không tin!”

Khả Lạc phẫn nộ kêu lên.

Tổng đốc Tiệp Khắc tầm mắt luôn nhìn chăm chú Phi Đặc, nếu là phụ thân chân chính không tà niệm chắc chắn sẽ không nhìn đứa con của mình bằng ánh mắt đó.

“Người cùng hân rốt cuộc là quan hệ gì?!”

Nắm chặt lấy cánh tay tuyết trắng của Phi Đặc, Khả Lạc tới gần gương mặt thanh tú kia ép hỏi.

Từ lúc Phi Đặc ly kỳ mất tích đến nay, biết bao nhiêu chuyện hư hư ảo ảo liên tiếp xảy ra làm cho Khả Lạc có loại tâm tình rớt xuống năm dặm mây mù cùng nôn nóng không thể xác định.

Phi Đặc nở nụ cười, từ lan can vươn tay hái xuống một đoá sắc vi, cẩn thận không để gai sắc vi xước vào tay mình, đoạn lại giơ nó lên trước mặt Khả Lạc.

“Khả Lạc.....Sắc vi cũng có gai nga.”

7. Chương 7

Khả Lạc tức giận cầm trụ tay Phi Đặc, kể cả đoá sắc vi kia.

Dùng sức đem làn da tuyết trắng nhẵn nhụi của Phi Đặc cùng đoá sắc vi đầy gai nhọn ủng trong lòng bàn tay. Đi ra là một giọt một giọt máu.

Phi Đặc rõ ràng đã muốn tháo xuống mặt nạ bằng đồng kia, nhưng là ngăn cách bởi chính mình cùng y phẳng phát như vẫn còn một mặt nạ không thể bóc bỏ.

Loại cảm giác này làm cho Khả Lạc tâm tình chưa xót phát ra thanh âm đau đớn nghẹn ngào: “Phi Đặc!”

Hàm chứa nước mắt phẫn nộ muốn lên án Phi Đặc, nhưng là lời nói khi đến cổ họng, lại chỉ biết mở miệng thở.

“Phi Đặc!”

Nước mắt tuôn trào theo gò má thiếu niên mà rơi xuống, trước rơi xuống cổ tay Phi Đặc đang lẳng lẳng đặt trên đùi Khả Lạc, lại từ cổ tay y chảy xuống bộ lễ phục màu đen của Khả Lạc.

Khả Lạc mơ hồ tầm mắt cũng đi theo nước mắt rơi xuống đến cổ tay Phi Đặc. Lại đột nhiên phát hiện trên làn da nhẵn nhụi kia tràn lan những ứ ngân xanh tím.

“Đây là cái gì?”

Siết chặt cổ tay Phi Đặc, Khả Lạc khản trương ngay cả khổ sở cũng đã quên.

“Không có gì.” Phi Đặc nhẹ nhàng bằng quơ từ trong tay Khả Lạc rút tay ra, lại nắm bàn tay Khả Lạc do đoá sắc vi lúc này mà bị thương lên, đưa tới bên môi mình. Vươn đầu lưỡi mị hoặc liếm đi vết máu trong lòng bàn tay hân, Phi Đặc trong ánh mắt có chút thương tiếc: “Nhìn bộ dáng người mặc lễ phục dạ hội, ta còn nghĩ người đã trưởng thành rồi. Nguyên lai vẫn là một tiểu hài tử.”

“Ta đã không còn là tiểu hài tử nữa !”

Tiểu hài tử ngây ngô trong ngực có thể nào lộ ra một ngọn lửa như vậy, lửa giận cơ hồ muốn đem toàn bộ vật trong ngực thiêu cháy.

“Bé gái kia thích người.”

“Nhưng là ta đối Lợi Na một chút ý tứ cũng không có. Ta chỉ thích người.– đời này ta chỉ muốn một người là người mà thôi!”

“Nhưng ta là phụ thân của người.”

“Vậy thì sao?”

“Có lẽ khi trưởng thành rồi người sẽ hối hận .”

Khả Lạc kích động đến quả tim cũng phát run. Quay đầu ra sức bẻ một đoá sắc vi từ bụi gai, cành hoa đầy gai hết như một thanh chủy thủ ngọt ngào.

“Thượng Đế làm chứng, nếu ta phụ lòng người, cành sắc vi đầy gai nhọn này sẽ đâm xuyên qua ngực ta!”

Phi Đặc nở nụ cười, cũng không nói chuyện.

“Phi Đặc, người tin tưởng ta. Xin người hãy tin tưởng ta.”

Đưa con khăn cầu ánh mắt hết sức chân thành làm cho Phi Đặc trong mắt không thể không lộ ra một chút ôn nhu. Nhẹ nhàng cầm hai tay Khả Lạc.

“Ta tin người.”

Đôi môi mềm mại khẽ phun ra một câu: “Bởi vì ta sẽ không cho người cơ hội đổi ý – sẽ mãi mãi giống như bây giờ.”

“Cái gì?”

Mút lấy cánh môi mềm mại của Phi Đặc, Khả Lạc ôm sát thân hình thon dài vào lòng: “Người nói gì?”

“Không có gì.– Khả Lạc, có hảo hảo đọc sách không?”

“Này.....” Khả Lạc rất muốn nói căn bản hắn còn không thật sự nghe giảng hướng hồ là đọc sách, nhưng lại sợ hãi phải thấy ánh mắt Phi Đặc khiển trách mà chột dạ đứng lên. Hắn là như thế so đo địa vị chính mình trong cảm nhận của phụ thân thân thể song tính kỳ dị này!

“Phi Đặc, người trước kia thành thạo nhất môn gì ?”

“Hóa học.”

“A, phải không?” Khả Lạc giật mình ngẩng đầu lên! Phi Đặc khí chất bên trong trầm tĩnh thành thạo nhất hắn là văn học đi!

Phi Đặc nhìn thần sắc hắn nở nụ cười, đột nhiên chỉ vào trong lương đình tinh xảo kia cái ***g có con chim nhỏ đang vỗ cánh.

“Ta muốn cái kia. Khả Lạc.”

“A. Ta đi lấy cho người!” Lần đầu tiên nghe được Phi Đặc lấy loại ngữ điệu làm nũng này nói chuyện với mình, Khả Lạc hạnh phúc ngay cả đáy lòng đều xuyên thấu, vụng vụng hồ hồ chạy đi đem chim nhỏ kia bắt lại đây, đưa cho Phi Đặc, nhìn y mỉm cười nhìn chăm chú chim nhỏ kêu chít chít, vươn ngón út nhẹ nhàng chạm đến cái miệng hồng nhỏ đang mở ra của chim nhỏ.

Nhìn chim nhỏ hai giây trước còn tại trên tay Phi Đặc chít chít kêu đột nhiên duỗi thẳng hai móng, Khả Lạc chấn động: “Di –”

Phi Đặc mang theo mỉm cười giơ ngón út lên: “Hiện tại người hiểu chưa? Đây là thành quả ta chưa bao giờ từng xao nhãng khi học hóa.”

“Độc, độc dược?”

“Đây chỉ là nhẹ thôi, trên thế giới giết người tốt nhất là loại độc được vô hình. Nó không màu, không mùi, nếu dùng với con người mà nói, đối với người nhạy mắt chết bất đắc kỳ tử, trừ bỏ bác sĩ nói là trúng gió ra, tuyệt đối không thể chẩn đoán khác.”

“Người, người muốn dùng với người nào?”

Thế mới biết lý do tại sao vừa rồi khi cùng chính mình ôm nhau, Phi Đặc không cho phép hân hôn môi tay y. Khả Lạc bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh: “Phi Đặc, người rốt cuộc làm sao vậy? Phi Đặc, người –”

Cái người từng bởi vì bị chính mình mạnh mẽ đâm vào bí hoa nữ tính mà la khóc om sòm kia, thật là Phi Đặc trước mặt này mặt không đổi sắc đàm luận như thế nào giết người vô hình sao?

Tựa hồ chỉ có thể đem y gắt gao kéo vào trong vòng tay chính mình, cảm nhận được kia là loại ám áp quen thuộc, chưa từng thay đổi.

“Phi Đặc, chẳng lẽ người thật sự là trưởng tử của Tổng đốc sao?”

“.....” Phi Đặc không nói gì, chính là gật gật đầu.

Khả Lạc ý đồ dựa vào năng lực suy đoán ra nguyên nhân hậu quả: “Người từng là học sinh thành thạo môn Hoá, là học trò giỏi nhất toàn trường, nhưng bởi vì phát sinh chuyện bất đắc dĩ gì đó mà đột nhiên nghỉ học, sau đó đi ra xóm nghèo..... Là như vậy sao?”

Phi Đặc biểu tình tỏ vẻ cam chịu. Nhớ lại chuyện cũ đau khổ khiến cho y vẻ mặt đoan chính có chút run rẩy.

“Kia một năm đã xảy ra chuyện gì, người làm sao mà nghỉ học? Là người nào làm cho người oán hận đến mức muốn giết hân?”

Cảm nhận được Phi Đặc đau đớn, Khả Lạc trong lòng tựa hồ bị một tảng đá to đè nặng: “Chẳng lẽ là Tổng đốc?”

Cười cười một tiếng, Phi Đặc tỏ vẻ Khả Lạc đoán đúng rồi.

“Hân, hân năm đó rốt cuộc đối với người làm chuyện gì?”

Nhớ tới Tổng đốc Tiếp Khắc nhìn chăm chú Phi Đặc bằng ánh mắt kỳ dị, Khả Lạc lớn tiếng kêu lên: “Có phải hay không hân cường bạo người?”

“Đâu chỉ như vậy.”

“Kia..... Kia.....”

“Bởi vì hân vô số lần cường bạo ta, khiến ta mang thai. Khi đó, đứa nhỏ trong bụng ta đã tròn năm tháng, nghĩ thế nào cũng không có cách che giấu, chỉ có thể nghe theo ý hân làm thủ tục nghỉ học.”

“.....” Khả Lạc một câu cũng nói không nên lời.

“Kia một năm ta mới mười tám tuổi. Tuy rằng cùng những người khác không giống nhau thân thể không trọn vẹn làm cho ta phi thường thống khổ, nhưng là ta vẫn muốn làm một nhà hóa học đứng đầu thế giới mà không ngừng cố gắng. Nhưng là..... Hân..... Hân đã dập nát toàn bộ giấc mộng của ta. Ta nghỉ học về nhà liền đã bị hân nhốt lại, hàng đêm đều bị hân cường bạo, ba năm ta mang thai ba lần.....Bởi vì là họ hàng máu mủ với nhau nên khi sinh ra tiểu hài tử quá nhỏ bé, vừa sinh hạ không bao lâu cả ba đều chết yếu..... Hài cốt của bọn chúng đều chôn ở xung quanh dưới lương đình hoa sắc vi này.”

Nhìn ngón tay Phi Đặc chỉ chỉ, Khả Lạc đánh một cái rùng mình.

“Ta từng đau khổ biết bao cầu xin hân buông tha ta, đi tìm nữ nhân vẹn toàn vì hân sinh hạ người thừa kế..... Nhưng là hân lại khăng khăng một mực nói cái gì ‘Không được, ta nhất định phải làm cho người yêu ta, sinh hạ cho ta một đứa nhỏ xinh đẹp đáng yêu’, bức bách ta tiếp tục nhận hân. Khi đó ta suy yếu lợi hại, căn bản không có năng lực phản kháng hân, nhưng là nếu cứ tiếp tục như vậy ta sẽ chết ! Cho nên ta nghĩ tới muốn trốn thoát..... Trốn ra được, lần đầu tiên hít được bầu không khí mới mẻ không khí ta liền thể, một ngày nào đó ta sẽ trở về trả thù hân !”

“Cho nên người bỏ chạy đến xóm nghèo, mượn thân phận người vệ sinh đường phố để che dấu, vừa trốn tránh vừa nghiên cứu chế tạo độc dược vô hình có thể giết người?”

Phi Đặc gật gật đầu, mặt vừa rồi vì kích động mà trắng bệch đã muốn khôi phục khí sắc bình thường.

Ôm chặt lấy Phi Đặc, không thể tưởng được con người xinh đẹp có thân thể thần bí này thế nhưng lại có kí ức kinh tâm động phách như thế, Khả Lạc đau lòng thiếu chút nữa rơi lệ.

“Phi Đặc, Phi Đặc.....” Cảm giác được bị chính mình gắt gao ôm, Phi Đặc cũng ôn tồn trở tay ôm lại chính mình, Khả Lạc nhỏ giọng vào tai y nói: “Kia chúng ta ước định hảo, chờ người diệt trừ được lão già kia, chờ cảnh sát cũng không tái truy cứu chuyện này, chúng ta liền rời đi nơi này được không?”

“Đi đâu?”

“Đi một nơi thoải mái lại tự do, một nơi không cần cùng quý tộc giả dối này đố thân cận, được không? Ta tuy rằng tuổi không lớn, nhưng là ta có khí lực, có thể kiếm tiền nuôi sống người, nếu không có biện pháp, chúng ta sẽ không cần đứa nhỏ, hai người khoái khoái lạc lạc sống với nhau cả đời, được không? Phi Đặc? Ta sẽ hảo hảo thương người, không cho người chịu một chút ủy khuất, người sinh khí, tùy tiện đánh ta mắng ta, ta đều cam tâm tình nguyện! Được không, Phi Đặc?”

Phi Đặc nở nụ cười, ôn nhu tiến sát vào trong lòng Khả Lạc: “Đứa ngốc..... Ta biết người rất tốt với ta, nhưng là người vẫn là một tiểu hài tử, đem thể giới nghĩ đến rất đơn giản.”

“Phi Đặc!” Khả Lạc sốt ruột kháng nghị, Phi Đặc lại lấy tay che miệng hắn, ánh mắt thanh tú dần hiện ra bình tĩnh vô vàn sáng chói: “Khả Lạc thật sự chán ghét cuộc sống quý tộc sao?”

Khả Lạc gật gật đầu.

“Cho nên chúng ta mới muốn đem bọn hỗn đản này giẫm dưới lòng bàn chân mà đi, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.”

“Cái gì?” Khả Lạc cảm thấy lẩn lộn.

“Ta muốn người là người có quyền lực tối cao nhất trong ‘Sắc Vi Viên’, Khả Lạc.”

“Cái gì?!.....”

Khả lạc trợn mắt há hốc mồm: “‘Sắc Vi Viên’.....Phi Đặc..... Người”

“Cái gì cũng đừng hỏi.....Về sau ta sẽ giải thích toàn bộ với người..... Khả Lạc, ta nhất định sẽ cho người tháo xuống đỉnh vòng nguyệt quế quyền lực tối cao của ‘Sắc Vi Viên.’” [vòng nguyệt quế ~ vinh quang]

“Phi Đặc.....”

“Ta phải trở về thôi, bằng không bị người phát hiện sẽ không hay đâu.”

“Phi Đặc.....”

Phi Đặc quay đầu ánh mắt chăm chú nhìn Khả Lạc không muốn rời xa, khoé miệng mỉm cười dâng lên.

“Mặt trên lương đình này là lầu bốn, chính là phòng ngủ của ta..... Theo tường vây bên ngoài xa xa là có thể nhìn thấy.”

Khả Lạc ngẩng đầu lên liền thấy ban công có hai bồn hoa nho nhỏ.

“Người đến trường phải đi qua nơi này đúng không? Nếu người nhìn ban công không thấy bồn hoa, thì ngày đó nhất định ta và người sẽ gặp được nhau.”

Nhìn Khả Lạc vẫn là ngơ ngác nhìn chính mình, Phi Đặc thở dài quay trở lại, cho hắn một cái hôn nhẹ nhàng.

“Người phải học làm sao để tâm trở nên kiên cường.....Gặp lại sauĐể vương hắc đạo tương lai của ta.”

Được đăng bởi Soo vào lúc 01:48

Gửi email bài đăng nàyBlogThis!Chia sẻ lên TwitterChia sẻ lên FacebookChia sẻ lên Pinterest

8. Chương 8

Khi loài hoa lam sắc “Xin đừng quên tôi” đang dần dần héo tàn, thì cũng là lúc báo hiệu mùa xuân đã qua đi.

Khả Lạc bắt đầu mang trong lòng một chút lo lắng, cùng gió hạ đầu mùa ngọt ngào hương say mà lớn lên từng ngày.

Hắn cũng không trốn học nữa, bởi vì chỉ khi đi đến trường bằng con đường kia, hắn mới thấy được bồn hoa trên ban công Phi Đặc có bị phá huỷ hay chưa.

Phi Đặc dạy cho hắn rất nhiều điều, thường xuyên phái hắn đi ra ngoài xử lý một ít nhiệm vụ khảo nghiệm cơ trí cùng mưu kế ứng biến.

Nhìn khuôn mặt trắng nõn của Phi Đặc thoáng hiện cơ trí cùng thành thực, Khả Lạc đôi lúc sẽ sinh ra một loại lỗi giác kỳ quái — cảm thấy Phi Đặc bị mình khi dễ áp bức ôm mà nức nở trong giáo đường kia cũng không phải Phi Đặc trước mắt này.

Nhưng là, y biết hết tất cả về mình, thậm chí biết chính mình thích ăn món gì, thích mặc quần áo màu gì.

Có lẽ, thời gian sẽ làm thay đổi một người đi.

Mặc kệ như thế nào, Khả Lạc biết chính mình cả đời này trong lòng chỉ có thể hàm chứa một cái tên: Phi Đặc.

Từ lần đầu tiên tách hai chân con người song tính vừa đáng thương vừa đáng yêu này, phát hiện bí mật sâu kín trong cơ thể y, lấy nam căn thiếu niên làm bí hoa nữ tính của y mấy lần bị thương, Khả Lạc cảm thấy cái tên Phi Đặc này, đối chính mình mà nói không những là một ký hiệu, mà còn là mạch máu nóng bỏng trong người mình !

Khi ôm lấy thân thể y, cảm giác trái tim như bị trướng căng ra. Nhưng một khi đem y tách ra khỏi ***g ngực chính mình, liền cảm giác cơ thể như đang đóng băng, ngay cả mạch máu cũng theo đó mà lạnh lạnh.

Nhưng là, hắn luôn không thể ẩn nhẫn được cái lỗi giác kỳ quái kia.

Phi Đặc trước mắt này, thật là Phi Đặc cái người luôn ôn nhu độ lượng nói chuyện với hắn sao?

Sau khi bồn hoa trên ban công được phá huỷ, chính là lúc Tổng đốc đi ra ngoài thị sát.

Mỗi lần như vậy, Phi Đặc sẽ phái người đến trường học tới đón Khả Lạc.

Khi hai người ôm nhau ngã vào chiếc giường mềm mại, Phi Đặc sẽ luôn kéo màn lại thật kín, đồng thời cũng tắt hết đèn trong phòng đi.

Khả Lạc kỳ thật rất muốn nhân ánh đèn êm dịu kia mà thưởng thức thân thể Phi Đặc, nhưng là y lại lấy thái độ nghiêm khắc cự tuyệt .

“Ta không thích!”

Không hề có lý do cự tuyệt, thanh âm cũng tuyệt tình cơ hồ không cho người khác cơ hội quay về con đường sống .

Khả Lạc sợ ngây người, sau lại nhìn hai tròng mắt y toát ra ý chí kiên cường mạnh mẽ, hắn lại hồi tưởng tới cái đêm xuân kia, tại cái giáo đường kia, mỹ nhân kia ở trong lòng chính mình khóc nức không thành tiếng.

Nhưng là, có những lúc, khi hai người đang âu yếm nhau trên giường, Phi Đặc lại đột nhiên nói y nhất thời nhớ tới còn một chút việc nhỏ chưa làm, lập tức đi giải quyết rồi quay lại ngay.

Khả Lạc trong bóng đêm lắng nghe tiếng bước chân Phi Đặc đi xa dần.

Sau đó lại trong bóng đêm nghe thấy tiếng bước chân của y tiến vào.

Phi Đặc mấy lần kia, lại ôn nhu làm cho Khả Lạc lại không khỏi nhớ tới hoàng hôn mùa xuân đêm đó. Thậm chí khi Khả Lạc tiến vào thân thể y, y không những đón ý nói hòa mà còn mang theo một chút xấu hổ cùng một chút kháng cự như có như không. Làm cho Khả Lạc nảy sinh một loại cảm giác mơ hồ lẫn lộn như hư như thực.

Nhưng là, cảm giác này chỉ tồn tại trong cái thoáng đầu hạ thôi.

Thời gian trôi qua quá nhanh, chớp mắt một cái, đã đến lúc lá phong rơi đầy đường.

Phi Đặc bụng cũng càng ngày càng rõ ràng.

Vuốt ve bụng Phi Đặc, kỳ thật Khả Lạc thật sự hy vọng Phi Đặc đem đứa nhỏ này sinh ra.

Mặc dù Phi Đặc cũng đã nói, kia chưa hẳn là đứa nhỏ của mình, nhưng là.

Khả Lạc nghĩ tới lời hứa với Phi Đặc, mặc kệ đứa nhỏ kia có phải hay không quái thai, có phải hay không chảy dòng máu chính mình, chỉ cần nó có thể sống, sinh trưởng trên thế gian này, hẳn liền quyết tâm nhất định phải nuôi nấng nó.

Hắn không rõ Phi Đặc vì cái gì khi đang nhắc đến đứa nhỏ trong bụng, khuôn mặt luôn lộ ra vẻ oán hận.

Vì vậy mà Khả Lạc giả vờ tận tâm kể [luôn nghĩ đủ mọi cách] khuyên bảo Phi Đặc không cần phá hư đứa nhỏ trong bụng.

Không phải nói, làm phụ thân, chính là dấu hiệu của một người nam nhân trưởng thành sao?

Xem ra Khả Lạc, chỉ cần là đứa nhỏ của Phi Đặc, hẳn sẽ luôn coi nó là người thân nhất của mình. Hẳn cỡ nào hy vọng ở trong mắt Phi Đặc sẽ luôn là người đàn ông trụ cột của gia đình.

Chuyện kỳ quái tiếp theo đó là, Phi Đặc sau cùng cũng ngậm miệng không đề cập tới việc phá bỏ đứa nhỏ nữa.

Cho nên nhìn bụng Phi Đặc càng ngày càng trưởng dần lên, Khả Lạc thật sự sung sướng đến mức quay cuồng!

Nằm bên cạnh Phi Đặc áp tai nghe từng chuyển động nho nhỏ của tiểu sinh mệnh bên trong, đột nhiên nghĩ tới nguyên lai nhân loại chính là hình thành lâu thật lâu đến như vậy.

Cứ như vậy hoài đứa nhỏ, Phi Đặc vẫn không ngừng mà tạo cơ hội phái người đưa Khả Lạc đến phủ Tổng đốc.

Mặt trời vừa xuống núi liền phủ đen cả hoa viên tuyết trắng, bởi vì Tiệp Khắc Tổng đốc vào nội thành xa xôi đi thị sát, tạm thời sẽ không trở về, cho nên Khả Lạc vẫn là công khai xuất hiện ở trong phòng Phi Đặc.

Tuy rằng Phi Đặc báo hắn tám giờ lại đây, nhưng là nghĩ muốn cho Phi Đặc một chút kinh hỉ, mới 6 giờ 50 Khả Lạc liền nhanh nhẹn nhảy lên ban công lầu Phi Đặc.

Trong phòng không có người.

“Phi Đặc! Phi Đặc!”

Đè thấp thanh âm kêu, quả nhiên nghe thấy thanh âm Phi Đặc giạt mình kêu: “Khả Lạc? Người như thế nào sớm như vậy đã tới rồi?”

“Hắc hắc! Ta nghĩ cho người một kinh hỉ thôi!”

“Không được vào!”

Nghe thấy thanh âm Phi Đặc hốt hoảng cùng một chút thẹn thùng, Khả Lạc vẫn là cười hi hi đẩy cửa phòng tắm.

“Ta không phải bảo người không được vào sao?!”

Phi Đặc lấy khăn tắm che đầy thân thể mình, hơi nóng mờ mờ quanh phòng nhưng vẫn nhìn ra được khuôn mặt nghiêm nghị đang nổi giận của y.

“Ai nha, Phi Đặc, chúng ta làm cũng đã làm rồi, người còn xấu hổ gì nữa.....”

Khả Lạc như trước cọt nhả tới gần.

“Khả Lạc! Ta nhớ rõ không có dạy người nói năng ngọt xớt như cái xóm nghèo đó! Không đem người thoát ra từ cái xóm nghèo hạ lưu đó, ta xem người cả đời đều chỉ có thể ở đó đầu còn không ngóc lên nổi huống hồ là được mời dự trong một buổi tiệc cấp thấp!– Đi ra ngoài!”

Phần nộ bùng nổ mãnh liệt như thế, dọa Khả Lạc ngậy cả người.

Phi Đặc thần sắc nghiêm khắc chỉ vào cửa, tựa hồ cũng nháy mắt bừng tỉnh chính mình vừa rồi thất thố, ngữ khí liền dịu xuống:

“Khả Lạc, người đã trải qua nhiều chuyện như vậy, không được tùy hứng nữa.– người không phải tiểu hài tử, phải hiểu được làm gì để hướng tới mục tiêu phấn đấu. Người có biết mục tiêu của người là cái gì sao? Là người thống trị tối cao ở ‘Sắc Vi Viên’ a, là một hắc đạo đế vương vạn người kính ngưỡng, mà không phải như trước kia là một tên côn đồ đầu đường xó chợ!..... Mà phải làm một người như vậy, đầu tiên phải tôi luyện được cái tính nhẫn nại cùng bình tĩnh, hiểu chưa?”

“Hiểu được.”

Khả Lạc máy móc thối lui ra ngoài phòng tắm, nháy mắt cửa phòng tắm liền bị người bên trong mạnh mẽ đóng lại, một thoáng đó hắn thấy Phi Đặc đã như cũ nhìn hắn ôn nhu nở nụ cười.

Vẫn là nụ cười xinh đẹp quen thuộc kia, nhưng không có làm cho trái tim Khả Lạc, trước sau như một giật nảy lên, cả người nóng lên gợn sóng.

Phi Đặc trước mắt này đem “Xóm nghèo” miệt thị thành con trùng hôi thối không hơn không kém, làm cho Khả Lạc trong lòng từng đợt lạnh run cả người.

Khả Lạc thật muốn hỏi Phi Đặc.

“Người đã quên rồi sao? Người quên người đã sống ở đó mấy năm trời sao, còn cùng một nữ nhân xấu xí to béo sinh ra ta sao?”

Phi Đặc rất nhanh liền đi ra.

Lúc này sắc trời đã tối, trên ban công những đoá hoa mai theo khe hở của tấm màn cửa hướng vào bên trong gần cái đèn tường, nhất thời ánh đèn cũng trở nên hoang mang ảm đạm mờ ảo.

“Khả Lạc.”

Lại khôi phục thành Phi Đặc nhu tình dịu dàng, từ sau lưng bước tới ôm lấy Khả Lạc.

Tóc tơ mềm mại vừa được tẩy qua phất vào cổ Khả Lạc, hơi ngứa ngứa. Cảm giác được cái bụng tròn trĩnh của Phi Đặc chạm vào thắt lưng mình, mặc dù trong lòng có buồn bực một chút, nhưng là huyết khí phương cương thiếu niên vẫn là thoáng cái liền cương lên.

Kiểm chế không được xoay người đem Phi Đặc ấn lên giường, cũng không dám áp trên người y, chỉ ghé vào bên hông hung hăng hôn trụ bờ môi y.

“Làm nha. Khả Lạc. Ta thích cùng người ngực kề ngực ôm nhau.”

“Sẽ đè lên đứa nhỏ trong bụng người.”

“Quản nó làm gì! Đẻ hồng luôn cũng không sao! Làm đi, Khả Lạc!”

Được đăng bởi Soo vào lúc 23:04

Gửi email bài đăng này [BlogThis!](#) [Chia sẻ lên Twitter](#) [Chia sẻ lên Facebook](#) [Chia sẻ lên Pinterest](#)

Nhà Kho Dựng Phụ

9. Chương 9

Khả Lạc hôn nồng nhiệt, làm Phi Đặc vừa thở dốc vừa chủ động dang cánh tay ôm cổ đứa con của mình, khiêu khích khe liếm vành tai hắn.

“Phi Đặc.....”

Khả Lạc nhấn nạt tiếp nhận, hận không thể lập tức áp lên người Phi Đặc, tách đôi chân thon dài của y ra hai bên, đem đệ đệ đã nóng muốn cháy da hung hăng tiến vào người y. Nhưng là hắn dù sao cũng không còn như trước kia một thiếu niên ngây thơ hồn nhiên nữa, một phần lý trí nhỏ nhoi đã dần dần hiện hữu trong đầu hắn.

Nghiêm mặt ôm lấy Phi Đặc, trong bóng đêm nhìn thẳng vào bóng dáng mơ hồ của y.

“Phi Đặc, ngươi vì sao lại chán ghét đứa nhỏ trong bụng này?”

“Ta không phải đã nói rồi sao! Có người nguyện ý sinh hạ đứa nhỏ do người cưỡng bạo mình tạo ra sao!”

“Nhưng là, lẽ đứa nhỏ đó là của ta thì sao? Phi Đặc,—nếu là của ta và ngươi thì sao? Ngươi đã quên rồi sao, chúng ta ở trong giáo đường đã—”

Phi Đặc không kiên nhẫn đánh gãy lời nói Khả Lạc: “Ngươi? Của ngươi thì thế nào?— Ngươi sẽ nuôi nó thật tốt sao?”

Cảm giác ánh mắt Phi Đặc đang ở trong bóng đêm ngạo mạn chăm chú nhìn chính mình, lòng tự trọng thiếu niên bị đả kích lớn.

“Ta nuôi được! Phi Đặc!— nói ngươi nghe, cho dù ta có đi bán máu, cũng tuyệt đối sẽ đem hài tử của ta nuôi lớn!”

“Hừ!” Phi Đặc không nói gì, chỉ hừ một tiếng.

“Phi Đặc, ngươi nhất định phải đem đứa nhỏ này sinh ra, ta chắc chắn 99% nó là con của chúng ta !”

Hưng phấn lay lay bả vai Phi Đặc, Khả Lạc nhiệt tình dào dạt nói.

“Khả Lạc..... Ngươi lắc làm ta choáng đầu.”

Nghe vậy Khả Lạc cuống quýt buông tay ra, giật mình ôm lấy mặt Phi Đặc.

“Phi Đặc, ngươi khóc? Vì cái gì? Đừng khóc a..... Đừng khóc a! Ta nói sai cái gì sao?”

“Ngu ngốc!”

Phi Đặc ôm cổ Khả Lạc, nở nụ cười: “Ta cảm thấy ngươi là tên tiểu tử ngốc nhất trên đời!”

Nói rồi chủ động mở ra hai chân, chờ Khả Lạc tiến vào. Khả Lạc lại cười khanh khách chính thân thể nặng nề của phụ thân nằm nghiêng về một bên.

Từ lúc Phi Đặc mang thai đến nay, hai người bắt đầu áp dụng tư thế mập hợp bên hông này.

Từ sau lưng tiến vào, chỉ thích hợp với nam tính thô to của người đàn ông trưởng thành. Thân hình Khả Lạc vẫn chưa trở mã hoàn toàn nên phải dựng người thẳng lên có chút cố sức đưa đẩy ra vào.

Khả Lạc liền chọn tiến vào cúc huyệt phía sau, ngón tay đặt ở đoá hoa khép chặt của Phi Đặc vờn qua vờn lại.

Hoa viên thần bí đã từng bị hắn khai phá một lần, mặc dù ở trong bóng tối không thấy được màu sắc sáng bóng, nhưng cũng có thể bằng ngón tay chạm đến nó, như một thỏi băng lạnh đặt trong nồi nước nóng.

Ngón tay vòng lên trên đoá hoa nữ tính giữa hai chân y, nam tính nho nhỏ đã muốn dựng thẳng lên trời.

Nhẹ nhàng sờ một chút, nam tính kia liền run run, ngay trên đầu ngón tay mình bắt đầu khóc lóc rơi lệ. Thân thể Phi Đặc phi thường mẫn cảm. Tựa hồ chỉ cần kích thích phía sau của y, cũng có thể làm cho phía trước không ngừng mà tích tụ mật nước.

Khả Lạc chuyển động ngón tay tham tiến vào mông Phi Đặc, thô bạo xoa nắn khí quan nam tính của y, thấy y say mê rên rỉ muốn đạt cao trào, liền buông lỏng tay ra.

“Khả Lạc.....”

Tiếng kêu bất mãn nài nỉ hẳn tiếp tục xoa.

Khả Lạc vươn tay đến trước ngực Phi Đặc, nhẹ nhàng khảy đầu nhũ. Nơi này tựa hồ cũng là nơi tạo khoái cảm của Phi Đặc. Thô lỗ xoa nắn đầu nhũ như tiểu nho khô cùng quần nhũ xung quanh, Phi Đặc không thể làm gì khác hơn ngoại trừ thở dốc cùng rên rỉ.

Khả Lạc tay còn lại vuốt ve hai chân gian Phi Đặc, cảm giác được mật nước ẩm áp từ trong đoá hoa của Phi Đặc làm thấm ướt tay mình, liền như bị búa hạng nặng gõ oanh oanh vào đầu, làm hắn mất khống chế.

Rốt cục nhẫn nại không được rút ngón tay ra, lấy côn thịt nóng rực của mình đặt sát vào bí hoa vẫn chưa kịp mở rộng hoàn toàn kia.

Tiểu huyết tự động tiết ra mật nước như chất bôi trơn, làm hắn thuận lợi cắm vào cái mông cong cong của Phi Đặc. Nhưng là kế tiếp liền vào không được.

Phi Đặc đau đến hét lên, vô luận hai tay Khả Lạc vuốt ve trước ngực cùng giữa hai chân y như thế nào, vẫn duy trì thân thể cứng ngắt.

“Phi Đặc, rất đau sao?”

“.....”

Phi Đặc hấp khí, liền mạng thả lỏng thân thể cứng ngắt. Niêm mạc yếu ớt vẫn ngăn trở côn thịt nóng bỏng của Khả Lạc, tuyệt không thể cho nó vào thêm một li nào nữa.

Khả Lạc kiên nhẫn một lần nữa dùng tay kích thích khí quan nam tính cùng đoá hoa nữ tính phía dưới, ngón tay thật sâu cắm vào mật huyết nhỏ hẹp nữ tính phía trước, dùng sức ma sát niêm mạc ẩm nóng đang bao lấy ngón tay hắn, làm phát ra thanh âm ướt át “ba ba” *** mĩ.

Dịch thể đục ngầu từ trong cơ thể Phi Đặc, thấm ướt ngón tay Khả Lạc, rồi nhỏ xuống đọng lại trên giường.

Phi Đặc ngậm nga rên rỉ, thân thể chậm rãi mềm mại, khoái cảm bắt đầu nổi lên.

Ngón tay dính đầy mật nước của Khả Lạc rút ra, lần mò xuống phía dưới ý đồ muốn làm trơn cục huyết Phi Đặc.

Lại đem phân thân nổi đầy gân xanh đặt ở cục huyết nhỏ bé, mặc dù y vẫn kháng cự, nhưng Khả Lạc vẫn là gõ một tiếng trống làm tỉnh thần, hăng hái tiến dần vào trong.

“A!”

Tiếng kêu đau đớn vẫn thốt ra, cùng lúc với tiếng “phốc” nho nhỏ theo sau, không khí đêm đen liền có mùi máu tươi.

Khả Lạc hoảng sợ.

“Thực xin lỗi, lại làm người bị thương! Phi Đặc!”

“Lại?”

“Người đã quên rồi sao? Buổi tối hôm đó ta cũng.....”

“Nga.....”

“Ta rút ra được không?”

“Không..... Người tiếp tục đi. Ta không sao.”

“Phi Đặc.....” Cảm động ôm lấy Phi Đặc, thật cẩn thận bắt đầu trừu sáp, đưa côn thịt vì kiềm chế mà muốn nổ tung của mình chen vào cục huyết nhỏ hẹp.

Một cái đẩy, liền vào sâu bên trong, Phi Đặc tận lực kiềm nén không phát ra bất kỳ thanh âm nào. Rút ra ngoài một chút cũng sẽ khiến y không khoẻ phát ra từng đợt thở dốc dồn dập.

Tình dục như tên đã trên dây không thể không bắn, Khả Lạc chỉ có thể cố gắng làm mình nhanh chóng cao trào trong cơ thể Phi Đặc, trừ bỏ thật có lỗi giúp y thủ *** để gia tăng khoái cảm bên ngoài, Khả Lạc cũng không có biện pháp gì.

Đôi môi nhẹ nhàng mơn trớn trên lưng Phi Đặc để lại hơn chục dấu hôn, dùng đầu ngón nhỏ này kích thích y.

Cảm giác cú huyết nho nhỏ của phụ thân bao hàm cơn thịnh nộ của mình dần dần có phản ứng chậm rãi run run, Khả Lạc liền ôm lấy vòng eo to tròn của Phi Đặc và chạm vào bên trong.

Hai chân Phi Đặc vì thân thể hần chen vào mà tách ra hai bên không ngừng run run, cùng Khả Lạc ái ân cái mông cũng không ngừng chảy ra chất lỏng nóng nóng.

Lo lắng Phi Đặc bị thương đến chảy cả máu tươi, liền nhanh chóng phóng tinh vào trong cơ thể y, Khả Lạc nhất thời quên mất y dẫn hần không được bật đèn, từ trong cơ thể y rút tính khí chính mình ra liền dựa tường đứng lên bật đèn.

“Đừng bật đèn!”

Phi Đặc thở hào hển tiếng hét bèn nhón ngăn lại, nhưng không cách nào nhúc nhích.

Cả phòng liền sáng lên, nhìn đến cái giường cỡ giữa hai chân Phi Đặc, quả nhiên có vết máu đỏ sẫm chường mất bên trên.

“Người bị thương. Phi Đặc! Thực xin lỗi –”

“Tắt đèn đi!”

“Vì cái gì?”

Nhìn thân thể thon dài hiển hiện trước mắt, không biết vì cái gì đột nhiên sản sinh một chút ý tưởng nho nhỏ muốn chống đối Phi Đặc, Khả Lạc cố chấp chặn lấy Phi Đặc đang khó khăn di chuyển muốn ấn công tắt đèn trên tường kia.

“Phi Đặc, ta muốn nhìn thân thể người.”

“Không nên nhìn, Khả Lạc!”

“Không, ta muốn xem, Phi Đặc!”

Ở trên mặt kháng cự của phụ thân lưu lại nụ hôn ôn nhu mà ương ngạnh, Khả Lạc ngẩng đầu lên.

“Ân?” Ánh mắt hần liết qua cái gì đó, đột nhiên liền thất thần .

“Đây là cái gì? Đây là cái gì?”

Phủi phủi hai chân Phi Đặc, Khả Lạc vẽ mặt kích động thấy được ở chỗ sâu nhất bên trong đùi y hiện hữu một nốt hắc chí. [nốt ruồi đen]

Lấy tay phủi tới phủi lui vẫn thấy nó hiện ở đó, thật là hắc chí.

Này không phải thân thể Phi Đặc.

Bởi vì con người trần như nhộng nằm trong lòng mình ở giáo đường kia là một sinh vật hoàn mỹ không tỳ vết, bị chính mình tận tình vuốt ve toàn thân, Khả Lạc có thể khẳng định, tuyệt đối không có nốt hắc chí này!

Giống như bị ai đó nhét vào trong tim mình cả khối băng nặng trĩu, Khả Lạc cả người máu nhất thời đông lại đến cực độ.

Dại ra nhìn người nằm trên giường vẽ mặt bình tĩnh mỉm cười, Khả Lạc môi mấp máy run lợi hại.

“Người..... Người không phải Phi Đặc.....– Người không phải Phi Đặc!”

Được đăng bởi Soo vào lúc 18:46

Gửi email bài đăng nàyBlogThis!Chia sẻ lên TwitterChia sẻ lên FacebookChia sẻ lên Pinterest

Nhà Kho Dựng Phụ

10. Chương 10

“Mặc kệ giấy có làm được tốt đến cỡ nào, nguyên lai vẫn sẽ có ngày bị lửa thiêu.”

Than nhẹ một tiếng, “Phi Đặc” ngồi dậy. Tuy rằng hành động có chút khó khăn, nhưng là y vẫn duy trì tư thế lưng thẳng ngẩng đầu.

“Người là ai? Người rốt cuộc là ai? Người đem Phi Đặc giấu ở nơi nào?”

Trùng mắt nhìn nam tử bộ dạng cực kỳ giống Phi Đặc, Khả Lạc khó khăn hỏi.

Cảm giác nùng tình mật ý [tình yêu mãnh liệt ngọt ngào tình nguyên] đột ngột bị một gáo nước lạnh tạt vào, thời gian dài như vậy cho tới bây giờ người cùng chính mình da thịt thân cận cư nhiên không phải Phi Đặc! [dốt >.<] “chỉ=”” số=”” thông=”” minh=”” của=”” người=”” thấp=”” như=”” vậy=”” sao?”=”” một=”” chút=”” cũng=”” đoán=”” không=”” ra=”” ta=”” là=”” ai?”=”” ngay=”” cả=”” một=”” tia=”” ôn=”” nhu=”” cuối=”” cùng=”” cũng=”” biến=”” mất,=”” “phi=”” đặc=”” cao=”” ngạo=”” trong=”” ánh=”” mắt=”” tràn=”” đầy=”” lãnh=”” đạm.”=”” “người=”” là=”” anh=”” em=”” của=”” phi=”” đặc?”=”” “ta=”” là=”” ca=”” ca=”” y.”=”” sa=”” đặc.”=”” mang=”” theo=”” đáng=”” vẽ=”” lười=”” biếng=”” đem=”” áo=”” ngủ=”” ở=”” bên=”” người=”” khoát=”” lên=”” thân=”” thể=”” trần=”” trụi=”” của=”” mình,=”” sa=”” đặc=”” lạnh=”” như=”” băng=”” trắ=”” lời.”=”” “quên=”” đi!”=”” người=”” muốn=”” đi=”” tìm=”” phi=”” đặc=”” của=”” người=”” thì=”” đi=”” tìm=”” đi.”=”” y=”” ở=”” tầng=”” dưới=”” cùng=”” trong=”” căn=”” phòng=”” cuối=”” dãy=”” hành=”” lang=”” kia.”=”” nhìn=”” sa=”” đặc=”” mặt=”” không=”” chút=”” thay=”” đổi=”” mặc=”” quần=”” áo,=”” khả=”” lạc=”” ngạc=”” nhiên=”” phát=”” hiện=”” chính=”” mình=”” trong=”” lòng=”” cư=”” nhiên=”” vẫn=”” có=”” chút=”” nhón=”” nháo,=”” nhìn=”” sa=”” đặc=”” từng=”” động=”” tác=”” khó=”” khăn=”” mà=”” sợ=”” run.”=”” “người=”” còn=”” chưa=”” nói=”” cho=”” ta=”” biết=”” toàn=”” bộ=”” sự=”” thật.”=”” vì=”” cái=”” gì=”” muốn=”” gạt=”” ta?”=”” “có=”” biết=”” sự=”” thật=”” hay=”” không=”” có=”” cái=”” gì=”” quan=”” hệ?”=”” người=”” muốn=”” tìm=”” phi=”” đặc,=”” ta=”” không=”” phải=”” đã=”” muốn=”” nói=”” cho=”” người=”” phi=”” đặc=”” ở=”” nơi=”” nào=”” rồi=”” sao?”=”” còn=”” không=”” mau=”” đi=”” đi?”=”” “không,=”” ta=”” muốn=”” biết=”” người=”” vì=”” cái=”” gì=”” làm=”” như=”” vậy!”=”” sa=”” đặc=”” trằm=”” mặc=”” không=”” lên=”” tiếng.”=”” “người=”” rất=”” hận=”” phi=”” đặc=”” sao?”=”” “người=”” nói=”” bậy=”” _=”” phẫn=”” nộ=”” ngẩng=”” đầu,=”” đáng=”” vẽ=”” bệ=”” vệ=”” trong=”” nháy=”” mắt=”” lại=”” biến=”” mất.”=”” sa=”” đặc=”” xa=”” cách=”” quay=”” đầu=”” đi=”” “người=”” nghĩ=”” như=”” thể=”” nào=”” liền=”” nghĩ=”” như=”” vậy=”” đi.”=”” mau=”” đi=”” ra,=”” có=”” nghe=”” hay=”” không!”=”” người=”” có=”” thể=”” mang=”” phi=”” đặc=”” rời=”” đi.”=”” “_=”” khả=”” lạc=”” có=”” điểm=”” hoang=”” mang.”=”” ánh=”” mắt=”” sa=”” đặc=”” cùng=”” hấn=”” giao=”” nhau,=”” lập=”” tức=”” mất=”” tự=”” nhiên=”” nhanh=”” chóng=”” đảo=”” sang=”” chỗ=”” khác.”=”” “người=”” yên=”” tâm,=”” ta=”” sẽ=”” tuân=”” thủ=”” lời=”” hứa=”” của=”” ta,=”” ta=”” vẫn=”” sẽ=”” tiếp=”” tục=”” bồi=”” dưỡng=”” người=”” trở=”” thành=”” đế=”” vương=”” hắc=”” đạo=”” tương=”” lai.”=”” “.....”=”” “người=”” có=”” thể=”” đi=”” rồi.”=”” “sa=”” đặc.....”=”” ta.....”=”” “người=”” không=”” cần=”” nói=”” thêm=”” cái=”” gì=”” nữa.”=”” ta=”” sẽ=”” không=”” giải=”” thích=”” cho=”” người!”=”” hiện=”” tại,=”” người=”” cần=”” làm=”” chính=”” là=”” đi=”” ra=”” ngoài,=”” sau=”” đó=”” đem=”” cửa=”” phòng=”” đóng=”” lại!”=”” “sa=”” đặc.”=”” ta=”” _=”” “ta=”” đã=”” bảo=”” người=”” ít=”” nói=”” nhảm=”” rồi=”” mà!”=”” hùng=”” hổ=”” chặn=”” đứng=”” khả=”” lạc,=”” sa=”” đặc=”” đem=”” chặn=”” kéo=”” qua=”” đỉnh=”” đầu,=”” mơ=”” hồ=”” nói=”” một=”” câu.”=”” “cái=”” chìa=”” khóa=”” ở=”” phía=”” dưới=”” bình=”” hoa.”=”” “cái=”” gì.”=”” “ta=”” nói=”” là=”” cái=”” chìa=”” khóa=”” mở=”” cửa=”” phòng=”” phi=”” đặc!”=”” người=”” này=”” ngu=”” ngốc!”=”” thật=”” sự=”” là=”” ngốc=”” đến=”” phát=”” thương!”=”” “.....”=”””=”” nhẹ=”” nhàng=”” đem=”” cửa=”” khép=”” lại,=”” khả=”” lạc=”” không=”” biết=”” là=”” cảm=”” giác=”” gì,”=”” trong=”

**g="ngực="trăm="mối="cảm="xúc="phúc="tạp="cầm="chìa="khoá="dần="hiện="ra="vẽ="sáng="loáng="cửa="kim="loại="khi="đi="qua="dây="hành="lang="le="lỗi="vài="tia="sáng,="hàng="loạt="chuyện="xảy="ra="cứ="ập="tới="trong="đầu="khả="lạc,="phi="đặc!="đẩy="cửa="ra,="quả="nhiên="người="bên="trong="giật="mình="đứng="lên="đứng="là="phi="đặc="tuy="rằng="người="kia="có="chút="gầy,="nhưng="là="quả="thật="là="phi="đặc="trước="kia,="phi="đặc!="khả="lạc?="ngươi?="như="thế="nào="là="ngươi?="ngươi="như="thế="nào="biết="ta="ở="trong="này="giật="mình="chạy="tới="ôm="lấy="thiếu="niên="của="mình,="phi="đặc="vừa="khẩn="trương="vừa="bất="an="hỏi:="ngươi,="ngươi="như="thế="nào="—="ngươi="như="thế="nào="biết="ta="ở="trong="này?="sa="đặc="hắn="có="biết="hay="không="ngươi="đến="chỗ="ta?="là="sa="đặc="bảo="ta="tới="đây:="như="thế="nào="có="thể="phi="đặc="nghe="họng="nhìn="trên="trời:="sa="đặc="như="thế="nào="sẽ="làm="mấy="chuyện="này?="hắn="vì="cái="gì="không="thể="làm="mấy="chuyện="này?="khả="lạc="buồn="bực="phi="đặc="nhắc="tới="sa="đặc="lại="có="chút="khiếp="nhược="cùng="bất="an,hắn="trêu="cợt="chúng="ta="lâu="như="vậy,="hiện="tại="âm="mưu="của="hắn="đã="bị="vạch="trần,="hắn="còn="có="thể="thế="nào?="này.....="chẳng="lẽ="âm="mưu="thế="thân="mạo="danh="này="là="do="ngươi="đồng="ý?="khả="lạc="quả="thực="không="thể="tin="được="sẽ="có="loại="khả="năng="này,="nhưng="phi="đặc="lại="chột="dạ="gật="nhẹ="đầu,="ngươi="cư="nhiên="cùng="hắn="lừa="gạt="ta!="ngươi="như="thế="nào="có="thể="như="vậy,="phi="đặc?="thực="xin="lỗi,="khả="lạc="sa="đặc="hắn="từ="nhỏ="đã="là="một="người="luôn="tùy="hứng="lại="cổ="chấp,="hắn="quyết="định="chuyện="tình,="ta="như="thế="nào="phản="đối="cũng="vô="dụng,="ta="không="lay="chuyển="được="hắn,="phi="đặc="lộ="ra="thần="sắc="không="thể="nè="hà:=".....="nói="sau,="ta="thua="thiệt="hắn="nhiều="lắm,="ta="không="có="biện="pháp="cự="tuyệt="yêu="cầu="sa="đặc:="ngươi="thua="thiệt="hắn="cái="gì="này.....="rốt="cuộc="sao="lại="thế="này,="phi="đặc,="van="cầu="ngươi="đem="toàn="bộ="chân="tướng="ngươi="biết="nói="cho="ta="nghe="được="không!="ta="như="vậy="không="đáng="để="ngươi="tin="tướng="sao,="phi="đặc?="ngươi="đã="quên="chúng="ta="đã="nói="qua="là="sẽ="gần="nhau="cả="đời="sao?="mang="theo="ánh="mắt="cầu="xin="ôm="lấy="bả="vai="phi="đặc,="cảm="giác="thủy="chung="không="bị="tin="cậy="làm="cho="khả="lạc="cực="kỳ="khổ="sở="lời="nói="mang="ra="mãnh="liệt="thương="tâm="cùng="bất="mãn="làm="cho="phi="đặc="lộ="ra="sắc="mặt="dao="động,="nhưng="là,="đây="là="ta="cùng="sa="đặc="ước="định,="tuyệt="không="thể="tiết="lộ="bí="mật="ra="ngoài,="ra="ngoài?="chẳng="lẽ="đến="bây="giờ,="phi="đặc="ngươi="còn="cho="rằng="ta="là="ngươi="ngoài="sao?!="khả="lạc="kích="động="kêu="lên,="làm="cho="phi="đặc="không="thể="không="vội="vàng="bưng="kín="cái="miệng="của="hắn,="kích="động="nhìn="xung="quanh="liếc="mắt="một="cái:="cẩn="thận="một="chút!="sẽ="bị="ngươi="bên="ngoài="phát="hiện,="phi="đặc,="ngươi="vì="cái="gì="luôn="không="tin="ta?="suy="sụp="buông="thông="bả="vai,="khả="lạc="cảm="thấy="vô="lực:="có="phải="hay="không,="ta="ở="trong="lòng="ngươi,="cẩn="bản="còn="không="thể="so="với="sa="đặc="không="phải="các="ngươi="tồn="tại="là="không="giống="nhau,="cũng="tuyệt="đối="không="tương="tự="nhau,=".....="chính="là,="khả="lạc="ngươi="vẫn="chưa="hiểu="được,="song="sinh="tức="là="huyết="mạch="trộn="lẫn="nhau,="chính="là="thân="giao="cách="cảm,="ta="cùng="sa="đặc="là="song="bào="thai="tội="ác="phụ="thân="chúng="ta="gây="ra,="đại="khái="là="gây="nghiệp="chướng="nhiều="lắm,="tuy="rằng="có="được="vô="số="nữ="nhân,="lại="thủy="chung="không="có="một="đứa="con="nói="dòng,="ta="cùng="sa="đặc="

là=" do=" một=" cô=" gái=" bản=" cùng=" sinh=" ra=" cô=" gái=" kia=" cũng=" chính=" là=" mẫu=" thân=" sau=" khi=" sinh=" hạ=" chúng=" ta=" liền=" tự=" sát=" chết=" đi=" đang=" cùng=" người=" mình=" yêu=" tổ=" chức=" hôn=" lễ=" thì=" bị=" phụ=" thân=" chộp=" tới=" bắt=" làm=" tình=" nhân,=" hơn=" nữa=" còn=" phải=" tro=" mất=" nhìn=" chồng=" sắp=" cưới=" của=" mình=" bị=" đóng=" đình=" chôn=" sống=" ở=" dưới=" hoa=" viên.==" nàng=" vừa=" mang=" thai=" vừa=" nguyên=" rửa,=" lòng=" cảm=" hận=" sinh=" ra=" chúng=" ta,=" nghe=" nói=" lúc=" nàng=" chết=" đi,=" đã=" muốn=" hoàn=" toàn=" biến=" thành=" một=" kẻ=" điên.==" cho=" nên=" khi=" chúng=" ta=" sinh=" ra,=" mọi=" người=" đều=" nói=" là=" báo=" ứng=" của=" phụ=" thân.==" ".....=" "phụ=" thân=" không=" có=" nghe=" theo=" người=" khác=" khuyên=" báo=" thiêu=" sống=" thân=" thể=" không=" trọn=" vẹn=" của=" chúng=" ta,=" đại=" khái=" là=" hấn=" tội=" nghiệt=" trong=" ***g=" ngược=" còn=" nhiều=" hoặc=" ít=" bắt=" đầu=" khởi=" động=" một=" ít=" thân=" tình=" đi!==" nhưng=" là=" chờ=" chúng=" ta=" sau=" khi=" lớn=" lên,=" không=" nghĩ=" tới=" hấn=" bản=" tính=" ***=" loạn=" lại=" tái=" phát,=" cư=" nhiên=" đem=" ma=" chưởng=" hướng=" tới=" trên=" người=" đứa=" con=" thân=" sinh=" của=" mình.....=" "người=" hấn=" muốn=" xâm=" phạm=" là=" người=" hay=" là=" sa=" đặc?"=" khả=" lạc=" tìm=" đập=" đến=" cổ=" họng.==" phi=" đặc=" đau=" khổ=" cười:==" "khả=" lạc=" người=" thật=" sự=" là=" quá=" ngây=" thơ=" rồi,=" luôn=" không=" thể=" chính=" xác=" cân=" nhắc=" tội=" ác=" thể=" gian.==" "hấn=" đều=" muốn=" xuất=" thủ=" với=" cả=" hai=" sao?-==" đáng=" giận,=" lão=" già=" ***=" loạn=" này!=" "đem=" hôm=" đó=" ta=" sợ=" tới=" mức=" không=" biết=" làm=" như=" thể=" nào,=" kết=" quả=" là=" sa=" đặc=" cái=" khó=" ló=" cái=" khôn,=" lấy=" thân=" mình=" làm=" mờ=" mất=" phụ=" thân,=" làm=" cho=" ta=" chạy=" thoát=" ra=" ngoài.==" hấn=" nói=" ngày=" hôm=" sau=" hấn=" sẽ=" liên=" lạc=" với=" ta,=" báo=" ta=" chạy=" trước=" qua=" nhà=" mạc=" sâm=" trốn,=" cũng=" dừng=" đến=" trường.==" nhưng=" là=" ta=" ở=" trong=" nhà=" mạc=" sâm=" đợi=" nửa=" năm,=" cũng=" không=" thấy=" bóng=" dáng=" sa=" đặc,=" sau=" lại=" mới=" biết=" được=" bởi=" vì=" che=" dấu=" ta=" đào=" tẩu,=" hấn=" bị=" phụ=" thân=" nhốt=" lại.==" sau=" khi=" phụ=" thân=" đi=" ra=" ngoài=" thị=" sát,=" ta=" mới=" có=" cơ=" hội=" vụng=" trộm=" lên=" vào=" tổng=" đốc=" phủ,=" vốn=" là=" nghĩ=" khuyên=" hấn=" theo=" ta=" cùng=" nhau=" đào=" tẩu,=" nhưng=" là=" vụng=" vụng=" lẫn=" không=" nghĩ=" tới,=" bởi=" vì=" bị=" phụ=" thân=" không=" ngừng=" xâm=" phạm,=" sa=" đặc=" thể=" nhưng=" đã=" muốn=" mang=" thai.....=" nhìn=" sa=" đặc=" lao=" lực=" quá=" độ=" người=" không=" ra=" người=" quỷ=" không=" ra=" quỷ,=" ta=" cũng=" thập=" phần=" thống=" khổ,=" càng=" cảm=" thấy=" có=" lỗi=" với=" sa=" đặc,=" thậm=" chí=" xúc=" động=" nói=" lưu=" lại=" giúp=" hấn=" ứng=" phó=" phụ=" thân.==" bởi=" vì=" chúng=" ta=" là=" song=" bào=" thai=" cùng=" chung=" dòng=" máu=" đồng=" dạng=" có=" một=" thân=" thể=" không=" trọn=" vẹn,=" chúng=" ta=" hấn=" là=" công=" bình=" cùng=" nhau=" gánh=" vác=" thống=" khổ,=" mà=" không=" phải=" đem=" tất=" cả=" tội=" nghiệt=" đều=" đặt=" ở=" trên=" vai=" sa=" đặc=" một=" mình=" gánh=" vác.==" "như=" vậy=" sao=" được?==" sa=" đặc=" nếu=" đã=" hãm=" thân=" vào,=" vậy=" người=" liền=" quyết=" không=" thể=" chui=" đầu=" vô=" lưới,=" các=" người=" hai=" người,=" phải=" một=" người=" làm=" bên=" ngoài,=" một=" người=" làm=" nội=" ứng,=" hợp=" lại=" trừ=" bỏ=" cái=" lão=" hốn=" đản=" kia.==" đem=" đó=" người=" càng=" phải=" chạy=" đi,=" ra=" ngoài=" nghĩ=" biện=" pháp=" trả=" thù=" chứ!=" "a,=" sa=" đặc=" lúc=" ấy=" cũng=" là=" nói=" như=" vậy.==" kinh=" ngạc=" nhìn=" khả=" lạc,=" phi=" đặc=" tiếp=" tục=" sâu=" kín=" nói:==" "sau=" đó,=" ta=" cùng=" hấn=" ước=" định,=" trong=" vòng=" năm=" năm,=" ta=" sẽ=" nghiên=" cứu=" ra=" một=" loại=" độc=" được=" giết=" người=" vô=" hình,=" trở=" về=" tìm=" hấn,=" sau=" đó=" hấn=" sẽ=" tự=" tay=" đưa=" phụ=" thân=" lên=" tây=" thiên,=" chúng=" ta=" là=" có=" thể=" tự=" do.==" vì=" tránh=" né=" người=" của=" phụ=" thân=" truy=" lùng,=" ta=" chỉ=" có=" thể=" trốn=" ở=" cái=" xóm=" nghèo=" mà=" bọn=" họ=" tuyệt=" đối=" không=" thể=" nghĩ=" tới,=" còn=" có=" ý=" kết=" hôn=" cùng=" một=" nữ=" nhân=" mạnh="

mẽ=" nhất,=" xấu=" nhất=" toàn=" trán.= ta=" định=" kỳ=" sẽ=" vào=" thành=" cùng=" người=" của=" hấn=" gặp=" nhau,=" trao=" đổi=" tin=" tức.= nhưng=" là=" ta=" lại=" cô=" phụ=" tin=" cây=" của=" sa=" đặc=" tin=" cây,=" hơn=" mười=" năm=" mới=" nghiên=" cứu=" chế=" tạo=" thành=" công=" độc=" được=" này.= nhìn=" sa=" đặc=" nhiều=" năm=" vẫn=" không=" thể=" không=" thống=" khổ=" chịu=" được=" phụ=" thân=" xâm=" phạm,=" còn=" một=" lần=" lại=" một=" lần=" hoài=" thương=" đứa=" nhỏ=" của=" phụ=" thân,=" tim=" thật=" sự=" như=" bị=" đao=" cắt.= may=" mất=" độc=" được=" rốt=" cuộc=" cũng=" phối=" thành=" công,=" ngày=" đó=" ta=" vào=" thành=" kỳ=" thật=" vì=" hướng=" người=" của=" sa=" đặc=" báo=" tin,=" thuận=" tiện=" đi=" bãi=" phồng=" mạc=" sâm,=" thỉnh=" hấn=" đến=" lúc=" đó=" nuôi=" dạy=" ngưoi.= bởi=" vì=" ta=" cùng=" sa=" đặc=" cũng=" không=" nghĩ=" sẽ=" đem=" người=" liên=" lụy=" vào.= ai=" ngờ,=" ngày=" đó=" ta=" trở=" về=" rất=" vội=" vàng,=" đã=" quên=" hóa=" trang=" một=" chút,=" liền=" phát=" sinh=" cái=" loại=" chuyện=" kia.....=" nhìn=" phi=" đặc=" khó=" có=" thể=" mở=" miệng,=" khả=" lạc=" biết=" y=" nói=" "chuyện=" kia=" chính=" là=" luân=" bạo=" trong=" cái=" ngô=" nhỏ=" kia.= "người=" mang=" người=" rời=" khỏi=" giáo=" đường=" là=" sa=" đặc=" sao?=" "không=" phải=" là=" người=" sa=" đặc=" phải=" đến.= phi=" đặc=" sửa=" lời,=" trên=" mặt=" trắng=" nôn=" lộ=" ra=" xin=" lỗi:= "đi=" không=" nói=" lời=" nào=" thực=" rất=" có=" lỗi,=" nhưng=" là=" ta=" lúc=" ấy=" thật=" sự=" không=" muốn=" cho=" người=" biết=" việc=" này,=" cũng=" không=" thể=" liên=" lụy=" người.= "kia=" cuối=" cùng=" còn=" không=" phải=" đem=" ta=" xả=" vào=" sao!-= có=" phải=" hay=" không=" bởi=" vì=" rất=" nhớ=" ta,=" cảm=" thấy=" không=" có=" ta=" không=" được?-= là=" người=" kêu=" sa=" đặc=" mời=" người=" nhà=" mạc=" sâm=" cùng=" ta=" đi=" dự=" tiệc?=" khả=" lạc=" bước=" bình=" nắm=" lấy=" bả=" vai=" phi=" đặc,=" phi=" đặc=" đỏ=" mặt.= "muốn=" mời=" người=" không=" phải=" ta,=" mà=" là=" sa=" đặc.= hấn=" nói=" hấn=" muốn=" gặp=" người,=" cho=" nên=" liền=" mời=" cả=" nhà=" mạc=" sâm=" tới=" tham=" gia=" vũ=" hội.= ta=" —=" đương=" nhiên=" ta=" cũng=" rất=" muốn=" gặp=" người,=" nhưng=" là=" ta=" lúc=" ấy=" vẫn=" là=" không=" muốn=" cho=" người=" liên=" lụy=" vào.= "sa=" đặc=" sao=" lại=" muốn=" gặp=" ta?=" "đây=" là=" —=" bởi=" vì=" —=" bởi=" vì=" —=" phi=" đặc=" đột=" nhiên=" nói=" lấp.= "có=" phải=" hay=" không=" bởi=" vì=" người=" nói=" cho=" hấn=" người=" yêu=" ta,=" cho=" nên=" hấn=" mới=" nghĩ=" muốn=" hoá=" thành=" đệ=" đệ=" để=" đưa=" với=" cháu=" mình=" sao?=" phi=" đặc=" trên=" mặt=" sâu=" sắc=" đỏ=" ửng=" làm=" cho=" khả=" lạc=" tâm=" hoa=" nộ=" phóng:= "là=" như=" vậy=" sao?=" phi=" đặc?=" "bớt=" tự=" tin=" chút=" đi!=" không=" hờn=" giận=" ở=" trên=" đầu=" khả=" lạc=" gõ=" một=" chút:= "căn=" bản=" không=" phải=" như=" vậy!= là=" —=" quên=" đi,=" cứ=" cho=" là=" như=" vậy=" đi!=" cảm=" thấy=" phi=" đặc=" muốn=" nói=" lại=" thôi=" khả=" lạc=" nghĩ=" hoặc:= "phi=" đặc?=" "không=" có=" gì.= phi=" đặc=" do=" dự=" dờ=" đi=" ánh=" mắt.= khả=" lạc=" mẫn=" cảm=" cảm=" giác=" được=" —=" không=" đúng,=" phi=" đặc=" quả=" thật=" còn=" che=" giấu=" cái=" gì=" đó!=" khả=" lạc=" nhảy=" dựng=" lên,=" đang=" muốn=" ôm=" lấy=" bả=" vai=" phi=" đặc=" bức=" y=" nói=" thật,=" ngoài=" cửa=" lại=" đột=" nhiên=" vang=" lên=" ồm=" ồm=" thanh=" âm=" thương=" lão=" "nhị=" thiếu=" gia=" cùng=" khả=" lạc=" thiếu=" gia=" sao?-= thiếu=" chủ=" nói=" các=" người=" có=" thể=" ly=" khai.= được=" đăng=" bởi=" soo=" vào=" lúc=" 00:25=" gửi=" email=" bài=" đăng=" nàyblogthis!chia=" sẽ=" lên=" twitterchia=" sẽ=" lên=" facebookchia=" sẽ=" lên=" pinterest=" nhà=" kho=" dựng=">

11. Chương 11

Trên hành lang đột nhiên vang lên thanh âm thương lão, thiếu chút nữa làm cho Khả Lạc kinh hách nhảy dựng lên.

Phi Đặc lại mỉm cười xua tay, nói “Vào đi”, sau đó bảo Khả Lạc không cần khẩn trương.“Đây là Côn Thập

đã chăm sóc anh em ta từ nhỏ tới giờ, thực tin cậy. Mỗi lần Sa Đặc đều là phái lão đến cùng ta gặp mặt.” Nhẹ nhàng mở cửa, trước mặt là một khuôn mặt gầy gò lão hoá, thoạt nhìn giống như vỏ cây tùng thô ráp cùng âm đạm.

Lão cung kính nâng hộp gấm trên tay trao cho Phi Đặc.

“Thiếu chủ phân phó, đây là quà chia tay đưa cho nhị thiếu gia cùng Khả Lạc thiếu gia.– thiếu chủ nói, thừa dịp lão gia không ở, xin mời nhị vị mau chóng ra đi!”

“Này — đây là cái gì?”

Phi Đặc nghi hoặc tiếp nhận, mở ra gấm vóc xung quanh, mở nắp hộp trầm hương bằng mộc – vật bên trong chói mắt đến mức làm cho người ta không thể mở mắt nhìn. Nhìn kỹ quả nhiên là một hộp đựng đầy châu báu!

Cho dù là người thường như Khả Lạc, cũng có thể rõ ràng nhìn ra được châu báu này là vô giá.

Không riêng gì Khả Lạc cùng Phi Đặc trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Côn Tháp bên cạnh cũng giật mình há to miệng.

“Này, này — thiếu chủ quả thực chính là đem toàn bộ châu báu Tổng đốc phủ đều đào cho các người rồi!”

Khả Lạc trong lòng đột nhiên ầm một cái. Hắn trở mắt vài giây sau đó không nói lời nào chạy ra ngoài.

Nghe được Phi Đặc kinh ngạc kêu to: “Khả Lạc! Khả Lạc!”

Nhưng là Khả Lạc không rảnh trả lời. Hắn giờ phút này rất muốn gặp Sa Đặc.

Sa Đặc.

Sa Đặc, người muốn làm gì? Người đuổi chúng ta đi, sau đó chỉ còn một mình người, cùng tên Tổng đốc ác độc kia liệu mạng đến chết sao?

Chạy đến thang lầu chân trước lại thả cước bộ bước chậm lại, Khả Lạc đột nhiên hèn mọn nghĩ: Thực ra, có lẽ đây là kết cuộc tốt nhất.....Mình và Phi Đặc yêu nhau có thể đi chân trời góc bể hạnh phúc bên nhau, Sa Đặc cùng Tổng đốc oán hận tràn ngập dây dưa lẫn nhau dùng mạng đánh đổi..... Dù sao, cho dù khuyên can Sa Đặc cũng sẽ không hạ được quyết tâm trả thù của hắn! Cái người bề ngoài nhã nhặn lại kiên nhẫn kia là người thừa kế của Tổng đốc phủ..... Hắn cứng cỏi cùng trí tuệ như vậy, nhất định sẽ thuận lợi giết chết Tổng đốc, sau đó lên làm tân Tổng đốc.....Như vậy tốt lắm, không phải sao?

Nhưng là,.....thân hình từng ở trong lòng mình phóng thích ngọt ngào, cùng Phi Đặc giống nhau thân thể trắng nõn mềm mại, bởi vì từng bên nhau cả ngày lẫn đêm cho nên rõ ràng hiểu được, tâm tính nghiêm nghị kỳ thật cũng có lúc nhu tình!

Chính là.

Ta.....Ta như thế nào nhẫn tâm.....Bỏ lại người một mình.....Thật mâu thuẫn!

Xô mạnh cửa phòng.

Sa Đặc đại khái tưởng là người hầu chân tay vụng về của mình, cho nên lập tức nước mắt lưng tròng xoay mặt qua! Vừa thấy người ở cửa lại chấn động cuống quýt đem mặt chôn vào chăn.

Nhưng là này trong nháy mắt cũng đủ.

Đủ làm cho Khả Lạc thấy rõ ràng trong mắt Sa Đặc có cái gì đó trong suốt.

Nước mắt.....Nếu ta không có nhìn lầm..... Sa Đặc, đó là nước mắt của người đi.

Khả Lạc trái tim đột nhiên nhuyến một cái vô lực.

Không biết là mang loại tâm tình gì, đi qua cách chắn ôm lấy cái người giống như đà điểu kia: “Sa Đặc.” [đà điểu: ý chỉ người xấu hổ]

“.....”

Không trả lời.

“Sa Đặc, người làm sao vậy?”

“.....”

Vẫn không trả lời, nghĩ đến hấn còn ở trong chăn không tiếng động rơi lệ, ôn nhu mở chăn ra.

Sa Đặc lại đột nhiên xoay người đứng lên.

“Ta không phải bảo người mang theo Phi Đặc nhanh chóng rút đi rồi sao?”

Cùng Phi Đặc giống nhau, ánh mắt thanh tú hàm lệ, giờ phút này không thấy một giọt nước mắt nào, thậm chí là ngạo mạn, hơn nữa khinh miệt.

“Người trở về làm gì?”

Nghĩ đến hấn bố thí nhu tình mà nghênh đón mình, Sa Đặc lãnh khốc làm cho Khả Lạc lòng đầy hoảng loạn.

Hấn cứng họng, chỉ có thể ngượng ngùng kêu một tiếng: “Sa Đặc.....”

Nói cái gì đây? Nói ta phải đi, người giữ gìn sức khỏe? Hay là nói Sa Đặc ta quyết định không đi, ta cùng Phi Đặc ở lại với người cùng nhau đối phó cái lão hỗn đản kia?

Sa Đặc lại đại khái đem hấn trầm mặc trở thành thương hại, cười lạnh ngạo mạn khơi mào lông mi.

“Phi Đặc nói tất cả mọi chuyện với người rồi?”

“.....”

“Người thương hại ta?”

“.....”

“Ta cần thương hại của người sao? Bớt tự mình đa tình đi! Ta là người kế thừa Tổng đốc phủ, ta không có gì phải để cho người khác thương hại! Người cho rằng người là ai a! Rất giỏi sao? Chỉ là con sâu lông bước ra từ xóm nghèo mà thôi! Có cái gì hảo đắc ý, thay vì thương hại người khác thì hãy nghĩ tới mình trước đi!”

Chưa từng gặp qua Sa Đặc không khổng chế cùng lải nhải nhiều đến như vậy.

Rốt cuộc biết được bên trong tảng đá cường ngạnh kỳ thật chính là mảnh vải mỏng manh.

“Sa Đặc.....”

Cuối cùng cũng có thể ra tiếng, cổ họng lại mặc danh kỳ diệu mắc nghẹn.

Này thanh âm nghẹn ngào giống như hơi nước muốn xoa dịu đại hỏa, làm cho Sa Đặc đang cuồng nộ chất vấn cũng đột nhiên im lặng không nói.

Hai người mặt đối mặt không nói gì.

Khả Lạc cúi đầu, từ cái áo ngủ màu lam nhìn đến cổ tay trắng nõn của Sa Đặc, chỉ nhìn bằng mắt thôi cũng có thể cảm giác được da thịt nhẵn mịn đến cỡ nào, cứ nhiên lại làm lòng dạ Khả Lạc nhiệt nhiệt đau xót.

Tâm hồn là xa cách, nhưng là thân thể đã sớm giao hòa vô số lần, tiếp xúc da thịt có phải hay không đã làm cho người ta tham lam luyện ái đối phương?

Có một số việc, quả thật đã phát sinh qua, chẳng lẽ chúng ta thật sự có thể làm như không có việc gì nhìn mặt nhau sao?

Nhớ tới cái đêm “Phi Đặc” ngồi ở trong lòng mình bình thần kể lại chuyện cũ kinh tâm động phách kia.

Nhớ tới “Phi Đặc” cùng chính mình ước định ban công gặp gỡ.

Nhớ tới “Phi Đặc” kiên nghị đồng ý dạy bảo mình trở thành hắc đạo đế vương tương lai.

Nhớ tới “Phi Đặc” ở trong bóng tối cùng chính mình gắt gao ôm nhau.

“Người muốn học làm tâm trở nên kiên cường.”

Đúng vậy, người thật kiên cường, làm cho ta nhất thời không thể quên được kiên cường của người.

Gió đêm rét lạnh, thổi vào hơi thở hoa thơm cỏ lạ bên ngoài sân.

“Người còn không đi, chẳng lẽ muốn ta kêu cảnh vệ đến đuổi người đi sao?”

Sa Đặc khàn khàn nói ra những lời này, yên lặng xoay người sang chỗ khác.

Khả Lạc cúi đầu thấy một giọt chất lỏng trong suốt rơi xuống sàn cách chân mình không xa. Sau đó, lại là một giọt.

“Sa Đặc.....”

Cơn khó thở đột nhiên ập tới, thân ảnh chợt trở nên yếu đuối.

Sa Đặc đột nhiên ngồi xuống dưới.

“Đau quá.....”

“Sa Đặc! Người làm sao vậy?”

Kích động bước đến phía trước, nhìn đến Sa Đặc khuôn mặt trắng bệch lấm tấm mồ hôi cùng cánh môi run rẩy, tựa hồ là chịu đựng thật nhiều đau đớn, Khả Lạc nâng hân lên lại ngã quỵ ngồi xuống.

Nếu không phải Khả Lạc tay mát lạnh lệ ôm lấy hân, hân đã té lăn trên sàn rồi.

“Sa Đặc, Sa Đặc, người làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Ôm Sa Đặc thể lực hư thoát, Khả Lạc kích động không biết như thế nào cho phải.

“Ngu, ngu ngốc.....đi..... Nhanh đi gọi Côn Thập đến.....”

Sa Đặc chống đỡ nói một câu, liền gục ở trên giường không động đậy. Hân tựa hồ đau đến tứ chi đều co rút lên.

“Ta.....Ta đi ngay.....!”

Khả Lạc kích động muốn chạy ra ngoài, lại bị Sa Đặc cố hết sức gọi lại.

Khả Lạc quay đầu lại, nhìn đến khuôn mặt Sa Đặc đau đến mức vặn vẹo cơ thể còn đối chính mình miễn cưỡng mỉm cười, mồ hôi trên trán chảy xuống đã muốn chạm vào lông mi hân. Khả Lạc đến tột cùng cũng không thể nhận ra trong mắt hân rốt cuộc là mồ hôi hay là nước mắt.

“..... Ta cũng không phải cố ý muốn trêu chọc người.”

“Cái gì?”

“Ta chỉ là.....muốn biết tư vị của tình yêu như thế nào. Nhìn đến Phi Đặc hạnh phúc như vậy.....Ta.....thực hâm mộ y, ta cũng muốn biết cái loại cảm giác được người yêu là thế nào.”

“Sa Đặc.....”

“Cám ơn người.....Tuy rằng thực ngán ngùi, nhưng là ta.....thực hạnh phúc. Người đi gọi Côn Thập đến, sau đó mau dẫn Phi Đặc rời đi đi.”

“Sa Đặc!”

“...Hẹn ngày gặp lại, tiểu Khả Lạc thân ái!”

“.....”

Khả Lạc ở trên hành lang bên ba chạy, chạy đến trước cửa phòng Phi Đặc nước mắt rốt cuộc rơi xuống.

Được đăng bởi Soo vào lúc 00:30

Gửi email bài đăng nàyBlogThis!Chia sẻ lên TwitterChia sẻ lên FacebookChia sẻ lên Pinterest

Nhà Kho Dựng Phụ

12. Chương 12

“Lâm bồn?”

Khả Lạc ngơ ngác lặp lại hai chữ, nửa ngày mới hiểu được Côn Thập là đang nói đứa nhỏ trong bụng Sa Đặc đã đưa chín cuống rụng rồi.

Tất nhiên, đứa nhỏ kia cũng không phải của mình, mà là kết tinh sau mấy lần gặp Tổng đốc bị lão không ngừng xâm phạm.

Nhớ tới ngày đó đêm đó, ở trong lòng mình, Sa Đặc biểu tình lạnh nhạt thuật lại chuyện cũ.

“Ta đều đem tất cả tiểu hài cốt chôn ở dưới đình hoa Sắc Vi.”

A Sa Đặc..... Không biết người đã phải trải qua bao nhiêu tịch mịch cùng chua xót, mà có thể nhẹ nhàng nói ra chuyện cũ kinh tâm động phách như thế?

Người thật kiên cường, Sa Đặc, kiên cường của người làm cho người ta không thể không bội phục người.

Côn Thập đi theo bác sĩ được bí mật mời đến vào trong phòng.

Khả Lạc cùng Phi Đặc ngay tại ngoài cửa.—một cánh cửa ngăn cách yên tĩnh bên ngoài cùng hỗn loạn bên trong.

Không có bất kỳ tiếng nào, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc cực kỳ bi thương cùng Côn Thập đau buồn đến nghẹn ngào: “Thiếu chủ, van cầu người, đau thì cứ la thật to lên!”

Nhưng là Sa Đặc vẫn không hề hé miệng la to lần nào.

Ngược lại Khả Lạc đứng chờ ở cửa, lòng dạ gắt gao cuộn thành một cuộn tơ vò. Đau. Sa Đặc.

Phi Đặc là sắc vi hương thơm ngọt ngào, nhưng người lại là sắc vi héo úa ở phía trên.

Những lúc ôm Phi Đặc ta đều cảm giác ngọt ngào. Nhưng những lúc nghĩ đến người thì tâm can ta lại đau đớn.

Bác sĩ rút cuộc cũng đi ra.

Cửa mở làm lộ ra bầu không khí hơi nóng ngập phòng.

Khả Lạc lập tức chạy vào trong. Liền thấy Sa Đặc sắc mặt mệt mỏi trắng bệch vùi người vào chăn chỉ chữa đầu ngón tay ra ngoài.

“Sa Đặc!”

“Khả Lạc?”

Sa Đặc kiệt sức nhưng cũng ráng mở to mắt, nhìn thấy Khả Lạc thì giật mình nhú nhú mắt, phát ra thanh âm khe khẽ.

“Sao còn chưa đi?”

“Người không phải đã nói sẽ dạy dỗ ta thành đế vương hắc đạo sao?”

Khả Lạc ra vẻ sáng sủa nói.

Sa Đặc mỉm cười.

“Người thật sự muốn như vậy sao?”

“Đương nhiên!”

Kỳ thật, không phải như vậy. Ta chỉ là, muốn tìm một cái lý do ở lại bên cạnh người mà thôi.

Sa Đặc miễn cưỡng nâng cánh tay vô lực lên, chỉ chỉ gối đầu phía dưới.

Khả Lạc liền tìm thấy một bao phấn lục sắc nho nhỏ.

“Dem cái này hoà vào trong tách trà cho bác sĩ kia uống. Phi Đặc hẳn là đang tiếp đón hẳn đi.”

“Muốn giết chết hẳn? Vì, vì cái gì?” Khả Lạc la to lên.

“Chẳng lẽ phải để cho người toàn thành này biết ta mang thai đứa nhỏ của lão quỷ kia sao?”

Sa Đặc thanh âm chợt nghiêm khắc: “Ngay cả điểm ấy cũng không nhãn tâm làm, ngươi còn làm để vương hắc đạo làm gì! Ta trước kia đã dạy ngươi thế nào!”

Đúng vậy, vị bác sĩ kia khi bước ra khỏi cửa lau mồ hôi trên trán, đôi môi vì sợ hãi trở nên xanh mét. Khả Lạc không nói gì nữa cầm lấy gói nhỏ đứng dậy.

Chính là vừa xoay người, nhin không được cúi người xuống, trên đôi môi tái nhợt khô nứt của Sa Đặc đặt một nụ hôn nóng rực.

“Ta yêu ngươi.”

Câu này trong lòng bác bỏ vô số lần thế nhưng ở giờ phút này lại dễ dàng nói ra, kỳ thật sớm biết rằng đây là sự thật không phải sao?

Sa Đặc nước mắt nhanh chóng theo khóe mắt rơi xuống gối bông bên đầu.

“Như vậy là đủ rồi.....Khả Lạc.....Ta sẽ không hy vọng xa vời nhiều, ngươi vẫn là đi bồi Phi Đặc đi.”

Sau khi nhìn vị bác sĩ kia ngã lăn xuống đất, Khả Lạc trở về phòng Phi Đặc.

Lúc này bóng đêm giống như con bướm khổng lồ đập cánh bao trùm cả căn phòng. Đúng là đầu thu a, khí trời se se lạnh. Là thời điểm tốt để người mau chóng rời đi sao?

Nếu Phi Đặc bảo hẳn cùng y ra đi thì hẳn phải giải thích thế nào đây.

Nhưng là Phi Đặc vẫn không hề nhắc gì đến chuyện này.

Khả Lạc thấy y dường như không có việc gì đem hộp gấm châu báu Sa Đặc phái Côn Tháp đưa tới đặt trên bàn cạnh bình hoa.

Cúi người nhìn bình hoa cổ đại, Khả Lạc trong lòng đột nhiên muốn nói lời xin lỗi.

Phi Đặc thông minh như vậy, y sớm đã nhìn ra hết thấy cũng hiểu được hết thấy. Khả Lạc cảm thấy chính mình thật dễ tiện, không thể dứt bỏ Phi Đặc cũng vô pháp buông tha Sa Đặc.

Lòng dạ nặng nề bắt đầu trải nghiệm một chút ý vị trưởng thành.

Hai đường để chọn làm cho thiếu niên khởi đầu nhận thức được trách nhiệm của nam nhân là gì.

Soo: Thật ra tới đây là chị Toa đã đánh chữ END rồi...tức là truyện end với hạnh phúc của KL x SĐ, PĐ ra rìa. Nhưng sau đó tác giả nghĩ lại, edit tiếp, làm một cái kết có hậu cho cả 3 người luôn. Tiếp tục đọc nè bà con =))

Sáu năm sau

Đúng là cuối thu có khác, lá phong ở trong gió xoay tròn vô số vòng, hết như lông vũ thiên nga bị nhiễm máu bay đầy trời.

Thành thị mỹ lệ lại yên tĩnh, nhưng là nơi này cũng là thánh địa của một tổ chức hắc đạo quốc tế.

Bởi vì tổ chức hắc đạo “Sắc Vi Viên” tung hoành thế giới, tổng bộ liền được thiết lập ngay trong thành phố này bên góc ngã tư đường ít người chú ý nhất.

Đúng là ngã tư đường này không có ai chú ý đến, vì thế mà càng ngày càng nhiều tổng bộ tổ chức hắc đạo rất nổi tiếng nhập cư, nhưng cũng nhờ vậy mà cái ngã tư đường này cũng trở nên dị thường được người dòm ngó tới.

Nhưng chuyện làm cho người ta say sưa bàn tán nhất là đề vương hắc đạo tuổi trẻ tài cao, Khả Lạc ái lặc. [thích cường chế, bức bách]

Chuyện kể rằng hắc bệ ngoài anh tuần văn nhĩ ngay cả quý tộc cao sang nhất cũng phải thua chị kém em.

Chuyện kể rằng hắc tâm địa lãnh khốc cứng rắn ngay cả nữ nhân xinh đẹp nhất cũng không thể làm hắc xiêu lòng.

Nhưng là chuyện khiến mọi người cảm thấy hứng thú nhất là người mà hắc yêu. Chuyện kể rằng có một vị đề vương hắc đạo trẻ tuổi được hắc tôn thờ thành chân mệnh thiên tử, tuy rằng hắc bình thường lưu luyến vô số hoa cỏ ven đường.

Nhưng mà sự thật như thế nào, có lẽ cũng không có người nào chân chính biết được.

Đứng ở giữa đường đen tối nổi tiếng này, Lợi Na cho rằng chính mình biết được rõ ràng mọi việc.

Ít nhất nàng biết được cái người đề vương hắc đạo làm cho người ta đàm luận mấy bữa nay là ai, kỳ thật chính là Khả Lạc ôn hoà cười đùa sang sảng trước kia của mình.

Bây giờ còn nhớ rõ mỗi khi hắc hoang mang thì sẽ gãi đầu vuốt tóc mãi không thôi.

Lợi Na vẫn thích khả Lạc. Ngày tình này ý chưa bao giờ thay đổi, mặc dù bọn họ đã muốn 6 năm không gặp mặt nhau.

Thời gian như dòng nước biển lạnh như băng, nhưng người mãi mãi vẫn là ngọn lửa nóng bỏng trong lòng ta.

Nơi đó, chính là “Sắc Vi Viên”.Thoạt nhìn bề ngoài, nó giống một hoa viên bình thường hơn là tổng bộ của một tổ chức hắc đạo.

Lợi Na kiên cường bước lên phía trước, liền bị hai tiểu huynh đệ canh cửa chặn lại.

“Đi đâu?”

Mang theo một tia đùa giỡn, hắc phổ a, chưa từng gặp qua cô gái trẻ tuổi nào xinh đẹp thuần khiết như hoa bách hợp thế này.

Ồ hắc phổ nữ nhân đều là loại điệu đà trang điểm dày cộm.

“Ta tìm Khả Lạc ái lặc!”

Vừa nghe tên này, nam nhân khuôn mặt tươi cười đùa giỡn ngay lập tức liền nghiêm mặt, nghĩ mà sợ thân thân đầu lưỡi, trong ánh mắt còn mang ra một tia sợ hãi.

Lợi Na đợi ước chừng nửa giờ, sau đó được đưa vào sảnh tiếp khách.

Phía trước cửa sổ thủy tinh một nam nhân tà tứ thông dong ngồi, thân hình thon dài, chỉ vậy thôi cũng để lộ ra hơi thở của loài báo.

Ánh mặt trời hoa lệ làm người ta chỉ thấy được sườn mặt hắc, nhưng nhiều đó cũng đủ chôn người ta vào trong cơn ảo mộng.

“Khả Lạc!”

Thanh âm nghẹn ngào rưng rưng từ trái tim phát ra, nhưng nam nhân kia chỉ là thông thả quay đầu liếc một cái.

Đồng thời người nào đó cũng tỉnh giấc, từ trong ngực hắc nâng đầu lên, khuôn mặt kia là đậm mạc, mỗi một, mang theo vẻ mặt hờn giận bị người khác quấy rầy.

Lợi Na muốn chạy lại bên hắc nhưng lại giật mình ngừng cước bộ. Nàng mới đầu không có phát hiện người kia, bởi vì tư thế người kia cơ hồ là bị Khả Lạc ôm trọn vào lòng.

Hiện tại hấn ngẩng mặt, ước chừng là hơn ba mươi tuổi, nam nhân, khẳng định là vậy.

Nam nhân ánh mắt sâu xa mà tú lệ, nhưng ánh mắt cũng là lợi hại, bị hấn lạnh lùng nhìn, Lợi Na có loại cảm giác căng thẳng, đó là ai? Vì cái gì lại vô cùng thân thiết với Khả Lạc như thế?

Sau đó, từ trong khoảng không trí nhớ xa xôi bị vứt ra sau đầu lâu thật lâu, đêm trắng hôm đó, vũ hội đó, người thừa kế Tổng đốc mang mặt nạ, đằng sau mặt nạ là ánh mắt sâu xa mà tú lệ.

“Tổng đốc Sa Đặc?”

Lợi Na ngạc nhiên hét ra tiếng!

“Lợi Na, người tìm ta có chuyện gì?— nghe nói Mạc Sâm thúc thúc đã qua đời, phải không? Lễ tang có hoàn hảo không?”

Khả Lạc dùng cánh tay thon dài cường ngạnh nắm chặt cằm Tổng đốc tựa hồ đang muốn nói gì, một lần nữa làm cho hấn nằm úp sấp trong ngực mình, sau đó quay đầu nói chuyện với Lợi Na. Hấn trên mặt mang theo mỉm cười, thanh âm trầm thấp đã hoàn toàn không còn là thiếu niên trong sáng nữa.

“Ta..... Ta muốn gia nhập “Sắc Vi Viên” !”

Không riêng gì Khả Lạc, ngay cả Tổng đốc tựa hồ cũng chấn kinh một chút. Vừa nghe thế, trong phút chốc hấn từ trong ngực Khả Lạc ngẩng đầu lên.

“Người..... Người đang nói bậy bạ gì đó? Lợi Na? Đây không phải việc nữ hài tử có thể làm.”

“Không..... Ta muốn gia nhập! Hãy cho ta gia nhập! Khả Lạc!”

Lợi Na đã chẳng khóc nháy mắt đã quỳ xuống trước mặt để vương hắc đạo!

“Vì cái gì.....”

Khả Lạc biểu tình khó có thể tin hỏi.

Vì cái gì? Người còn hỏi ta vì cái gì? Chẳng lẽ người thật sự hoàn toàn không biết gì cả sao?

Trước mặt tôn quý Tổng đốc, Lợi Na không thể thổ lộ chân tình đang hừng hực trong ***g ngực, chỉ có thể trầm miệng một lời nói.

“Kính nhờ! Hãy cho ta gia nhập!”

“Không — Lợi Na.....”

Khả Lạc do dự bị Tổng đốc đánh gãy: “Tốt lắm, người đứng lên đi! Khả Lạc đã đồng ý cho người gia nhập.”

Lợi Na kinh hãi ngẩng đầu nhìn Khả Lạc.

“Người đồng ý cho nàng gia nhập đúng không? Khả Lạc, không thể không giữ lời như vậy nha.”

Lại thấy đế vương trẻ tuổi kia dưới vẻ mặt nũng nịu của Sa Đặc Tổng đốc nghiêm nhiên ôn hòa nghiêm nhiên nhìn một cái liền bại trận.

“Được rồi.....Bất quá, huynh đệ nào mới gia nhập tổ chức cũng đều phải trải qua khảo nghiệm. Người..... Người cũng không thể ngoại lệ, Lợi Na.”

“Ta hiểu được.”

Mang theo vui sướng trả lời, duy nhất nghi hoặc là không khí ái muội kỳ quái của Khả Lạc cùng vị Tổng đốc kia.

Tổng đốc Sa Đặc 5 năm trước kế thừa vị trí của phụ thân, mấy năm vừa qua, từ bà con dân chúng đối với vị tân Tổng đốc này đánh giá xem ra, vị này hào hoa phong nhã, tài trí trong việc thống trị chính sự, thủ đoạn mạnh mẽ tựa hồ cũng chẳng kém gì mấy so với phụ thân tiền nhiệm của hấn.

Tổng đốc dung mạo tuấn tú đến nay lại chưa kết hôn, là bạch mã hoàng tử của vô số cô gái trong thành.

Lợi Na không phải kỳ quái đường đường bản thành Tổng đốc lại cùng đế vương hắc đạo ở cùng một chỗ, ở rất nhiều thành phố lớn, chính phủ thường mượn lực lượng hắc đạo để thống trị toàn vùng, này cũng chẳng có gì ngạc nhiên.

Nàng là kỳ quái hai nam nhân thể nhưng lại phát ra hơi thở ái muội như vậy.

Chẳng lẽ.....Chẳng lẽ Sa Đặc Tổng đốc thích nam nhân?

“Nàng đối với người thật đúng là si tình a.”

“Đừng nói vậy, người biết rõ lòng ta chỉ có một mình người.”

Ôm lấy người đang ăn giấm kia, làm cho hắn ngồi trên đầu gối mình, đồng thời ngậm lấy bờ môi hắn, ghì chặt thân hình mềm mại của hắn. Thân thể tiếp nhận tình ái lâu dài, tựa hồ một chút cứng ngắc cũng không có. Tay vừa sờ một chút liền cảm giác mềm mại như lông tơ, khắp người đều là dấu hôn phấn hồng làm cho Khả Lạc hô hấp dồn dập đứng lên.

Không biện minh nhiều lời liền ôm lấy gáy Sa Đặc, đầu lưỡi thô bạo xâm nhập vào khoang miệng hắn. Hận không thể dùng nụ hôn nồng nhiệt này tiến vào tâm vào lòng hắn, đem huyết nhục hắn ăn ngấu nghiến. Nam nhân cùng thiếu niên ngây ngô hôn lúc trước bất đồng, giờ như mãnh thú thành thực cuồng dã kịch liệt hôn.

Một bên hôn, một bên cao thấp vuốt ve lưng Sa Đặc. Kim lòng không đậu mà bắt đầu hoạt xuống hai cánh móng phía dưới, hô hấp dồn dập vuốt ve cánh móng Sa Đặc đồng thời vẫn chặt chẽ ngậm lấy miệng hắn hôn sâu. Thẳng đến khi Sa Đặc bị hôn sắp hít thở không thông liền mạng dùng sức đánh tằm lưng rộng của hắn, hắn mới buông ra.

“Người muốn giết chết ta a! Tiểu ngu ngốc này!”

Sa Đặc tức giận mắt nhắm nhắm không chút uy hiếp. Đế vương trẻ tuổi cười nhẹ ra tiếng, cách lớp quần tiếp tục vuốt ve móng hắn. Lúc sau tay còn vói vào trong quần áo hắn, sờ soạng nắm lấy cây lựu nhỏ cùng hai khoả nhũ tiem.

“A!”

Thân hình miễn cưỡng trong ngực lập tức dựng thẳng người lên. Hai tay ôm lấy cổ Khả Lạc, theo vật áo sơ mi nửa mở nửa che của hắn ngậm lấy đầu nhũ đã sớm cương cứng kia. Đầu lưỡi nhẹ nhàng vừa liếm vừa đảo, khoái cảm như điện giật làm Khả Lạc lập tức liên tục xúc động dựng đứng lên. Không thể nhẫn nại thêm nữa bắt lấy hai tay Sa Đặc, vén quần áo hắn lên.

Sa Đặc lại đẩy tay hắn ra, từ đầu gối Khả Lạc trườn thân mình xuống đất.

“Ái lặc tiên sinh, ta muốn đi về, hôm nay buổi tối sẽ có vị khách nhân rất quan trọng tới chơi a.”

“Tiểu yêu tinh!”

Sa Đặc cười xấu xa mới đi được hai bước đã bị Khả Lạc từ phía sau nắm lấy gục ở trên xô pha.

Nghe được Sa Đặc kêu đau Khả Lạc mới cuống quýt lên: “Không xong! Ta đã quên người đang mang thai! Thế nào rồi?”

Thân thủ sờ cái bụng kỳ thật cũng không có to lắm, kỳ thật cũng không sao, nhưng là Sa Đặc vẫn tức giận bất quá đá Khả Lạc một cái.

Lại bị Khả Lạc không chút nào tức giận ôm ngã xuống xô pha.

“Cười như tên ngốc!”

“Đương nhiên ! Bởi vì Sa Đặc đang mang thai là hài tử của ta a! Chân chính là hài tử của ta a! Ta muốn làm ba ba !”

“Bệnh thần kinh!”

Tuy rằng mạnh mẽ, nhưng là thân thể tình ái sớm thành thói quen, nằm ở trong người Khả Lạc đã sớm cả người vô lực. Kia nóng rực ngay thất lưng là cái gì? Thậm chí còn có thể cảm giác được nó đang nảy lên, cách quần áo phân bố chất lỏng đã muốn thấm ướt cả vật áo của mình.

Quả nhiên đã bị thô lỗ kéo quần, bị tách ra hai chân từ phía sau tiến vào, hoa viên bí huyết sớm ướt át sung sướng tiếp nhận nam tính nóng rực thật lớn của Khả Lạc. Nhưng là thứ trong cơ thể đột nhiên từ dưới đâm sâu lên trên, đánh vào điểm mẫn cảm làm cho Sa Đặc hét to lên.

“A..... Đừng.....Đừng sâu quá.....”

Vô lực nắm lấy tay Khả Lạc, ngồi trên nam tính bốc lửa, cơ thể tiếp nhận từng đợt công kích của hắn, khoang bụng đầy xúc cảm nóng bỏng làm cho hai chân vô lực, vận vẹo thân thể thôi cũng có chút khó khăn.

Khả Lạc ôm chặt lấy thất lưng Sa Đặc, làm cho chính mình đâm thẳng lên trên càng sâu. Dùng đạo Sa Đặc vừa hẹp vừa thâm mi lại vừa nóng, làm cho Khả Lạc sinh ra lỗi giác muốn hung hăng đè ép bên trong. Thật lớn vui sướng khiến cho hắn từ phía sau ôm chặt Sa Đặc, dùng sức đẩy thật mạnh lên trên. Hắn tiến vào cùng rút ra kịch liệt đến nỗi các đầu ngón chân ngón tay Sa Đặc đều run rẩy co quắp lại, hắn rên rỉ quay đầu lại, lập tức bị Khả Lạc chặn lại đôi môi đang muốn cầu xin kia.

Dây dưa nộ hôn nồng nhiệt, lâu thật lâu, khi dứt ra liền xuất hiện sợi chỉ bạc mỏng manh nối giữa hai người. Chỗ hai người giao nhau bắt đầu thông thả tích tụ lửa nóng cùng mật nước, mỗi một lần hung hăng va chạm vách tường non nớt cứ như bị phồng, xâm nhập trong cơ thể mang đến thống khổ nhưng đồng thời cũng có khoái cảm tuyệt đỉnh.

Khả Lạc rốt cục ở trong cơ thể Sa Đặc run run làm một cơn lũ ào vào trong.

Tách hai chân hắn ra, dịch bạch trọc liền theo đóa hoa đỏ tươi kia nhỏ giọt xuống.

Kìm lòng không đậu đem ngón tay sáp nhập nơi còn âm ẩm kia, nhẹ nhàng xâm nhập liền khiến cho thất lưng Sa Đặc một trận run rẩy, vừa chấm dứt một đợt giao hoan thân hình liền mẫn cảm đòi hỏi thêm.

Lại tham nhập thêm mấy ngón tay, ngón tay xoay tròn mở rộng bí huyết đang cố khép lại ngăn cản dị vật kia, chất lỏng *** mị dĩnh đầy ngón tay, cảm giác được nội bích nhỏ nhắn chặt hẹp hấp lấy ngón tay mình. Khả Lạc lập tức lại cương lên.

Nhưng lại bị Sa Đặc đánh một cái đành phải buông tha.

“Đi tìm tình nhân của ngươi phát tiết đi!”

“Sa Đặc.....Quá phận.”

“Cái gì quá phận!..... Ngươi cho là ai cũng giống ngươi a.....Lòng tham không đáy!”

“Vâng.....Ta đã biết.....Vì đứa nhỏ chúng ta..... Không thể làm một người.”

“Vô vị!”

Tuy rằng bị hung hăng gõ đầu, nhưng là Khả Lạc vẫn cứ cười, không sợ chết thân thủ sờ sờ bụng Sa Đặc.

“Ngoan nha, ba ba vì ngươi nhẫn nại như vậy.....Về sau phải đối xử thật tốt với ta nha!”

“Chịu không nổi ngươi tên ngu ngốc này!”

Nếu thủ hạ các huynh đệ nhìn thấy đế vương trẻ tuổi ngưỡng chi như thần của bọn họ lộ ra vẻ mặt này, đại khái cũng sẽ khiếp sợ quá độ mà té xỉu đi!

Sa Đặc đi rồi.

Gió thu nhẹ thổi vào, bên cửa sổ chỉ còn lại một mình Khả Lạc.

Đã không có nhu tình, lại khôi phục vẻ mặt đế vương hắc đạo tao nhã lãnh khốc.

Vài chiếc lá phong cuốn đến trên vai Khả Lạc, dùng tay mang nhẫn kim cương chụp lấy từng cái một, ánh mắt nâng lên nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ.

Lại một trận gió rít qua, đem thêm nhiều lá phong thổi vào, yên tĩnh đập xuống bàn, hắt vuốt ve. Một chiếc lá như con bướm đậu trên bình hoa, hắt phúi đi, còn có một chiếc lá lơ đãng rơi xuống bên khung ảnh, ngón tay muốn phất nó đi lại chần chờ, sau đó qua tấm kính của khung sờ người trong ảnh.

“Phi Đặc.....”

Nói nhỏ, nhìn khung ảnh, hai nam tử giống nhau như đúc cũng nhìn lại hắt cười. Một người là thúc thúc của mình, một người là phụ thân chính mình. Lúc còn thời niên thiếu cứ nghĩ hai người bọn họ bộ dạng thật sự hoàn toàn giống nhau, sau lại mới biết được kỳ thật là có thể dễ dàng nhận ra.

Không phải nhờ nốt hắc chí kia, mà là Sa Đặc mặt mày có vẻ tự cao tự đại, còn Phi Đặc là một mảnh bình tĩnh nhu hoà.

Chuyện cũ lại rớt vào tâm trí. Một người khi ôm lấy sẽ làm tâm linh hắt ngọt ngào, một người chỉ nhìn một cái cũng khiến tâm đau như muốn vỡ ra.

Đến bây giờ, đã qua mấy năm.

Kia trái tim từng đau xót, nay đã hoá thành nốt chu sa trên ngực ta.

Người từng cho ta nhiều giấc mộng ngọt ngào như vậy, lại rốt cục biến mất vô tung vô ảnh. Lúc còn trẻ, không hiểu được tình yêu cũng không biết quý trọng tình yêu. Mà nay rốt cuộc cũng biết được,.....

Ta, có thể quên hết thấy người trên thế gian này, lại đều không thể quên được người — đem ta từ một nam hài biến thành một nam nhân, là nhờ người,.....phụ thân.

Phi Đặc.....

Được đăng bởi Soo vào lúc 22:15

Gửi email bài đăng nàyBlogThis!Chia sẻ lên TwitterChia sẻ lên FacebookChia sẻ lên Pinterest

Nhà Kho Dựng Phụ

13. Chương 13

Khi đó.....

Gặp phải hai đường lựa chọn, đều một mình Phi Đặc tự xếp thành một kết cuộc hoàn hảo.

“Khả Lạc, chúc người cùng Sa Đặc hạnh phúc.....Vĩnh viễn yêu các người, Phi Đặc.”

Sa Đặc nói đã phái người đi chung quanh tìm, nhưng là đều không tìm được bóng dáng Phi Đặc. Có lẽ y đã ra ngoại thành rồi.

Nhìn kia giấy viết thư phiếm phát ra mùi ngọt ngào, lần đầu tiên biết được nguyên lai ôn nhu cũng là một loại đau đớn.

Phi Đặc rời đi được hai năm thì mùa xuân năm ấy Tổng đốc cũng chết đi.

Trừ bỏ Sa Đặc, Côn Tháp và mình ra không ai biết sự thật Tổng đốc đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Sau đó là Sa Đặc thuận lý thành chương kế nhiệm chức Tổng đốc.

Ngay cả mình cũng thuận lợi kế nhiệm thống trị “Sắc Vi Viên”.

Khi biết được nguyên lai “Sắc Vi Viên” chân chính thống trị kỳ thật chính là Sa Đặc, Khả Lạc cũng không có ngạc nhiên gì mấy.

Sau đó ngày một ngày trôi quá.

Cùng Sa Đặc cùng một chỗ, nói chưa đủ là giả. Nói đã hoàn toàn thỏa mãn cũng là giả.

Qua nhiều năm về sau, mới hiểu được, trên thế gian này có một số việc mà con người, không phải nói quên là có thể quên được.

Thí dụ như, phụ thân, Phi Đặc, mỹ nhân kia đã đem mình một nam hài dẫn dắt thành một nam nhân chân chính.

Sa Đặc. Phi Đặc. Một người là thúc thúc. Một người là phụ thân.

Biết là không nên tham lam!

Nhưng là, ôm chặt lấy thân hình mềm mại của Sa Đặc, vì cái gì luôn phiền muộn cảm giác trong lòng luôn có hư không.

Ta rất nhớ người.....nhớ nụ cười của người.

Gió thổi, ánh mắt một trận ran rát, mới biết được chính mình thế nhưng đang khóc.

Nếu có thể một lần nữa thay đổi vận mệnh!

Ta tình nguyện.....đem trí nhớ của ta, vĩnh viễn dừng lại cái đêm ở giáo đường kia.

Khả Lạc cô đơn đứng dậy, lại không dự đoán được chuyện sắp xảy ra.

Nghe được tiếng súng hân lập tức đang thương cảm, giật mình mà nhanh nhẹn lao ra ngoài, lại không dự đoán được thấy thi thể của Lợi Na.

Lợi Na.....

Kia cô nương ánh mắt thật to vẫn đang mở như bông hoa cúc nở rộ trên bầu trời xanh thẳm.

Khả Lạc ánh mắt đại ra nhìn Sa Đặc đang bình tĩnh thổi thổi cây súng lục đang cầm trên tay.

“Sa Đặc.....Người.....Người.....”

Phát ra tiếng khó khăn. Vì Lợi Na, chính mình cùng Sa Đặc không phải một ngày hai ngày tranh chấp.

Đối với cô nương nhất khang si tình này, biết rõ chính mình tận cùng kiếp này cũng vô pháp hoàn lại tình yêu của nàng, mỗi ngày chỉ có thể giả bộ vô sự lưng tiếp nhận ánh mắt bị thương của nàng. Tuy rằng thân là hắc đạo thống trị giả tâm, sớm tại đây mấy năm ma luyện liền cứng rắn như thiết!

Nhưng là cứng rắn lúc đó chẳng phải sẽ có ngày hòa tan sao?

Trẻ nhỏ kết giao, chuyện cũ quyến luyến, đều là thúc giục cho lửa thêm nóng.

Cho nên! Chặt đứt nó!— tuy rằng Lợi Na là tự nguyện gia nhập “Sắc Vi Viên”, Khả Lạc thế nhưng không có đối đãi nàng giống như tân binh bình thường giao các loại khảo nghiệm cùng nhiệm vụ này nọ. Biết rõ phép tắc xã hội đen cho tới bây giờ là như bụi gai hồ sâu phi thường lãnh khốc cùng tàn nhẫn, kia lại như thế nào nhẫn tâm làm cho nữ nhân hoa bách hợp thuần khiết kia bị dấy bẩn?

Không thể yêu nàng, nhưng ít ra cũng phải bảo hộ được nàng.

Khả Lạc, kỳ thật là ôn nhu. Kia có lẽ là di truyền từ ôn nhu của Phi Đặc đi.

Nhưng đây là do ý của Sa Đặc.

Phi thường có ý kiến. Lần nữa nghiêm khắc cảnh cáo Khả Lạc.

“Hắc đạo không có ôn nhu.”

“Những cũng không cần phải giết nàng!”

Bị bắt trốn không thể trốn, Khả Lạc rốt cục kiên trì: “Lúc trước làm cho nàng vào tổ chức không phải người sao? Ta đã nói không cần.....”

“Ta là cho nàng vào tổ chức để làm việc cho chúng ta! Chứ không phải vào để làm búp bê cho người xem!”

“Lợi Na làm sao là búp bê ? Nàng cũng làm rất nhiều chuyện mà?”

“.....”

“Sa Đặc?”

“Người xem trọng nữ nhân kia có phải hay không?”

“A?”

“Người chán ghét ta có phải hay không? Ta chỉ biết, cả ngày một bộ dáng tâm không hề yên!”

“Sa Đặc, người nói bậy bạ gì đó!”

Khả Lạc ngạc nhiên rất cực tức giận đứng lên. Tâm tư bên trong Sa Đặc lại càng phần nộ hơn:

“Ta biết ta biết tất cả! Người không muốn ta nữa.....người xem trọng Lợi Na tuổi trẻ xinh đẹp....”

Không chiến mà bại, quân lính Khả Lạc che tai mà chạy tan rã. Mỗi lần đều là như vậy! Sa Đặc tố chất thần kinh cùng đa nghi tựa hồ càng ngày càng lợi hại.

Là vì mang thai sao?

Khả Lạc chỉ có thể đau đầu đỡ lấy cái trán.

Thở dài một tiếng, đảo mắt nhìn bốn phía. Lá cây ngô đồng, rơi xuống bàn tay. Chim chóc ở trên cành phát ra thanh âm oa oa cao hứng. Lại một mùa xuân nữa trôi qua.

Tịch liêu cùng phiền muộn đột nhiên nẩy lên trong lòng.

Ánh mắt cay cay.

Rất nhớ.....Ôn nhu của người.....Phi Đặc.

Liền như hiện tại.

Nhìn thi thể Lợi Na Khả Lạc chỉ có thể ngốc lảng không nói gì.

Hoang mang đón nhận ánh mắt Sa Đặc không sợ thậm chí là khiêu khích: “Ta giết nàng đó! Thế nào? Người thực sinh khí có phải hay không?”

“Sa Đặc.....Người.....”

Thật là không thể nói gì nữa rồi. Khả Lạc quả thực không biết nên nói cái gì!

“Ta giết nàng! Người muốn thay nàng báo thù có phải hay không? Đến a, đánh chết ta luôn đi!”

Khả Lạc bản năng tiếp được súng lục Sa Đặc quăng tới, lại lập tức bị phồng tay thả ra!

“Người không cần ta liền giết chết ta đi! Dù sao ta cũng không muốn sống...”

Vốn tức giận đến muốn đập cửa đi ra ngoài, nhưng là nhìn đến Sa Đặc thô lỗ kêu la rất cực bùng nổ thành mãnh liệt tức giận, Khả Lạc tâm vẫn là phút chốc mệt mỏi đến vô lực để đi. Đi từng bước đều cảm thấy đau, rất cực vẫn là tiến lên đem thức phụ sáu năm cùng mình tư triền gắt gao ôm vào lòng.

“Sa Đặc! Sa Đặc!” Thô lỗ hôn môi hàm chứa luôn nước mắt hần.

“Ta không phải đã nói, thế gian này ta chỉ yêu một mình người rồi sao?”

“.....” Thân hình trong lòng đang run rẩy.

“Giết Lợi Na không có gì. Chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi.”

“Khả.....Khả Lạc.....”

“Ta yêu người, bảo bối.”

Lời ngon tiếng ngọt theo quán tính tuôn ra rất cực đem Sa Đặc bao nhiêu nước mắt toàn bộ đều trào ra. Hần nằm ở trong lòng Khả Lạc khóc đến khàn cả giọng.

Không biết nên như thế nào an ủi hần, Khả Lạc chỉ có thể ôn nhu vỗ lưng hần, ôm lấy hần ở bên tai an ủi nói: “Đừng khóc.....Để ý thân thể. Trong bụng người còn có đứa nhỏ của chúng ta đó.”

Sa Đặc rất cực ngừng khóc, ngẩng đầu ánh mắt đỏ bừng nhìn Khả Lạc.

“Người yêu ta sao?”

“Yêu.”

“Yêu bao nhiêu?”

“Ta cả đời sẽ luôn bồi ở bên cạnh người.”

“Vĩnh viễn không ly khai ta?”

“Vĩnh viễn.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Thật sự?”

“Thật sự. Thượng Đế chứng minh!”

Sa Đặc nở nụ cười, vô cùng thân thiết ôm lấy cổ Khả Lạc, cánh môi ở cổ hần mở ra hơi thở ngọt ngào.

“Ta yêu người.”

“Ta cũng yêu người.”

Nói xong lời ngon tiếng ngọt Sa Đặc thích nghe, Khả Lạc nhẹ nhàng mở tay hần đang ôm chặt chính mình, sờ sờ trán hần.

“Mau nghỉ ngơi một chút đi. Ta đi gọi người đến đem thi thể Lợi Na đi xử lý.”

Sa Đặc nghe lời nằm xuống, Khả Lạc ngồi xổm xuống, vuốt nhẹ lên mắt Lợi Na giúp nàng khép lại ánh mắt.

Con người màu lam của Lợi Na vẫn mở thật to.

Đại khái, thế giới này có rất nhiều điều đến khi chết nàng vẫn không minh bạch.

Tỷ như tình yêu.

Đứng dậy đi ra ngoài lại bị cánh tay mảnh khảnh từ phía sau một phen chặt chẽ ôm lấy.

Sau đó cảm giác được khuôn mặt Sa Đặc dụi dụi lên tấm lưng dày rộng của mình.

“Sa Đặc?”

“Phi Đặc đang trốn ở xóm nghèo trước kia các người ở. Người đi đón y về đi.”

“.....Cái.....Cái gì?”

“Kỳ thật sau ngày Phi Đặc rời đi, ta phái người đi đã tìm được nơi y ở. Ta lừa người nhiều năm như vậy, thực xin lỗi.”

“Sa Đặc.....”

“Bởi vì.....ta nghĩ.....muốn độc chiếm người vài năm.”

“.....”

“Ta thật sự thực ích kỷ. Thực xin lỗi!”

“Sa Đặc.....” Khả Lạc thanh âm có chút run run.

Nhưng là cảm giác được chất lỏng ẩm ướt nóng nóng, đang dần dà thẩm thấu trên lưng áo mình. Tâm một chút một chút đau nhức cùng lay động, xoay người sang chỗ khác ôn nhu đem Sa Đặc ôm vào trong lòng.

“Ta yêu người.”

Yêu thương hôn bờ môi của hần, Sa Đặc nước mắt rốt cục tuôn ào ào rơi xuống ngực Khả Lạc.

Ngẩng mặt, hần miễn cưỡng lộ ra thần khí mỉm cười.

“Nhanh đi đem Phi Đặc đón về đi! Nếu không đem được y về, ta sẽ không cho người vào cửa nga!”

Được đăng bởi Soo vào lúc 23:20

Gửi email bài đăng nàyBlogThis!Chia sẻ lên TwitterChia sẻ lên FacebookChia sẻ lên Pinterest

Nhà Kho Dựng Phụ

14. Chương 14

Một lần nữa đi vào ngõ nhỏ hẹp hòi dơ bẩn quen thuộc, tâm tình Khả Lạc khó có thể hình dung.

Chính mình cùng Phi Đặc đã từng sống với nhau ở đây mười mấy năm trời.

Ở không khí hỗn loạn này, có thể nhìn thấy thiếu niên bốc đồng suy sút trước kia.

Hết thấy đều thay đổi đều là do cái đêm xuân kia.

Tại cái đêm xuân kia và mười mấy năm kia, Phi Đặc đối với chính mình mà nói, đến tột cùng là tồn tại dưới cái dạng gì?

Một phụ thân làm cho mình không ngóc đầu lên được? Một người có quan hệ huyết thống cho có lệ thôi? Một nam nhân cùng mình sống dưới một mái hiên?

Nhưng là từ sau cái đêm xuân ấy, hết thấy cuộc sống đều hoàn toàn thay đổi, hết thấy mọi chuyện trôi qua cũng đều không thể níu lại.

Mỗi một lần, nhớ tới đêm hôm đó, Phi Đặc dưới đàn thần thánh đáng thương khát cầu chính mình hạ bớt lửa nóng trong người, Phi Đặc bất lực nằm co ở trong lòng mình khóc lóc cầu xin, Phi Đặc bị cơn thịnh nộ của mình một lần lại một lần xỏ xuyên qua thân thể, sẽ kích động giống như trái tim bị gãy cánh máu tràn hoài không ngừng.

Nhiều năm như vậy.....Vẫn tựa hồ không thuận theo nguyện vọng của mình mà sống yên ổn qua ngày.....

Vì mình, vì người mình yêu, làm vô số chuyện khiến người chán ghét.

Chỉ có lúc nhớ đến người, mới hoàn toàn là tâm trí của mình.

Tới nơi này, vô số lần nhớ tới! Nếu không phải cái đêm kia âm soa dương thác [ý nói lạc lối], ta vẫn là thiếu niên chán ghét cùng miệt thị người, người vẫn là phụ thân luôn làm cho ta chán ghét cùng miệt thị!

Nhưng mà, vận mệnh chính là như thế khiên định, ai cũng không thể di chuyển thời gian chuyển luân.

Sự thật cũng chỉ có một.....Ta yêu người.....Phi Đặc.....Tuy rằng ta là con của người, người là phụ thân của ta!

Mùa xuân khô khan, đường đầy đá vụn khô khan.

Cách thật xa liền thấy bóng dáng gầy yếu kia. Đội mũ rơm huy động cái chổi, ra sức quét tước lá rụng hỗn loạn trên đường.

Nghĩ rằng đi qua sẽ dọa y nhảy dựng nên chần chờ, chậm rãi hoạt động mũi chân rút cuộc càng lúc càng gần tiến tới phía sau y.....

Rón ra rón rén muốn ôm cổ cùng thất lưng y, nhưng lại không ngờ y vừa lúc xoay người, “Oa” một cái sợ tới mức kêu sợ hãi, quăng hết đồ trên tay, sau lại không đứng vững ngã nhào xuống đất!

May mắn được Khả Lạc cánh tay cường kiện một phen ôm vào ngực.

Nháy mắt nhận ra Khả Lạc làm Phi Đặc sợ hãi, nhưng là Khả Lạc chưa cho phụ thân thời gian giết mình liền chế trụ gáy y đặt lên môi y nụ hôn nóng rực. Điện cuồng hôn sâu, hận không thể đem đầu lưỡi cùng răng nanh vói vào trong ***g ngực y đem hết thấy lực phủ ngũ tạng cùng toàn bộ huyết nhục cắn xé rồi nuốt vào bụng!

Nguyên lai ta là như thế yêu người!

Phi Đặc sắp hít thở không thông bắt đầu liều mạng nắm lấy cánh tay con. Phi Đặc rất cuộc bị buông ra trên mặt đã muốn nảy lên nhiệt khí cùng hơi nước khí trời đổ ừng. Thở phì phò đứng thẳng không xong, còn muốn miễn cưỡng đứng thẳng, lại bị Khả Lạc sau khi thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm, lần thứ hai liền bị hấn mãnh liệt gắt gao ôm chặt vào ngực – hôn!

“.....”

Phi Đặc bị Khả Lạc hôn đầu óc thiếu dưỡng khí cơ hồ muốn bất tỉnh.

Khả Lạc cũng phát hiện thân hình phụ thân trong lòng cơ hồ xụi lơ ở trên người mình, nhưng là khát vọng cùng tác cầu vài năm khiến cho hấn kích động cắn nuốt môi Phi Đặc, vuốt ve lưng Phi Đặc không thể dừng!

Một cái hôn, liền như một thế kỷ.

Thẳng đến khi.....

“.....Cái gì vậy.....”

Tựa hồ có cái gì đó níu lấy ống quần mình. Nhưng là tham luyện môi Phi Đặc Khả Lạc căn bản không có tâm tư nhìn xuống dưới.

Thẳng đến khi hấn đau đến nhảy dựng lên mới buông ra Phi Đặc!

“Đau, đau quá! Cái gì cắn ta vậy!”

Nhìn xuống dưới, lại ngây dại — một tiểu hài tử!

Một tiểu hài tử hung hăng, ước chừng năm sáu tuổi, ánh mắt hình viên đạn kêu: “Ngươi là người nào! Buông ba ba! Không được hôn y!”

Bộ dạng tiểu hài tử cực kỳ giống Khả Lạc thời thơ ấu!

“Ba.....Ba ba.....”

Khả Lạc há to miệng, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cái tiểu hài tử kia, sau đó hoang mang giương mắt nhìn Phi Đặc.

Thật vất vả được cánh tay con thả ra, Phi Đặc đang dồn dập thở phì phò nhìn thấy ánh mắt Khả Lạc, đột nhiên đỏ bừng mặt, xoay người liền hướng trong phòng chạy như điên!

“Đứng lại! Phi Đặc! Ngươi đứng lại đó cho ta!”

Khả Lạc lập tức chạy qua cường ngạch đẩy cửa phòng Phi Đặc ra, cửa vừa được mở ra liền thấy Phi Đặc cuống quýt chạy vội vào phòng trong, một phen đem mình từ đầu đến chân vùi vào trong chăn!

“Phi Đặc.....Phi Đặc!”

Đi theo vào trong, toàn thân kích động đều phát run, Khả Lạc một phen ôm lấy chăn cùng y!

Mạnh mẽ đem phụ thân đang cố kháng cự ôm vào lòng, mở mép cắn liền thấy mặt y đã đỏ như xuất huyết.

“Phi Đặc.....đứa nhỏ của ta? Có phải hay không? Có phải hay không? Phi Đặc? Đó là đứa nhỏ của chúng ta, có phải hay không? Có phải hay không Phi Đặc?”

Phi Đặc mặt đã muốn đỏ như sắp bốc hơi. Cho dù bị con cười như điên chất vấn, y vẫn là không chịu nhìn về phía Khả Lạc cười muốn ra nước mắt.

“Có phải hay không? Nói cho ta biết! Là đứa nhỏ của ta đúng hay không?”

Thẳng thắn hỏi như vậy làm cho Phi Đặc xấu hổ đến nói không ra lời. Có chút không được tự nhiên lại có chút tức giận than thở một câu.

“.....Mới không phải.....”

“Cái gì?”

Lập tức hung ác dựng thẳng lên lông mi, cái mũi cao thẳng vì cuồng nộ mà lệch sang một bên!

“Nếu có nam nhân nào dám làm cho người mang thai, ta Khả Lạc ái lạc tuyệt đối sẽ đem hắc bầm thành mười vạn tám ngàn mảnh!”

“.....”

“Nam nhân kia là ai? Nói!”

Hung tợn đối với Phi Đặc rống một tiếng, mặt mày đều tức đến mức mặt nhăn thành một đống, để vương hắc đạo bắt đầu vẽ mặt sát khí vằn vằn tay áo!

“Không phải.....Là người! Là người !”

Sợ tới mức Phi Đặc thốt ra, lại bắt gặp Khả Lạc vẽ mặt cười xấu xa liên thẹn quá thành giận nắm tay hung hăng đánh vào ngực hắc!

“Người.....Người thật đáng ghét!”

“Ta biết. Nữ nhân nói chán ghét nam nhân kỳ thật chính là cực kỳ thích nam nhân đó a!”

Khả Lạc khuôn mặt tươi cười ôm chặt lấy thân hình mềm mại của phụ thân, tựa hồ so với trước kia gầy thiệt nhiều nga, bảo bối của ta.

“Ta không phải nữ nhân! Ta là phụ thân người!”

Phi Đặc hờn giận xoay mặt đi, bị Khả Lạc nhu tình đưa tình vòng vo trở về.

Trán dựa trán, mắt nhìn mắt, môi chạm môi.

“Ta biết. Ta biết người không phải nữ nhân. Ta cũng biết người quả thật là phụ thân của ta. Nhưng là, có cái gì quan hệ đâu? Ta yêu người, Phi Đặc. Ta vẫn yêu người như nữ nhân trong đời ta.”

“Khả Lạc.....”

Chân thành tha thiết làm cho người ta muốn rơi nước mắt, nóng bỏng làm cho người ta trong lòng hốt hoảng.

A.....Này không còn là tiểu Khả Lạc lạnh lùng khắc nghiệt nữa. Khả Lạc quả thật đã trưởng thành rồi.

“Nói người yêu ta.”

“Không.....Không.....”

“Nói người yêu ta.....Phụ thân.”

Lần đầu tiên được Khả Lạc trịnh trọng xưng hô vai vế này, Phi Đặc ý nghĩ một trận mắt hoa. Muốn tránh né ánh mắt sắp phát ra lửa của con, nhưng lại không cách nào tránh né, bị hắc nắm lấy cằm, bắt buộc nâng mắt lên nhìn thẳng vào hắc.

“Nói. Nói người yêu ta.”

“Ta yêu người.....”

Tiếng nói nhỏ nhẹ vừa thoát ra khỏi miệng, đã bị Khả Lạc hấp tấp kéo vào ***g ngực nóng bỏng. Mặt dán sát vào ngực Khả Lạc, lắng nghe nhịp tim đập hữu lực, cảm giác được cánh tay cường tráng ôm chặt đến mức cơ hồ muốn cắt đứt luôn thắt lưng chính mình.

Cả hai nhìn nhau, sau đó đôi môi nóng rực nhẹn không được nhẹ nhàng mút lẫn nhau.

Một cái mút này chính là đầu sỏ châm ngòi lửa, Phi Đặc đầu óc choáng váng bị con mạnh áp đến trên giường.

Ngoài cửa sổ, gió đêm thổi từ từ, bóng đêm thông thả hạ xuống.

Mặt trời còn chưa kịp tháo xuống trang sức màu đỏ trên đầu. Ánh trăng đã tươi cười hé ra một chút ánh sáng le lói.

Ngay tại cửa sổ ánh nắng vàng rọi vào trong, thấy rõ từng kiệu từng kiệu quần áo đang khấn cấp bị xé mở quảng tứ tung lên không trung.

Mặt trời chiếu rọi có cái gì quan hệ?

Ánh trăng nhìn trộm lại có cái gì quan hệ?

Ta là như thế yêu người.

Luân lý là gì? Đạo đức lại là cái gì vậy?

Thế gian này từ ngữ phong phú nhiều như sao nhưng ta lại chỉ ưa thích mỗi có ba chữ!

.....Ta.....Yêu.....Người.

Được đăng bởi Soo vào lúc 23:30

Gửi email bài đăng nàyBlogThis!Chia sẻ lên TwitterChia sẻ lên FacebookChia sẻ lên Pinterest

Nhà Kho Dựng Phụ

15. Chương 15

Khả Lạc sức lực mạnh mẽ, đem Phi Đặc áp đảo trên chần bông, tuy rằng biết rõ y còn mang theo ngượng ngùng, vẫn là khấn cấp bắt đầu vuốt ve thân thể y.

Thân thể song tính mềm mại kỳ diệu, cùng lần đầu tiên thiếu niên lúc trước nhìn thấy, cũng như vậy không có nhiều thay đổi.

Da thịt trắng nõn mềm mại, vẫn còn. Bả vai đơn bạc gầy yếu, vẫn còn. Thậm chí thất lưng mảnh khảnh, cái hông cong cong, vẫn y như cũ. Chẳng qua năm tháng trôi qua cùng nhớ dày vò, như một lần gió nhẹ, làm cho hạ phúc Khả Lạc dục hỏa cháy sạch càng phát ra mãnh liệt.

Từ phía sau ôm lấy Phi Đặc, cường ngạnh đem mặt y xoay lại hung hăng hôn lên môi y, lại kéo ra thêm nhiều sợi chỉ bạc ướt át, không đợi y nuốt một hơi, lại lập tức mãnh liệt hôn lần nữa.

“Vì cái gì gạt ta rồi đi?”

Trừng phạt búng cái mũi Phi Đặc. Nhìn khuôn mặt y đang trắng nõn phút chốc thẳng lên đỏ bừng, nháy mắt liền thẹn thùng, không phải phụ thân bị con chất vấn, mà là kiều thể không biết như thế nào đối mặt với tân hôn trượng phu.

Ngại ngùng nói không nên lời, Phi Đặc không biết phải giải thích như thế nào, đó là vì.....

“Có phải hay không vì người phát hiện chính mình mang thai hài tử của ta?”

Phi Đặc ngạc nhiên ngẩng đầu, cùng Khả Lạc ánh mắt giao nhau lập tức mặt đỏ như áng mây hồng, cuống quýt né tránh mắt hắn, lại bị Khả Lạc một phen nắm lấy cằm, bức bách y nhìn mắt mình thật sâu thật sâu.

Phi Đặc cảm bị bắt lấy không thể động đậy, ánh mắt đành phải trái phải trốn tránh, bối rối cắn lấy môi dưới, chính là vẫn không chịu nhìn thẳng Khả Lạc. Kia thần sắc ngượng ngịu xấu hổ, thật sự là người có tâm sắt đá đến đâu cũng muốn nhượng y ba phần.

Huống chi là Khả Lạc thương y như cuồng?

Đế vương hắc đạo mang theo ý cười, cũng có chút giận, càng cố ý trưng ra vẻ mặt thần sắc nghiêm khắc!

Mới không mềm lòng đâu!

Làm cho ta nhớ người nhiều như vậy ! Phải phạt!

Bất quá vẫn là nhẹ nhàng bài khai rằng nanh y, không cho Phi Đặc tự ngược cắn bị thương môi mình. Làm cho làn môi tình xảo kia sưng đỏ lên là do Khả Lạc cắn làm, cho dù là người yêu thương nhất cũng không chịu đáp lại quyền được yêu!

Tới gần khuôn mặt đỏ như máu muốn sôi trào ra ngoài, làm cho Phi Đặc vẻ mặt xấu hổ trong vòng tay mình liên tục lui về phía sau, rốt cục trốn cũng không thể trốn, chỉ có thể hốt hoảng chống chọi lại con mắt sáng quắc như đèn pha đang tiến gần đến trước mặt.

“Có phải hay không có phải hay không? Có phải hay không? Có phải hay không? Nói!”

Như súng máy oanh tạc bắn ra hàng ngàn câu nghi vấn, Phi Đặc đầu chóng váng, thật muốn xoay thân chạy đi nhưng lại bị thân hình đứa con to lớn đè lại không cho chạy....nhất là.....Thứ vừa nóng vừa cứng nào đó đang kè ở bên hông mình, quả thực nóng đến mức muốn đốt trụi luôn đùi mình.....Đó là cái gì, ngu ngốc cũng biết nha.....

Này tiểu sắc lang!

Nhưng lại bị con bực bách không chừa đường sống, nhớ năm đó thiếu niên khuôn mặt ôn hòa có chút quật cường, nay đã sớm thành nam nhân thành thực anh tuấn cùng lãnh khốc, vậy mà còn xấu bụng không chút nào thả lỏng nhìn gần mình như vậy, thật đáng giận!

Tuy rằng quả thực cảm thấy xa lạ nhưng là vẫn là nhịn không được thương hấn.

Cánh tay rần chắc cơ hồ vươn một cái liền tóm gọn cả thân hình y hoà tan vào khuôn ngực nóng bỏng của hấn: “Còn không chịu nói thật? Ân?”

Nhìn ánh mắt đang hàm chứa ý cười kia cũng làm cho y hoa mắt muốn ngất đi, đồng thời cũng bị thể trạng to lớn của hấn đè ép muốn gãy xương luôn: “Nếu không nói, ta sẽ làm người khóc đó nha!”

Cổ ý đe dọa, Khả Lạc thể nhưng phi thường tự nhiên nói ra!

Đế vương hắc đạo mà, mấy chuyện đe dọa người khác này xảy ra như cơm bữa!

Chính là khi dùng để đối phó người mình yêu, xác thực đầu cũng có chút nhức!

Nói rồi liền thô lỗ áp chế môi y, Phi Đặc nguyên bản hai chân đã bị đặt ở hai bên hông hấn nay lại bị dùng sức mở ra, một ngón tay vươn tới sờ đoá hoa ẩm ướt thần bí kia, cả người *** hỏa diễm đều lập tức bị châm ngòi, cũng quên mất là đang giả bộ trên y, nam tính tượng trưng của hấn đã bành trướng đến mức muốn nổ tung, ôm lấy thắt lưng Phi Đặc đem phân thân nóng rực thật lớn đặt ngay trước cửa ra vào.

Thử nhẹ nhàng thăm dò, Phi Đặc lập tức đau đến nẩy thắt lưng lên. Bí hoa nữ tính từ lâu đã khô cạn, từ vài năm trước bị con cường ngạnh âu yếm về sau, qua nhiều năm như vậy vẫn gắt gao phong bế, chưa bao giờ tiếp nhận một đợt hoan ái nào. Đột nhiên bị đâm vào như vậy, làm cho y thống khổ mặt nhăn cau mày, kháng nghị nắm lấy bả vai Khả Lạc.

“Không..... Không cần!”

“Chỉ cần người nói thật, ta sẽ không làm như vậy.”

Trời biết hấn nghị lực cỡ nào, mới không chế chính mình không có đột nhiên đâm vào trong cơ thể Phi Đặc!—nhưng là người dưới thân thật sự là sợ phát run, đoá hoa nhỏ bé kia bị đỉnh phân thân nóng rực của mình chạm nhẹ, liền ngây ngô run run, có thể tưởng tượng sâu tận bên trong kia, nhất định là khô hạn đã lâu năm, cũng chứng minh rõ ràng phụ thân chỉ yêu có một mình mình. Nghĩ đến đây lại càng trù mèn hơn, nếu cứ như vậy tiến vào trong cơ thể Phi Đặc, nhất định sẽ làm y bị thương nặng đi! Nhưng là càng thương y lại càng muốn xé rách y chà đạp y, cho nên cho dù Phi Đặc khủng hoảng la to:

“Được.....được rồi.....Người.....Người không được vào a!”

“Khi nào thì phát hiện?”

“Chính là.....là.....”

Phi Đặc mặt đỏ có thể sánh bằng hỏa diễm, giọng nói nhỏ nhẹ như muỗi kêu. Ở trước mặt con bị buộc phải nói rõ năm đó như thế nào phát hiện chuyện mình có thai, thật sự là làm cho y cá tính nội liêm xấu hổ đến hận không thể kiếm một cái lỗ để chui xuống!

Nhưng là bị Khả Lạc chặt chẽ kìm ở trên đệm giường, tay chân mười ngón đều bị Khả Lạc quán quít lấy, quả thực là muốn tìm cái lỗ cũng tìm không thấy!

“Cái gì? Ta nghe không được!”

“Chính là.....Là Sa Đặc.....lúc đó.....Ta luôn bị nôn mửa.....Lúc đầu còn hoài nghi, sau lại liền.....”

“Vì cái gì không nói cho ta biết? Vì cái gì muốn một mình chạy trốn?”

Khả Lạc ngữ khí thật nghiêm khắc ! Phi Đặc nao núng một chút.

“Vì cái gì?”

“Bởi vì.....”

“Cái gì? Nói!..... Không được lảng tránh vấn đề!”

Tức giận hỏi người dưới thân ánh mắt đang đảo qua đảo lại, bởi vì thật sự tức giận, cho nên ngữ khí cũng thật sự thô bạo! Nói xong mới giạt mình thấy thái độ mình có chút quá phận, lại thấy Phi Đặc phút chốc nước mắt nổi lên.

“Ta.....”

“Cái gì?”

“Buổi tối hôm đó, ta nhìn thấy người hôn Sa Đặc, còn nghe thấy người đối hân nói ta yêu người.....”

“A?”

“Ta.....Ta lúc ấy liền tránh ở ngoài cửa.....Vốn là muốn đi xem Sa Đặc thế nào”

“Cho nên.....”

Khả Lạc thật sự là khó có thể tin.....Nguyên lai là như vậy.....Cho nên Phi Đặc mới.....

“Đúng vậy.....Ta nghĩ đến người không cần ta Ta không muốn bị người vứt bỏ, cho nên cảm thấy vẫn là chính mình chủ động rời đi sẽ tốt hơn.....Nói sau.....”

“Nói sau.....Cái gì?”

“Nói sau.....Ta thật sự không có dũng khí cùng Sa Đặc tranh người..... Hân kiên cường như vậy, mị lực như vậy.....Huống chi ta thật sự phụ hân nhiều lắm.....”

“Phi Đặc.....”

Phi Đặc nước mắt tuôn rơi, làm cho Khả Lạc trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ngực đau quá. Ai, như thế nào giải thích đây? Khi đó, đối mặt Sa Đặc kiên cường xinh đẹp lại bất hạnh, nói chính mình không hề động tâm thật sự là giả ! Nhưng là —

Nhưng là — ta chưa từng buông người a — Phi Đặc của ta —

“Ta yêu người.....Bảo bối. Ta vẫn luôn thực yêu thực yêu người.”

Lời ngon tiếng ngọt, ôn nhu nhẹ nhàng hôn hết nước mắt trên mặt Phi Đặc.

“Ta vẫn luôn yêu người.....Theo ta trở về, Phi Đặc.”

“Không.....Ta đã có Tiểu Mông rồi.....”

Nga, đứa nhỏ kia kêu Tiểu Mông a.....Nhưng là lập tức mặt liền hung tợn lên, đem cổ tay Phi Đặc ấn lên đầu giường:

“Cái gì? Phi Đặc.....Người cư nhiên vì nó không cần ta? Người cư nhiên vì cái xú tiểu tử kia mà vứt bỏ ta?!”

“A.....Không phải.....”

“Ở trong lòng người.....Nó so với ta còn quan trọng hơn? Có phải hay không? Có phải hay không?”

“Không phải.....Không phải, Khả Lạc!”

“Cái gì không phải! Ta biết mà.....quá đáng thật.....Phi Đặc.....Người như thế nào lại không cần ta.....”

Đế vương hắc đạo ý xấu lại nổi lên giả bộ thương tâm muốn chết hiện ra bộ mặt dã tâm khóc thật đúng là đem Phi Đặc thành thật dọa không ít, cứng họng cuống quýt lên giải thích: “Không phải! Không phải! Khả Lạc! Ta vẫn luôn rất nhớ ngươi –”

Khuôn mặt tuần tú phốc cái cười ra tiếng làm cho Phi Đặc nhất thời xấu hổ và giận dữ mà trưởng thành màu đỏ, dùng sức đánh khuôn ngực vạm vỡ của con: “Ngươi quá đáng! Quá đáng!”

“Hắc hắc.....” Khuôn mặt tươi cười, phát giác thanh âm Phi Đặc kích động khóc nức nở lên, một phen ôm chặt lấy người dưới thân đang ra sức giãy dụa muốn thoát ra: “Đừng.....Đừng giận! Phi Đặc ngươi đừng tức giận! Ta chỉ muốn trêu ngươi chút thôi! Thực xin lỗi, thực xin lỗi, nếu ngươi không thích, ta về sau sẽ không bao giờ khi dễ ngươi như vậy nữa!”

“Ngươi thật chán ghét.....” Nghện ngào.

“Đúng.....Đúng.” Chột dạ.

“Ta hận ngươi!.....” Oán hận.

“Thực xin lỗi.” Thành khẩn.

“Ta chán ghét ngươi!” Lửa giận càng cao lên.

“Thực xin lỗi.....” Ôn nhu nhẹ nhàng.

“Ta mới không cùng ngươi trở về! Ngươi này hoa hoa công tử!”

Này.....Như thế nào càng trấn an càng tức giận thế này?

“Ta chán ghét ngươi.....” Lại nghện ngào.

“Phi Đặc!” Vô cùng lo lắng.

“Không được gọi ta! Ai cho phép ngươi gọi tên ta? Ta là trưởng bối của ngươi!”

Khả Lạc trợn mắt há hốc mồm, như thế nào nam nhân khi tức giận nháo lên so với nữ nhân còn làm cho người ta đau đầu hơn?

Nhưng là, chỉ biết rõ một điều!

Phi Đặc ngươi nha.....Không có khả năng không trở về cùng ta! Kiếp này ngươi đã sớm định là của ta rồi! Bất quá bị Phi Đặc nháo như vậy hẳn cũng sẽ vì dục hỏa đốt người mà vong tại chỗ! Cho nên vẫn là tốc chiến tốc thắng!

Áp chế ngăn chặn bờ môi của y!

“Ngô ngô.....ngô”

Bị bắt làm như tù binh, lập tức cũng không có sức để nháo đi! Vừa hôn mới biết được thân thể y vẫn thơm ngọt như trước.

Hỏa lập tức đốt người, không để ý Phi Đặc kháng cự cùng sợ hãi, liền kiên quyết đem phân thân cực đại nóng rực cưỡng chế tiến vào trong cơ thể y.

“A, đau.....Đau quá.....”

Đoá hoa nữ tính ngũ say khát cầu *** trong người vẫn chưa hoàn toàn thức dậy a! Bị Khả Lạc mạnh mẽ đâm vào, giống như bị hung khí thô to giảo động chỗ sâu trong thân thể, Phi Đặc đau đến ai thanh kêu to bị Khả Lạc gắt gao kéo vào trong lòng.

Dương cụ đã muốn thâm tạc tiến vào trong cơ thể y, trong vách tường mỏng manh mãi cảm đau đớn đột nhiên nhảy lên, lửa nóng le lói chui vào trong, giống như muốn đem thân thể y thiêu đốt cùng lúc. Nội bích hẹp hòi bị ngành sinh sinh sáp nhập một cây hỏa trụ, bị cơn thịnh nộ lớn của Khả Lạc tàn khốc chà sát hai bên màng như muốn sung huyết, mặt nước trắng đục một giọt một giọt từ nơi hai người ân ái thẳng nhiên rơi xuống chân bông.

“Đau.....”

Khả Lạc vừa động Phi Đặc liền đau khóc rống lên, nội bích bị khuếch trương đến mức lớn nhất gắt gao cuốn lấy côn thịt Khả Lạc, bị ngọn lửa thiêu rít da thịt, nếu như bị Khả Lạc đâm một cái thật sâu, cơ hồ nhất định sẽ bị rách toạt ra luôn!

Nội bích hẹp hòi ngăn lại không thể động đây, Khả Lạc cũng khó nhận được khoái cảm. Trên trán mồ hôi tuôn như mưa, đau lòng ôm phụ thân sắc mặt trắng bệch, lại thật sự không đành lòng làm cho y thống khổ. Đành phải hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn của y, lại cúi đầu đem đầu nhũ hồng hồng mút vào.

Duy trì tư thế thật sâu tiến vào trong cơ thể y, tới bây giờ mới bổ sung mấy chuyện cần làm trước khi đâm vào. Một bàn tay an ủi vuốt ve vòng eo mượt mà của y, một bàn tay tiến đến hạ phúc y nắm lấy ngọc hành đang nửa đứng nửa nằm kia, lại bởi vì đau đớn mà lại lần nữa rũ xuống.

Kiên nhẫn vuốt ve cùng trấn an, Phi Đặc rốt cục dần dần hưng phấn đứng lên.

Trên mặt dâng lên đỏ ửng, thân mình cứng ngắc có thể cảm giác được một chút một chút thả lỏng, y nhẫn nại không được nâng tay vòng quanh cổ con mình, nơi hàm chứa “Khả Lạc” cũng đã muốn hoàn toàn ướt át cùng thả lỏng không ít. Nội bích hẹp hòi nóng bỏng lại cố tình khiêu khích hút chặt phần thân Khả Lạc, đồng thời cũng liên tục nhả ra vô số mật nước trắng đục, hai chân mềm yếu vô lực cũng kìm lòng không đậu giờ lên ôm lấy vòng eo kiên cố của hắn.

“A! A! Chậm, chậm một chút.....”

Khả Lạc thở hồng hộc hung mãnh thể công, thật sâu tiến vào trong thân thể y, mỗi một lần dùng sức va chạm thật mạnh, đều làm cho Phi Đặc sinh ra một loại khoái cảm tuyệt đỉnh nháy mắt thân mình sẽ rời khỏi mặt đất bay lên không trung cao thật cao.

Tình ái đã lâu không kích thích khiến cho y rốt cuộc bất chấp ngượng ngùng, sống chết cuốn lấy tấm lưng dày rộng của con, Khả Lạc giống như hiểu rõ tâm tư y cũng ôm chặt lấy lưng y, đem hai chân y gấp đến trước ngực, giống như muốn bẻ gãy hai chân y lại tiếp tục hung mãnh trườn sáp vào trong. Nơi hai người kết hợp mật nước *** miễm áp cuộn cuộn không ngừng mà chảy ra.

Rốt cục ở một lần thúc sâu làm cho Phi Đặc nghĩ đến chính mình sẽ bị côn thịt của con hung hăng chọc thủng một lỗ, Khả Lạc ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh ở trong cơ thể y kịch liệt phát tán mầm móng nóng rực của mình.

Đồng thời Phi Đặc cũng đạt tới cao trào xụi lơ ở dưới thân Khả Lạc không thể nhúc nhích.

Tinh dịch nóng rực của Khả Lạc làm y thoải mái co rút huyết động, hạ thân y miễn cưỡng tới cực điểm, phần eo run run nhịn không được lại nhắm nháp một lần tuyệt đỉnh khoái cảm.

Về mặt đỏ ửng mở to mắt, nhìn ánh mắt Khả Lạc tràn ngập ***, còn có bộ dạng lúc này của mình lại ngây dại ra, Phi Đặc xấu hổ đến một câu cũng nói không được.

“Nhìn ta, Phi Đặc!”

Không phải tiểu Khả Lạc trước kia!

Người trước mắt này là một nam nhân khoẻ mạnh trẻ trung, hấn cường tráng ôm mình hoàn toàn nhìn không ra hình bóng một thiếu niên ngây ngô như trước nữa.

Đem khuôn mặt nóng bừng vùi vào ngực Khả Lạc, hai người yên lặng cảm nhận dư vị tình ái vừa rồi.

Khả Lạc cũng không nói gì, ngón tay hữu lực nhẹ nhàng vuốt ve bắp vai trần trụi lấm tấm mồ hôi của phụ thân.

Thẳng đến khi phát hiện vật trong cơ thể đang mềm mại bỗng nhiên bành trướng lên, Phi Đặc mới giật mình ngẩng mặt lên.

Còn chưa kịp nói tiếng “Không cần” đã bị Khả Lạc mãnh liệt che lại môi.

“Cho ta thêm một lần. Không cho nói không!”

Bị hắn hôn kín cả miệng còn có thể nói cái gì nữa?

Chỉ có thể vô lực ôm lấy tay đứa con, theo tình lực tuyệt luân Khả Lạc để lại thân thể lại một lần nữa càng không ngừng đông đũa, cho đến khi Phi Đặc rốt cục thể lực chống đỡ hết nổi vô số lần hoan giao mới mê man thiếp đi trong lòng Khả Lạc.

Bấy giờ đã là nửa đêm!

Ý thức càng lúc càng xa, Phi Đặc chỉ có thể vô lực nỉ non một câu: “Tiểu Mông.....Tiểu Mông còn ở bên ngoài.....”

Dùng chân đem Phi Đặc hảo hảo bao lấy, trên đôi môi hồng nhuận của y lưu luyến hôn một cái. Khả Lạc lúc này mới bò xuống giường.

Tùy tiện mặc một cái quần, mở đèn, lúc này mới lười biếng đi qua mở cửa.

“Sắc quỷ! Bấy giờ mới đến mở cửa!”

Hoảng sợ, mới phát hiện đứa con một chút không đáng yêu kia vòng tay đứng trước cửa ánh mắt hình viên đạn nhìn ba ba nó cùng thủ phạm đang gian tình với nhau!

“Tiểu, tiểu Mông, người khi nào đã đứng ngay trước cửa?”

Khả Lạc ngoài ý muốn trợn mắt há hốc mồm.

“Từ lúc hai người làm với nhau tới bây giờ!”

“.....Làm.....Làm?”

“Là người cưỡng gian Phi Đặc đúng hay không?”

“Cưỡng.....Cưỡng gian.....”

“Bằng không Phi Đặc như thế nào coi trọng người vừa thấy người liền muốn hư thận!”

“.....Hư.....hư thận.....”

“Làm thì làm ơn nhỏ giọng chút đi! Không sợ ảnh hưởng tới tâm linh thuần khiết của ta sao!”

“Thuần.....Thuần khiết.....”

.....

Tiểu Mông không coi ai ra gì nói xong những lời này liền từ bên người mình chen vào, còn làm bộ như không cẩn thận hung hăng đá hất một cước.....Khả Lạc máy móc nhảy lên ôm chân kêu đau oai oái, tâm trí hoàn toàn ngốc lảng.....

Là.....Là họ hàng huyết thống sinh ra nên tiểu hài tử đặc biệt trưởng thành sớm sao.....

—— Hoàn ——

Được đăng bởi Soo vào lúc 23:35

Gửi email bài đăng nàyBlogThis!Chia sẻ lên TwitterChia sẻ lên FacebookChia sẻ lên Pinterest

Nhà Kho Dựng Phụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-phu>